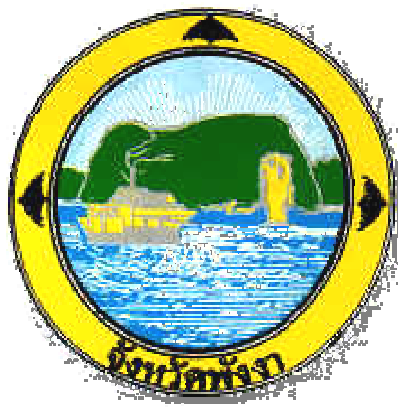

สถานการณ์แรงงานจังหวัดพังงา
ไตรมาส 3/2555
(กรกฎาคม – กันยายน 2555)

สำนักงานแรงงานจังหวัดพังงา

9/5-6 ถ.เทศบาลบำรุง ต.ท้ายช้าง อ.เมือง จ.พังงา

พระบรมราโชวาท
เนื่องในวันข้าราชการพลเรือน
วันอาทิตย์ ที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๐

“งานของแผ่นดินนั้น เป็นงานส่วนรวม มีผลเกี่ยวเนื่องถึงความเจริญขึ้นหรือเสื่อมลง
ของบ้านเมืองและทุกข์สุขของประชาชนทุกคน ข้าราชการผู้ปฏิบัติบริหารงานของแผ่นดิน
จึงต้องสำนึกตระหนักในความรับผิดชอบที่มีอยู่และตั้งใจพยายามปฏิบัติหน้าที่โดยเต็มกำลัง
ความสามารถด้วยความเข้มแข็งสุจริตและด้วยสติปัญญารู้คิดพิจารณา ว่าสิ่งใดเป็นความเจริญ
สิ่งใดเป็นความเสื่อม อะไรที่เป็นสิ่งต้องทำ อะไรเป็นสิ่งที่ต้องละเว้นและกำจัดอย่างชัดเจน
ถูก ตรง”

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

คำนำ

สำนักงานแรงงานจังหวัดพังงาได้จัดทำรายงานสถานการณ์ด้านแรงงาน ไตรมาส 3/2555 (กรกฎาคม-กันยายน 2555) ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์หลักของรายงานเพื่อประชาสัมพันธ์ข้อมูลความเคลื่อนไหวของตลาดแรงงานในระดับจังหวัดและเพื่อการนำเสนอเผยแพร่สถิติและการวิเคราะห์สถานการณ์แรงงานของหน่วยงานต่างๆ ในจังหวัดไว้ในที่เดียวกัน นอกจากนี้ได้รายงานสรุปภาวะเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดพังงา รวมทั้งข้อมูลด้านกำลังคนเพื่อความสะดวกในการศึกษาค้นคว้า ซึ่งเนื้อหาที่นำเสนอสรุปได้ 4 ส่วน คือ

1. ภาวะเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดพังงา
2. สถานการณ์แรงงานจังหวัดพังงา
3. ผลการสำรวจอุปสงค์และอุปทานแรงงาน
4. การคาดประมาณความต้องการแรงงาน

การจัดทำรายงานครั้งนี้ ได้รับการสนับสนุนข้อมูลสถิติจากหน่วยงานสังกัดกระทรวงแรงงาน จังหวัดพังงา คือ สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงา สำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา และศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดพังงา รวมทั้งหน่วยงานอื่นๆ ในจังหวัด ได้แก่ สำนักงานสถิติจังหวัดพังงา สำนักงานคลังจังหวัดพังงา สำนักงานพาณิชย์จังหวัดพังงา สำนักงานพัฒนาธุรกิจการค้าจังหวัดพังงา และที่ทำการปกครองจังหวัดพังงา สำนักงานแรงงานจังหวัดพังงา จึงขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

สำนักงานแรงงานจังหวัดพังงา
พฤศจิกายน 2555

สารบัญ

หน้า

คำนำ

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

บทที่ 1 ภาวะเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดพังงา

1.1 ข้อมูลทั่วไปจังหวัดพังงา 1-1

1.2 ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด 1-3

1.3 ภาวะเศรษฐกิจ 1-8

บทที่ 2 สถานการณ์แรงงานจังหวัดพังงา

2.1 กำลังแรงงาน การมีงานทำ และการว่างงาน 2-1

2.2 การจัดหางานและส่งเสริมการมีงานทำ 2-9

2.3 การพัฒนาศักยภาพแรงงาน 2-19

2.4 การคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการ 2-21

2.5 การประกันสังคม 2-26

2.6 ตัวชี้วัดภาวะแรงงาน 2-33

บทที่ 3 ผลสำรวจอุปสงค์และอุปทานแรงงานจังหวัดพังงา

3.1 ผลการสำรวจอุปสงค์แรงงาน 3-1

3.2 ผลการสำรวจอุปทานแรงงาน 3-15

บทที่ 4 การคาดการณ์ความต้องการแรงงาน

4.1 ผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนโดยรวม 4-1

4.2 ผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม 4-4

4.3 สรุปผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคน 4-8

4.4 การคาดการณ์อุปทานแรงงานใหม่ที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน 4-8

ภาคผนวก

กระทรวงแรงงาน

Ministry of Labour

ผู้บริหารกระทรวงแรงงาน

นายสมเกียรติ ฉายะศรีวงศ์
ปลัดกระทรวงแรงงาน

นายอาทิตย์ อิสโม
รองปลัดกระทรวงแรงงาน

นายพูลศักดิ์ เศรษฐนันท์
รองปลัดกระทรวงแรงงาน

นางปราณี มุตตาหาราช
รองปลัดกระทรวงแรงงาน

วิสัยทัศน์กระทรวงแรงงาน

“แรงงานมีศักยภาพสูงเพื่อส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ
มีความมั่นคงและมีคุณภาพชีวิตที่ดี”

พันธกิจกระทรวงแรงงาน

- พัฒนากำลังแรงงานและผู้ประกอบการให้มีศักยภาพสูงและสอดคล้องต่อความต้องการของภาคเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันบนเวทีโลก
- ส่งเสริมให้แรงงานมีความมั่นคงในการทำงาน มีหลักประกัน และมีคุณภาพชีวิตที่ดี
- พัฒนาระบบบริหารจัดการองค์การและบุคลากรด้านแรงงานให้มีประสิทธิภาพ

ประเด็นยุทธศาสตร์

- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การเสริมสร้างความสมดุลของตลาดแรงงาน และความยั่งยืนให้ภาคแรงงาน
- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ การเพิ่มขีดความสามารถของกำลังแรงงานและผู้ประกอบการในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ
- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ การบริหารจัดการด้านแรงงานระหว่างประเทศ
- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเสริมสร้างความมั่นคงของคุณภาพชีวิตที่ดีให้กำลังแรงงาน
- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาการบริหารจัดการของกระทรวงแรงงานให้มีความเป็นเลิศ

เป้าประสงค์กระทรวงแรงงาน

- เพื่อปรับปรุงองค์และอุปทานแรงงานให้สอดคล้องกัน และให้แรงงานและผู้ประกอบกิจการมีความรู้ความสามารถ (Competency) ที่ได้มาตรฐานระดับสากล
- เพื่อขยายโอกาสการมีงานทำ เพิ่มทางเลือกในการประกอบอาชีพให้กับทุกกลุ่มเป้าหมาย และมีความมั่นคงด้านรายได้
- แรงงานทั้งในและนอกระบบได้รับการดูแลคุ้มครองให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีหลักประกันความมั่นคงในการทำงานและการดำรงชีวิต
- เพื่อให้แรงงานต่างด้าวถูกกฎหมาย ตอบสนองความต้องการของผู้ประกอบกิจการ โดยไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของแรงงานไทยและความมั่นคงของประเทศ
- ผู้ใช้บริการ (ผู้ประกอบกิจการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และประชาชน) สามารถเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศด้านแรงงานที่รวดเร็ว มีคุณภาพ และเชื่อถือได้
- กระทรวงแรงงานมีระบบการบริหารจัดการด้านแรงงานที่มีประสิทธิภาพ เป็นที่นิยมและยอมรับของประชาชน

๗. ผู้ประสบปัญหาความเดือดร้อนเนื่องจากภาวะวิกฤติและสาธารณภัยได้รับการช่วยเหลือให้
มีงานทำและมีรายได้เลี้ยงชีพอย่างรวดเร็ว

จังหวัดพังงา

Phang-Nga Province

ผู้บริหารจังหวัดพังงา

นายจํารงค์ เจริญกุล
ผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา

นายศุภชัย เหลืองแสงทอง

นายสุรินทร์ เพชรสังข์

รองผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา

รองผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา

คำขวัญจังหวัดพังงา

แร่หินลึน บ้านกลางน้ำ ถ้ำงามตา

ภูเขาแปลก แมกไม้จำปูน บริบูรณ์ด้วยทรัพยากร

แร่หินลึน

หมายถึง แร่ดีบุกซึ่งทำรายได้ให้
จังหวัดพังงาในอดีต

บ้านกลางน้ำ

หมายถึง หมู่บ้านเกาะปันหยีที่ตั้งอยู่
กลางทะเลในอ่าวพังงา

ถ้ำงามตา

หมายถึง ถ้ำต่าง ๆ ในจังหวัดพังงา
โดยเฉพาะในอ่าวพังงา

ภูเขาแปลก

หมายถึง เขาพิงกันและตาปู
ในอ่าวพังงา

แมกไม้จำปูน

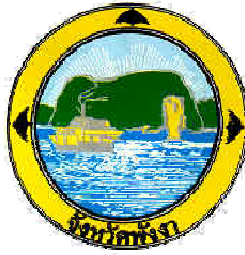

หมายถึง ดอกจำปูน ซึ่งเป็นดอกไม้
ประจำจังหวัดพังงา

บริบูรณ์ด้วยทรัพยากร

หมายถึง ความอุดมสมบูรณ์
ของทรัพยากร

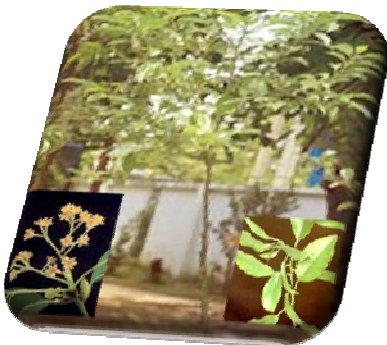
ตราประจำจังหวัดพังงา

รูปเขาตะปู รูปเรือขุดแร่ และรูปเขาช้างอยู่ด้านหลัง

- รูปเขาช้าง หมายถึง สัญลักษณ์ภูเขาสูงรูปช้าง ซึ่งอยู่หลังศาลากลางจังหวัดพังงา
- รูปเรือขุดแร่ หมายถึง สัญลักษณ์การประกอบอาชีพในอดีตของจังหวัดพังงาที่มีอาชีพหลักทางด้าน การทำเหมืองแร่ดีบุก สามารถผลิตแร่ดีบุกได้เป็นอันดับหนึ่งของประเทศและเป็นที่ยอมรับกันว่า ในอดีตนั้นเศรษฐกิจและอาชีพของจังหวัดพังงาขึ้นอยู่กับแร่เป็นสำคัญ
- รูปเขาตะปู หมายถึง สัญลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของจังหวัดพังงา

ธงประจำจังหวัดพังงา

ต้นไม้ประจำจังหวัดพังงา
(เทพารักษ์)

ดอกไม้ประจำจังหวัดพังงา
(จำปูน)

ความหมายและที่มาของชื่อจังหวัดพังงา

จังหวัดพังงานั้น เดิมเรียกกันว่า “เมืองงูงา” ตามชื่อเขางาหรือเขาพังงาซึ่งตั้งอยู่ในตัวจังหวัดปัจจุบัน ในสมัยก่อนเมืองงูงาขึ้นอยู่กับเมืองนครศรีธรรมราช ในสมัยรัชกาลที่ 2 ชื่อ “เมือง งูงา” ได้ปรากฏอยู่ในทำเนียบข้าราชการเมืองนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นเมืองขึ้นฝ่ายกรมพระสุรัสวดี ฝ่ายซ้าย เมืองงูงานี้อาจจะตั้งชื่อให้คล้องจองกับเมืองภูเก็ต และเหตุที่เมืองงูงา กลายเป็นเมืองพังงา สันนิษฐานว่ามาจากเมืองงูงาเป็นเมืองที่มีแร่อุดมสมบูรณ์ โดยมีฝรั่งมาติดต่อซื้อขายแร่ดีบุกกันมาก และฝรั่งเหล่านี้คงจะออกเสียงเมืองงูงาเป็นเมือง “พังงา” หรืออาจเป็นเพราะแต่เดิมฝรั่งเขียนชื่อเมืองงูงาว่า PHUNGA หรือ PUNGA ซึ่งอาจอ่านว่า งูงา หรือพังงาหรือพังกา ก็ได้

ประวัติศาสตร์เมืองพังงา

จากพงศาวดารปรากฏว่าก่อนสมัยกรุงรัตนโกสินทร์นั้นเมืองพังงาเป็นเมืองแขวงขึ้นกับเมืองตะกั่วป่าจนกระทั่งถึงสมัยรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ จึงได้ยกฐานะขึ้นเป็นเมืองเทียบเท่าเมืองตะกั่วป่า เมืองตะกั่วทุ่ง และโอนเมืองจากฝ่ายกรมท่ามาขึ้นเป็นฝ่ายกลาโหมตั้งแต่นั้นมา โดยจากประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้ และสืบค้นได้แน่ชัดปรากฏว่าเมืองพังงาได้รับการจัดตั้งเป็นทางการในสมัยรัชกาลที่ 2 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เมื่อ พ.ศ.2352 ซึ่งในปีนั้นเจ้าปะดุง กษัตริย์พม่าได้มอบหมายให้อะเต็งห่วน เป็นแม่ทัพนำกองทัพอาวของพม่าได้เข้าตีเมืองตะกั่วป่า ตะกั่วทุ่ง เมืองกลาง และได้กวาดต้อนผู้คนไปรวมไว้ที่ค่ายของตน และเผาเมืองกลางเสีย ในการนี้พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ได้โปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้ากรมหลวงเสนานุรักษ์ กรมพระราชวังบวร ยกทัพหลวงจากกรุงเทพฯ มาช่วย และได้มาทันขับไล่ทหารพม่าหลบหนี ระหว่างศึกได้มีราษฎรบางส่วนอพยพไปหลบภัยอยู่ที่ “กรารูงา” (ภาษามลายู แปลว่า ป่าน้ำงูงา) ที่มีภูเขาล้อมรอบ ครั้นเสร็จศึกแล้วกรมพระราชวังบวรมหาเสนานุรักษ์ ทรงพระราชดำริว่า พม่าได้เผาเมืองกลาง ทำให้บ้านเมืองอ่อนแอลงยากที่จะสร้างขึ้นใหม่ จึงโปรดให้รวบรวมพลเมืองจากกลางข้ามฝากมาตั้งภูมิลำเนาอยู่ “กรารูงา” และจัดการปกครองเป็นเมืองขึ้นกับเมืองนครศรีธรรมราช ดังปรากฏว่ามีหมู่บ้านชื่อ “กลาง” ซึ่งผู้คนที่อพยพจากอำเภอกลาง มาอยู่ในเขตท้องที่อำเภอตะกั่วทุ่งในปัจจุบัน

ต่อมาสมัยรัชกาลที่ 3 ทรงพระราชดำริที่จะปรับปรุงบูรณะหัวเมืองชายฝั่งตะวันตกที่ถูกพม่าตีให้เข้มแข็ง จึงได้แต่งตั้งข้าราชการมาเป็นเจ้าเมืองดังกล่าว โดยให้ขึ้นตรงต่อกรุงเทพฯ และได้ทรงแต่งตั้งให้พระยาบริรักษ์ภูธร (แสง ณ นคร) เป็นเจ้าเมืองพังงาคคนแรกในปี พ.ศ.2383 รวมทั้งได้ยุบเมืองตะกั่วทุ่ง เป็นอำเภอขึ้นกับเมืองพังงา เริ่มตั้งเป็นเมืองนั้นที่ทำการของรัฐบาลอยู่ที่บ้านชายค่าย ต่อมา พ.ศ.2473 จึงได้มาสร้างศาลากลางจังหวัดขึ้นที่บ้านท้ายช้าง ครั้นถึงสมัยรัชกาลที่ 7 เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ที่ประชุมเทศบาลมณฑลภูเก็ตจึงมีมติให้ยุบเมืองตะกั่วป่า

ให้ขึ้นกับจังหวัดพังงาตั้งแต่ พ.ศ.2474 เป็นต้นมา ครั้น พ.ศ.2515 จึงได้สร้างศาลากลางหลังใหม่ขึ้น
บริเวณกำแพงช้างลงเกิงโลงใจ

หมู่เกาะสุรินทร์

Surin island

แผนที่จังหวัดพังงา

จ.ระนอง

Ranong

ทะเลอันดามัน

Andaman

หมู่เกาะสิมิลัน

Similan island

จ.ภูเก็ต

Phuket

วิสัยทัศน์จังหวัดพังงา

ศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตรกรรมยั่งยืน
สังคมแห่งการเรียนรู้ สู่คุณภาพชีวิตที่ดี

ค่านิยมจังหวัดพังงา

มุ่งมั่นบริการด้วยความเป็นธรรม

พันธกิจจังหวัดพังงา

๑. ส่งเสริมและพัฒนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
๒. พัฒนาการเกษตรกรรมสู่สากลตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
๓. สร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุลอย่างยั่งยืน
๔. พัฒนาคุณภาพการศึกษาสู่มาตรฐานสากล
๕. พัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมสู่ความเข้มแข็งอย่างยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์จังหวัดพังงา

- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ ส่งเสริมและพัฒนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ พัฒนาเกษตรกรรม อย่างยั่งยืน
- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล
- ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ คนพังงามีคุณภาพชีวิตที่ดี สังคมน่าอยู่

เป้าประสงค์รวมจังหวัดพังงา

๑. จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น
๒. สินค้าเกษตรปลอดภัยได้มาตรฐาน และเกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น
๓. คนมีคุณภาพชีวิตที่ดีและสังคมน่าอยู่
๔. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้รับการบริหารจัดการให้มีความอุดมสมบูรณ์
และอำนวยประโยชน์อย่างยั่งยืน

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

1. สรุปสถานการณ์ด้านแรงงานของจังหวัด

1.1 กำลังแรงงานและการมีงานทำ

1) ประชากรและกำลังแรงงาน

จังหวัดพังงามีประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปรวมทั้งสิ้น 212,608 คน โดยเป็นผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน 150,152 คน จำแนกเป็นผู้มีงานทำ 147,979 คน (ร้อยละ 98.55 ของผู้อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหมด) ผู้ว่างงาน 2,173 คน (อัตราการว่างงานร้อยละ 1.45) และ ไม่มีผู้ที่รอฤดูกาล

2) การมีงานทำ

ในกลุ่มผู้มีงานทำทั้งหมด 147,979 คน เป็นผู้ทำงานในภาคเกษตรรวม 65,647 คน (คิดเป็นร้อยละ 44.36 ของผู้มีงานทำทั้งหมด) ลดลงจากไตรมาสที่ 1/2555 จำนวน 1,069 คน ในขณะที่นอกภาคเกษตรมีผู้ทำงานทั้งสิ้น 82,332 คน (ร้อยละ 55.64 ของผู้มีงานทำทั้งหมด) ลดลง 5,051 คน โดยสาขานอกภาคเกษตรมีผู้ทำงานมากที่สุดในสาขาการขนส่ง การขายปลีกฯ จำนวน 30,197 คน (ร้อยละ 20.41 ของผู้มีงานทำทั้งหมด)

เมื่อพิจารณากลุ่มผู้มีงานทำจำแนกออกตามระดับการศึกษาที่จบ พบว่าแรงงานส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าประถมศึกษา 36,198 คน (ร้อยละ 24.46 ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด) ขณะที่แรงงานซึ่งไม่มีการศึกษามีเพียง 11,148 คน (ร้อยละ 7.53 ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด)

3) การว่างงาน

จังหวัดพังงามีผู้ว่างงานจำนวนทั้งสิ้น 2,173 ราย คิดเป็นอัตราการว่างงานเท่ากับร้อยละ 1.45 เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ว่างงานจำแนกตามเพศแล้ว พบว่าเพศหญิงมีอัตราการว่างงานสูงกว่าเพศชายโดยเพศหญิงมีอัตราการว่างงานร้อยละ 1.50 ขณะที่เพศชายมีอัตราการว่างงานเพียงร้อยละ 1.41

1.2 การจัดหางานและส่งเสริมการมีงานทำ

1) การจัดหางานในจังหวัด

ในไตรมาสที่ 3/2555 (เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555) จังหวัดพังงามีตำแหน่งงานว่างที่แจ้งผ่านสำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงาทั้งสิ้น 344 อัตรา ในส่วนของผู้ลงทะเบียนสมัครงานมีทั้งสิ้น 244 คน ขณะที่ผู้ได้รับการบรรจุงานมีจำนวนทั้งสิ้น 258 คน ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบภาพรวมของการจัดหางานระหว่างเพศแล้วพบว่าตำแหน่งงานว่างส่วนใหญ่ผู้ประกอบการไม่ได้ระบุเพศในการแจ้งตำแหน่งงานว่าง

อัตราการบรรจุงานเป็นตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนไหวของภาวะการด้านแรงงาน ซึ่งสามารถศึกษาวิเคราะห์กับจำนวนตำแหน่งงานว่าง และจำนวนผู้สมัครงาน โดยเมื่อวิเคราะห์จำนวนการบรรจุงานที่สำนักงานจัดหางานจังหวัดดำเนินการเทียบกับจำนวนตำแหน่งงานว่างที่แจ้งผ่านสำนักงานจัดหางานจังหวัด พบว่าไตรมาส 3/2555 อัตราการบรรจุงานต่อตำแหน่งงานว่างอยู่ที่ร้อยละ 75.00 ส่วนอัตราการบรรจุงานต่อผู้สมัครงานอยู่ที่ร้อยละ 105.74

2) การจัดหางานต่างประเทศ

ในไตรมาสที่ 3/2555 (เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555) จังหวัดพังงามีแรงงานได้รับอนุญาตไปทำงานต่างประเทศ จำนวน 29 คน ซึ่งเดินทางไปทำงานในภูมิภาคเอเชีย 29 คน เมื่อพิจารณาตามวิธีการเดินทางพบว่าส่วนใหญ่เป็นประเภท Re-Entry คือกลับไปทำงานอีกครั้งโดยการต่ออายุสัญญา ร้อยละ 34.48 และเดินทางด้วยตนเอง ร้อยละ 65.52

3) แรงงานต่างด้าว

จังหวัดพังงามีแรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานรวมทั้งสิ้นจำนวน 21,943 คน ซึ่งเมื่อจำแนกตามประเภทการเข้าเมืองของคนต่างด้าว พบว่ากลุ่มคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรและอนุญาตทำงานมีมากกว่ากลุ่มคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมาย โดยเป็นคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองฯ มีเพียงร้อยละ 5.23 ขณะที่คนต่างด้าวเข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมายร้อยละ 94.77

กลุ่มคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมายส่วนใหญ่เป็นคนต่างด้าวในกลุ่มหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรฯ และได้รับการพิสูจน์สัญชาติมากที่สุด 20,374 คน (คิดเป็นร้อยละ 97.98 ของคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมาย) รองลงมาได้แก่ กลุ่มประเภทชั่วคราวทั่วไป 406 คน (ร้อยละ 1.95) กลุ่มมาตรา 12 ส่งเสริมการลงทุน (BOI) 5 คน (ร้อยละ 0.02)

สำหรับกลุ่มคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรฯ ที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานได้ตามมติคณะรัฐมนตรีนั้น เป็นแรงงานที่ประเทศไทยอนุญาตให้มาทำงานเป็นการชั่วคราวเพื่อทดแทนการขาดแคลนแรงงานระดับล่างในประเทศไทย แรงงานในกลุ่มนี้มี 3 สัญชาติ คือ พม่า ลาว และกัมพูชา โดยจังหวัดพังงามีจำนวนแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรฯ ทั้งสิ้น 1,116 คน เมื่อพิจารณารายสัญชาติพบว่าแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรฯ ส่วนใหญ่มีสัญชาติพม่า ร้อยละ 56.54 รองลงมาได้แก่ สัญชาติลาว ร้อยละ 43.28 และสัญชาติกัมพูชา ร้อยละ 0.18 ตามลำดับ

1.3 การพัฒนาศักยภาพแรงงาน

1) การพัฒนาฝีมือแรงงาน

ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดพังงาได้ดำเนินการฝึกอบรมพัฒนาผู้ใช้แรงงานในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การฝึกเตรียมเข้าทำงาน การฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน และการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ในไตรมาสที่ 3/2555 ไม่มีผู้เข้ารับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน ซึ่งผู้เข้ารับการฝึกฯ ส่วนหนึ่งอยู่ระหว่างการฝึกฯ โดยจะจบการฝึกในไตรมาสที่ 4/2555 สำหรับการฝึกยกระดับฝีมือแรงงานมีผู้เข้ารับการฝึกฯ จำนวน 215 คน และผ่านการฝึกฯ จำนวน 214 คน (ร้อยละ 99.53)

1.4 การคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการ

1) การตรวจแรงงาน

การตรวจคุ้มครองแรงงานในไตรมาสที่ 3/2555 สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงาได้ดำเนินการตรวจสอบสถานประกอบการทั้งสิ้น 22 แห่ง มีลูกจ้างที่ผ่านการตรวจหรือได้รับการคุ้มครอง 464 คน ซึ่งสถานประกอบการที่ตรวจสอบส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการที่มีการจ้างงานขนาดลูกจ้าง 1-4 คน ร้อยละ 36.36 ทั้งนี้จากผลการตรวจฯ พบว่าสถานประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 95.45 ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย และมีสถานประกอบการปฏิบัติไม่ถูกต้องเพียงร้อยละ 4.55

การตรวจความปลอดภัยในสถานประกอบการ ได้ดำเนินการตรวจความปลอดภัยในสถานประกอบการทั้งสิ้น 22 แห่ง ซึ่งสถานประกอบการที่ตรวจสอบส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการที่มีการจ้างงานขนาดลูกจ้าง 1-4 คน โดยมีจำนวนลูกจ้างที่ผ่านการตรวจมีทั้งสิ้น 359 คน ผลการตรวจความปลอดภัยพบว่าสถานประกอบการร้อยละ 95.45 ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย

2) แรงงานสัมพันธ์

จังหวัดพังงามีก่อนการนายจ้าง 2 แห่ง โดยทั้งหมดนั้นเป็นองค์กรประเภทสมาคมนายจ้าง สำหรับการลูกจ้างนั้นยังไม่มีการจัดตั้ง

1.5 การประกันสังคม

1) สถานประกอบการในระบบประกันสังคม

ในไตรมาสที่ 3/2555 จังหวัดพังงามีสถานประกอบการขึ้นทะเบียนประกันสังคม จำนวน 1,372 แห่ง และมีผู้ประกันตนรวมทั้งสิ้น 14,654 คน เมื่อพิจารณาจำนวนสถานประกอบการจำแนกตามอุตสาหกรรม พบว่าอุตสาหกรรมการขายส่ง การขายปลีก มีจำนวนสถานประกอบการขึ้นทะเบียนมากที่สุด 347 แห่ง รองลงมาได้แก่ การผลิตอุตสาหกรรม 249 แห่ง และโรงแรมและภัตตาคาร 216 แห่ง ส่วนจำนวนผู้ประกันตน จำแนกรายอุตสาหกรรม พบว่าอุตสาหกรรมโรงแรมและภัตตาคารมีจำนวนผู้ประกันตนมากที่สุด 5,308 คน รองลงมาได้แก่ การผลิตอุตสาหกรรม 3,080 คน และการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซม 2,106 คน

2) การใช้บริการประกันสังคม

จำนวนผู้ประกันตนของจังหวัดพังงาที่มาใช้บริการกองทุนประกันสังคมมีจำนวน 1,904 คน โดยประเภทประโยชน์ทดแทนที่ผู้ประกันตนมาใช้บริการสูงสุด ได้แก่ กรณีเจ็บป่วย จำนวน 1,000 คน รองลงมาคือ กรณีว่างงาน 434 คน และกรณีคลอดบุตร 213 คน ทั้งนี้ปริมาณการจ่ายเงินประโยชน์ทดแทน มีการจ่ายในกรณีคลอดบุตรสูงสุด 3.20 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 54.41 ของเงินประโยชน์ทดแทนที่จ่าย รองลงมาได้แก่ กรณีชราภาพ 1.12 ล้านบาท และกรณีเจ็บป่วย 0.77 ล้านบาท

2. การสำรวจอุปสงค์และอุปทานแรงงาน

2.1 ผลการสำรวจอุปสงค์แรงงาน

1) สัดส่วนของแรงงานแต่ละกลุ่มฝีมือ

จากข้อมูลที่สำรวจพบว่า แต่ละประเภทกิจการจะมีสัดส่วนของการใช้แรงงานในแต่ละกลุ่มฝีมือ ที่แตกต่างกันออกไป โดยกิจการส่วนใหญ่ในจังหวัดพังงามีสัดส่วนการจ้างแรงงานฝีมือมากกว่าแรงงาน กลุ่มอื่นๆ กิจการที่เน้นการใช้แรงงานฝีมือเป็นหลัก ได้แก่ กิจการยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง แม่พิมพ์ ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์และชิ้นส่วน ภัตตาคารและร้านอาหาร สถาบันการเงิน บริการธุรกิจ โรงพยาบาล บริการสุขภาพ และอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า

2) การเข้าออกงานของแรงงาน

ผลการสำรวจการเข้าออกงานของแรงงานในกิจการต่างๆ ในปี 2554 พบว่า มีการรับแรงงานใหม่ทั้งสิ้น 1,540 ราย โดยเป็นการรับเข้าทำงานเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป 1,396 ราย (ร้อยละ 90.65) และรับเข้าทำงานในตำแหน่งงานใหม่ที่ขยายเพิ่ม 144 ราย (ร้อยละ 9.35) เมื่อพิจารณาเป็นรายกิจการพบว่า กิจการที่มีการรับแรงงานเข้าทำงานมากที่สุด ได้แก่ กิจการค้าส่ง ค้าปลีก โดยมีการรับแรงงานเข้าทำงานมากถึง ร้อยละ 20.71 ของการเข้างานทั้งหมด

การออกจากงานของแรงงานในกิจการต่างๆ มีการออกจากงานรวมทั้งสิ้น 1,992 ราย โดยมีสาเหตุ มาจากการลาออกเองของแรงงานมากที่สุด 1,571 ราย รองลงมาได้แก่ การถูกให้ออกเพื่อลดงาน 345 ราย และการถูกให้ออกเนื่องจากทำผิด 55 ราย กิจการที่แรงงานออกจากงานมากที่สุดได้แก่ ภัตตาคารและร้านอาหาร

มีการออกจากงานรวมทั้งสิ้นถึง 552 คน คิดเป็นร้อยละ 27.71 ของจำนวนแรงงานที่ออกจากงานทั้งหมดในทุกกิจการ

3) สาขาอาชีพที่ขาดแคลน

การสำรวจสาขาอาชีพที่มีความขาดแคลน พบว่ามีการขาดแคลนแรงงานรวมทั้งสิ้น 237 อัตรา โดยเป็นการขาดแคลนแรงงานซึ่งมีระดับการศึกษาต่ำกว่า ม.3 มากที่สุด 95 อัตรา (ร้อยละ 40.08) รองลงมาได้แก่ระดับ ปวส. 39 ราย (ร้อยละ 16.46) และระดับ ปวช. 36 ราย (ร้อยละ 15.19) ตามลำดับ เมื่อจำแนกผลการสำรวจออกเป็นรายอาชีพที่มีความขาดแคลน พบว่าอาชีพแรงงานก่อสร้าง (ช่างก่อหิน) เป็นสาขาอาชีพที่มีความขาดแคลนสูงที่สุด โดยมีความขาดแคลน 50 อัตรา (ร้อยละ 21.10) รองลงมาได้แก่อาชีพแรงงานประมง ขาดแคลน 25 ราย (ร้อยละ 10.55)

4) ระดับความสามารถ (Competency) ของแรงงาน

จากการสำรวจข้อมูลในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับระดับความสามารถด้านต่างๆ ของพนักงานในแต่ละประเภทกิจการ โดยเปรียบเทียบระดับความสามารถที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบันกับระดับความสามารถที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้ พบว่ากลุ่มแรงงานไร้ฝีมือและกลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือมีปัญหาความแตกต่างของความสามารถด้านการวิเคราะห์แก้ไขปัญหามากที่สุด ส่วนกลุ่มแรงงานฝีมือมีปัญหาความแตกต่างของความสามารถด้านคอมพิวเตอร์มากที่สุด และกลุ่มแรงงานฝีมือระดับสูงมีปัญหาความแตกต่างของความสามารถด้านภาษาต่างประเทศและความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่มมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญหรือผู้บริหารนั้น ระดับความแตกต่างของความสามารถส่วนใหญ่จะมีไม่มาก เว้นเพียงแต่ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ

5) อัตราเงินเดือนเริ่มต้น

ผลการสำรวจข้อมูลอัตราเงินเดือนเริ่มต้นของพนักงานแต่ละกลุ่ม พบว่าแรงงานในแต่ละระดับจะมีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นเฉลี่ยที่แตกต่างกันไป โดยกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือจะมีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุดเฉลี่ยทุกกิจการประมาณ 5,740 บาทต่อเดือน ส่วนกลุ่มแรงงานที่มีอัตราเงินเดือนเฉลี่ยสูงที่สุดคือกลุ่มผู้เชี่ยวชาญและบริหาร มีอัตราเงินเดือนเฉลี่ย 16,334 บาทต่อเดือน

ในกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ กิจการสถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ เป็นกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุด เดือนละ 6,946 บาท กลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือ จะได้รับเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุดในกิจการโลจิสติกส์เฉลี่ย 9,233 บาทต่อเดือน กลุ่มแรงงานฝีมือ กิจการเซรามิกและแก้ว เป็นกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุด 12,000 บาทต่อเดือน กลุ่มแรงงานฝีมือระดับสูง กิจการเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ เป็นกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุด 25,000 บาทต่อเดือน และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร เป็นกลุ่มที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นโดยเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานกลุ่มอื่นๆ โดยกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นของแรงงานกลุ่มนี้สูงที่สุด ได้แก่กิจการเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ โดยมีเงินเดือนเริ่มต้น 27,500 บาทต่อเดือน

6) ความต้องการเกี่ยวกับความรู้และทักษะของแรงงาน

จากการสำรวจ พบว่าสถานประกอบการมีความต้องการแรงงานที่มีความรู้ด้านเทคนิคเฉพาะงานมากที่สุด ส่วนความต้องการด้านทักษะของแรงงาน สถานประกอบการต้องการแรงงานที่มีทักษะในการนำเสนอมากที่สุด ขณะที่ความต้องการด้านคุณลักษณะ สถานประกอบการมีความต้องการแรงงานที่มีความรับผิดชอบในงานมากที่สุด

2.2 การสำรวจข้อมูลอุปทาน

1) อัตราการเรียนต่อ

จากการสำรวจอัตราการเรียนต่อของนักศึกษาที่จบในปีการศึกษา 2553 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าในระดับมัธยมศึกษา และ ปวช. มีอัตราการเรียนต่อสูงเกินกว่าร้อยละ 70 ส่วนในระดับ ปวส. กลับพบว่ามีอัตราการเรียนต่อลดลง โดยมีอัตราการเรียนต่อน้อยกว่าร้อยละ 50

2) สัดส่วนของนักศึกษาต่างจังหวัด

ผลการสำรวจสัดส่วนของนักศึกษาจากต่างจังหวัดที่เข้ามาเรียนอยู่ในสถานศึกษาระดับต่างๆ ในจังหวัดพังงา พบว่าในระดับมัธยมศึกษา และ ปวส. มีสัดส่วนของนักศึกษาจากต่างจังหวัดค่อนข้างสูง

3) อัตราการมีงานทำ

อัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบและสามารถเข้าทำงานได้ภายใน 1 ปี หลังจากเรียนจบ พบว่าในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 14.17 ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 13.69 ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 7.45 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 10.75 ส่วนในระดับ ปวช. นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 14.16 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 15.71 ขณะที่ระดับ ปวส. นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 37.09 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 38.28

3. ผลการคาดประมาณความต้องการกำลังคน

จากผลการประมาณการความต้องการกำลังคนโดยรวม พบว่า ในช่วงปี พ.ศ.2554-2563 จังหวัดพังงา มีความต้องการกำลังคนโดยรวมเพิ่มขึ้นคิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 1.20 ต่อปี โดยปี พ.ศ.2563 สาขาที่มีจำนวนการจ้างงานมากที่สุด คือ ภาคบริการ จำนวน 79.77 พันคน รองลงมาได้แก่ ภาคเกษตรกรรม จำนวน 56.66 พันคน และภาคอุตสาหกรรม จำนวน 22.37 พันคน

เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าในปี 2563 มีการจ้างงานในระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนต่อจำนวนการจ้างงานรวมร้อยละ 57.05 รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 15.19 และระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ร้อยละ 9.89 แต่เมื่อพิจารณาการเติบโตของจำนวนความต้องการโดยรวม พบว่าระดับการศึกษาที่มีอัตราการจ้างงานเพิ่มขึ้นมากที่สุด ได้แก่ ระดับ ปวส. คิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 9.36 ต่อปี

บทที่ 1

ภาวะเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดพังงา

1.1 ข้อมูลทั่วไปจังหวัดพังงา

วิสัยทัศน์จังหวัดพังงา

“ศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกษตรกรรมยั่งยืน สังคมแห่งการเรียนรู้ คุณภาพชีวิตที่ดี”

คำขวัญจังหวัดพังงา

“แร่หมื่นล้าน บ้านกลางน้ำ ถ้ำงามตา ภูเขาแปลก แมกไม้จำปูน บริบูรณ์ด้วยทรัพยากร”

ขนาดและที่ตั้ง

จังหวัดพังงา ตั้งอยู่ในภาคใต้ตอนบนชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกติดกับทะเลอันดามัน อยู่ระหว่างละติจูดที่ 8 องศา 27 ลิปดา 52.3 พิลิปดาเหนือกับเส้นลองจิจูดที่ 98 องศา 32 ลิปดาตะวันออก ห่างจากกรุงเทพมหานคร 788 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมด 4,170.885 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 2,606,803.125 ไร่ ซึ่งแบ่งเป็นพื้นที่ต่าง ๆ ดังนี้

พื้นที่ทำการเกษตร	1,806.118 ตารางกิโลเมตร	หรือประมาณ	1,128,824 ไร่
พื้นที่ป่าไม้	1,722.55 ตารางกิโลเมตร	หรือประมาณ	1,076,594.38 ไร่
เนื้อที่อื่น ๆ	642.217 ตารางกิโลเมตร	หรือประมาณ	401,348.745 ไร่

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ	ติดกับจังหวัดระนองและจังหวัดสุราษฎร์ธานี
ทิศใต้	ติดกับจังหวัดภูเก็ตและทะเลอันดามัน
ทิศตะวันออก	ติดกับจังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดกระบี่
ทิศตะวันตก	ติดกับทะเลอันดามันและมหาสมุทรอินเดีย

ลักษณะภูมิประเทศ

สภาพภูมิศาสตร์ของจังหวัดพังงา เป็นภูเขาสลับซับซ้อนทอดเป็นแนวยาวจากทิศเหนือไปทิศใต้ มีชายฝั่งทะเลยาวประมาณ 239.25 กิโลเมตร มีพื้นที่ป่าไม้ เป็นป่าไม้ผลัดใบ ป่าดิบเขา ป่าดิบชื้น และป่าชายเลน สำหรับบริเวณที่เป็นที่ราบจะลาดลงจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตกลงสู่ทะเลอันดามัน ตามชายฝั่งทะเล จะมีป่าชายเลนเกือบตลอด พื้นที่ประกอบด้วยเกาะประมาณ 105 เกาะ โดยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญทางทะเล ได้แก่ หมู่เกาะสิมิลัน หมู่เกาะสุรินทร์ ชายหาดเขาหลัก เกาะคอเขา เกาะพระทอง และอ่าวพังงา เป็นต้น

ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดพังงามีภูมิอากาศแบบมรสุมเมืองร้อน ได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ มี 2 ฤดู คือ

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมกราคม ถึง เดือนเมษายน

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึง เดือนธันวาคม

จากการที่มีลักษณะภูมิอากาศแบบมรสุมในเขตร้อน อุณหภูมิในแต่ละฤดูกาลจึงไม่แตกต่างกันมากนัก คือ อยู่ระหว่าง 29 - 36 องศาเซลเซียส และปริมาณน้ำฝนโดยเฉลี่ยปีละประมาณ 3,614.5 มิลลิเมตร

การปกครอง

1. การปกครองส่วนภูมิภาค แบ่งออกเป็น 8 อำเภอ 48 ตำบล 321 หมู่บ้าน
2. การปกครองส่วนท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง
องค์การบริหารส่วนตำบล 42 แห่ง
เทศบาลเมือง 2 แห่ง และเทศบาลตำบล 7 แห่ง

การเมือง

1. จังหวัดพังงา แบ่งเขตการเลือกตั้งออกเป็น 1 เขต
มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 1 คน
มีสมาชิกวุฒิสภา 1 คน
2. สภาจังหวัด มีสมาชิกสภา อบจ. 24 คน
3. สภาเทศบาล มีสมาชิกสภาเทศบาลในจังหวัด 120 คน
4. สภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีสมาชิก อบต. 642 คน

ประชากร

จากข้อมูลของการทำการปกครองจังหวัดพังงา พบว่าในเดือนมิถุนายน 2555 จังหวัดพังงามีประชากรทั้งสิ้น 256,149 คน เป็นชาย 128,234 คน (ร้อยละ 50.06) หญิง 127,915 คน (ร้อยละ 49.94) อำเภอที่มีประชากรมากที่สุด ได้แก่ อำเภอท้ายเหมือง มีประชากรทั้งสิ้น 47,703 คน รองลงมาได้แก่ อำเภอตะกั่วป่า 46,646 คน และอำเภอตะกั่วทุ่ง 42,680 คน ส่วนอำเภอที่มีประชากรน้อยที่สุดได้แก่ อำเภอเกาะยาวมีประชากรเพียง 13,528 คนเท่านั้น (ตารางที่ 1-1)

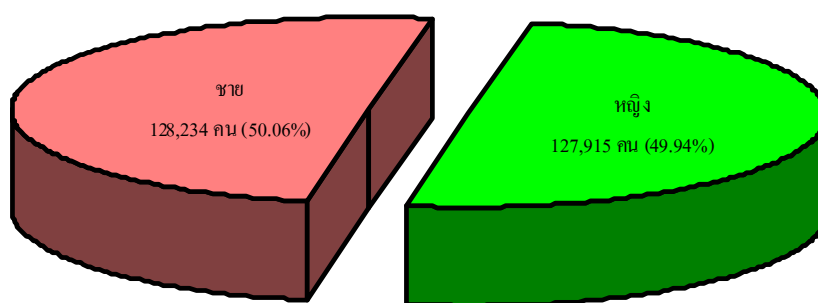
ตารางที่ 1-1 จำนวนประชากรจังหวัดพังงา จำแนกตามอำเภอและเพศ

ลำดับที่	อำเภอ	จำนวนประชากร (คน)			ร้อยละ (%)		
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
1	อำเภอเมืองพังงา	19,754	20,399	40,153	15.40	15.95	15.68
2	อำเภอทับปุด	12,722	12,599	25,321	9.92	9.85	9.89
3	อำเภอตะกั่วป่า	23,187	23,459	46,646	18.08	18.34	18.21
4	อำเภอตะกั่วทุ่ง	21,357	21,323	42,680	16.65	16.63	16.66
5	อำเภอท้ายเหมือง	24,061	23,642	47,703	18.76	18.48	18.62
6	อำเภอเกาะยาว	6,908	6,620	13,528	5.39	5.16	5.28
7	อำเภอกะปง	6,962	6,950	13,912	5.43	5.43	5.43
8	อำเภอคุระบุรี	13,283	12,923	26,206	10.36	10.10	10.23
	รวม	128,234	127,915	256,149	50.06	49.94	100.00

ที่มา: ที่ทำการปกครองจังหวัดพังงา

หมายเหตุ: ข้อมูล ณ มิถุนายน 2555

แผนภาพที่ 1-1 สัดส่วนของประชากรชายและหญิง

1.2 ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด

1) มูลค่า สัดส่วน และอัตราการขยายตัว

ในปี 2553 จังหวัดพังงามีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (ณ ราคาคงที่ ปี 2531) รวมทั้งสิ้น 14,721 ล้านบาท เป็นมูลค่าในภาคการเกษตร 6,503 ล้านบาท (ร้อยละ 44.17) และมูลค่านอกภาคเกษตร 8,218 ล้านบาท (ร้อยละ 55.83) โดยมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยระหว่างปี 2546 ถึง 2553 เฉลี่ยร้อยละ 5.04 ต่อปี (ตารางที่ 1-2)

สาขาหลักที่มีมูลค่าสูงที่สุด ได้แก่ สาขาเกษตรกรรม ลำไย ป่าไม้ มีมูลค่า 4,026 ล้านบาท รองลงมาได้แก่สาขาการประมง 2,476 ล้านบาท และสาขาการขนส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ฯ 1,687 ล้านบาท ตามลำดับ ส่วนสาขาที่มีอัตราการขยายตัวสูงที่สุดของจังหวัด ได้แก่ โรงแรมและภัตตาคาร มีการขยายตัวในปี 2546-2553 เฉลี่ยร้อยละ 22.87 ต่อปี

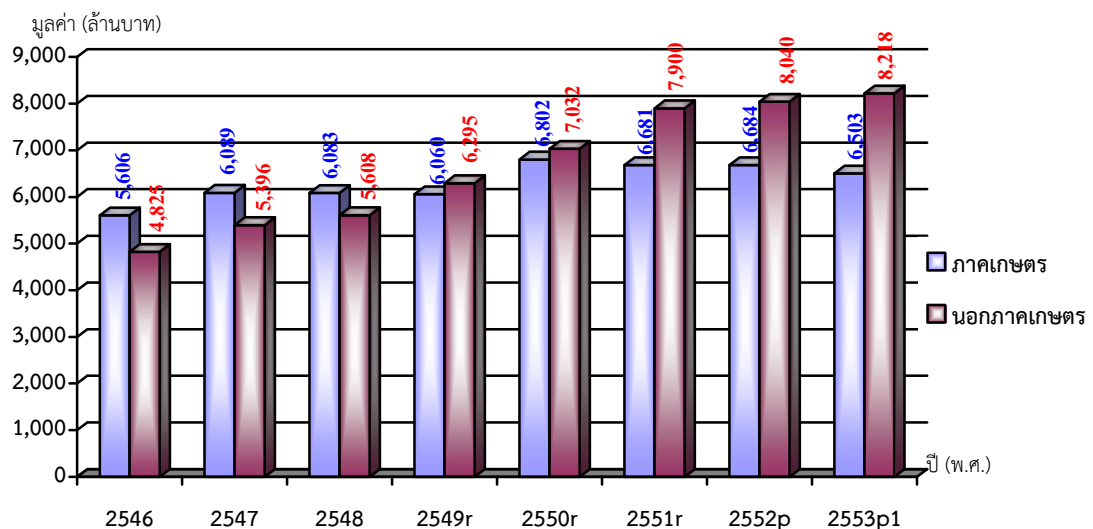
ตารางที่ 1-2 มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดพังงา ณ ราคาคงที่ปี 2531 จำแนกตามสาขาการผลิต พ.ศ.2546-2553

(หน่วย: ล้านบาท)

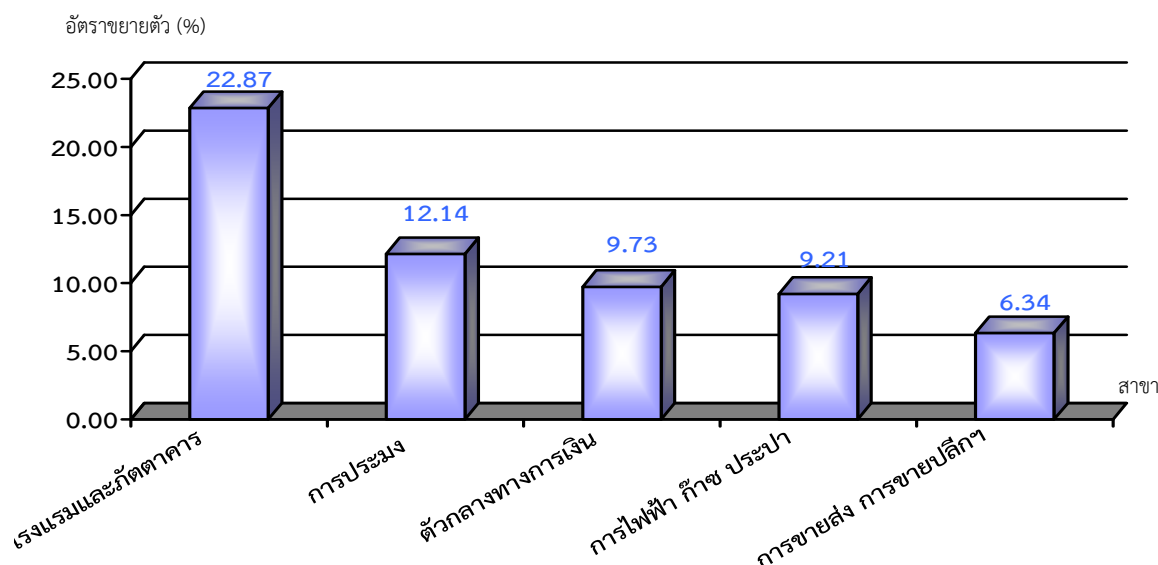
สาขาการผลิต	2546	2547	2548	2549r	2550r	2551r	2552p	2553p1	สัดส่วน ปี 53	อัตรา ขยายตัว
ภาคเกษตร	5,606	6,089	6,083	6,060	6,802	6,681	6,684	6,503	44.17	2.14
เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	4,496	4,663	4,569	4,381	4,268	4,300	4,191	4,026	27.35	-1.56
การประมง	1,110	1,427	1,514	1,679	2,534	2,381	2,493	2,476	16.82	12.14
ภาคนอกเกษตร	4,825	5,396	5,608	6,295	7,032	7,900	8,040	8,218	55.83	7.90
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	123	188	191	187	177	174	171	166	1.13	4.38
การผลิตอุตสาหกรรม	447	472	519	545	679	664	627	662	4.50	5.77
การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	224	248	270	291	334	368	387	415	2.82	9.21
การก่อสร้าง	204	255	268	271	282	236	262	271	1.84	4.14
การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน	1,097	1,175	1,305	1,614	1,675	1,740	1,587	1,687	11.46	6.34
โรงแรมและภัตตาคาร	394	530	300	476	866	1,420	1,685	1,666	11.32	22.87
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	594	716	724	802	757	960	926	868	5.90	5.57
ตัวกลางทางการเงิน	189	213	278	304	351	386	338	362	2.46	9.73
บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และบริการ ทางธุรกิจ	401	433	454	490	507	520	548	561	3.81	4.91
การบริหารราชการแผ่นดินและการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	338	347	370	370	388	424	467	493	3.35	5.54
การศึกษา	356	346	417	394	446	448	453	464	3.15	3.86
การบริการด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	192	192	229	243	267	272	288	291	1.98	6.12
การให้บริการชุมชน สังคม และบริการส่วนบุคคลอื่น ๆ	255	266	268	294	288	271	285	294	2.00	2.05
ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	13	15	15	16	17	18	19	19	0.13	5.57
ผลิตภัณฑ์จังหวัด (ล้านบาท)	10,431	11,485	11,690	12,355	13,834	14,581	14,724	14,721	100	5.04

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

แผนภาพที่ 1-2 เปรียบเทียบ GPP ภาคเกษตรและนอกภาคเกษตร ปี 2546-2553

แผนภาพที่ 1-3 5 อันดับสาขาการผลิตที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยสูงสุด

2) ดัชนีราคาผู้บริโภคจังหวัดพังงา

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดพังงา ร่วมกับสำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า ขอรายงานความเคลื่อนไหว ดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดพังงา เดือนกันยายน 2555 โดยสรุป

การประมวลผลดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของประเทศ จำนวน สินค้าและบริการที่ใช้คำนวณ 417 รายการ สำหรับจังหวัดพังงามีจำนวน 241 รายการ ครอบคลุมหมวดอาหารและเครื่องดื่ม เครื่องนุ่งห่ม เภสัชสถาน การตรวจรักษาและบริการส่วนบุคคล ยานพาหนะ การขนส่ง และการสื่อสาร การบันเทิง การอ่าน การศึกษา และการศาสนา ยาสูบและเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ เพื่อนำมาคำนวณดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดพังงา ได้ผลดังนี้

1. ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของประเทศ เดือนกันยายน 2555

ปี 2550 ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของประเทศเท่ากับ 100 และเดือนกันยายน 2555 เท่ากับ 116.67 เทียบกับเดือนสิงหาคม 2555 เท่ากับ 116.28 ดัชนีสูงขึ้นร้อยละ 0.34 ถ้าเทียบกับเดือนกันยายน 2554 สูงขึ้น ร้อยละ 3.38

2. ดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดพังงา เดือนกันยายน 2555

ปี 2550 ดัชนีราคาผู้บริโภคจังหวัดพังงาเท่ากับ 100 และเดือนกันยายน 2555 เท่ากับ 121.2 สำหรับ เดือนสิงหาคม 2555 เท่ากับ 121.2

3. การเปลี่ยนแปลงดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดพังงา เดือนกันยายน 2555 เมื่อเทียบกับ

3.1 เดือนสิงหาคม 2555 ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

3.2 เดือนกันยายน 2554 สูงขึ้นร้อยละ 2.5

3.3 เฉลี่ยช่วงระยะเดียวกัน (มกราคม-กันยายน) ปี 2554 สูงขึ้นร้อยละ 2.5

4. ดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดพังงาเดือนกันยายน 2555 เทียบกับเดือนสิงหาคม 2555 ไม่มีการเปลี่ยนแปลง (เดือนสิงหาคม 2555 เทียบกับเดือนกรกฎาคม 2555 สูงขึ้นร้อยละ 0.1) สาเหตุจากการสูงขึ้นของดัชนีหมวดอื่นๆ ไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่มร้อยละ 0.5 ขณะที่หมวดอาหารและเครื่องดื่มลดลงร้อยละ 0.3

4.1 หมวดอาหารและเครื่องดื่มลดลงร้อยละ 0.3 (เดือนสิงหาคม 2555 ลดลงร้อยละ 0.3) จากการลดลงของดัชนีหมวดผักสดร้อยละ 2.7 (แตงกวา ผักกาดขาว ผักคะน้า เห็ด ผักบุ้ง ผักชี มะเขือ ถั่วฝักยาว มะนาว) หมวดเครื่องประกอบอาหารร้อยละ 1.9 (มะพร้าว) ขณะที่หมวดเนื้อสัตว์ เป็ด ไก่ และสัตว์น้ำสูงขึ้นร้อยละ 0.5 (ปลาหมึกกล้วย) สำหรับสินค้าอื่นที่ปรับราคาสูงขึ้น ได้แก่ หัวหอมแดง และถั่วเขียว

4.2 ดัชนีหมวดอื่นๆ ไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่มลดลงร้อยละ 0.5 (เดือนสิงหาคม 2555 สูงขึ้นร้อยละ 0.5) เป็นผลมาจากการสูงขึ้นของ ดัชนีหมวดยาสูบและเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ร้อยละ 10.2 (บุหรี่ปิยะ สุรา) เนื่องจากการจัดเก็บภาษีเพิ่มขึ้น หมวดค่ากระแสไฟฟ้าร้อยละ 5.4 ที่มีการปรับขึ้นตามค่า Ft ขณะที่ราคาขายปลีกน้ำมันเชื้อเพลิงลดลงตามภาวะตลาดโลก ส่งผลให้ดัชนีราคาน้ำมันเชื้อเพลิงลดลงร้อยละ 1.0

5. พิจารณาเทียบกับเดือนกันยายน 2554 สูงขึ้นร้อยละ 2.5 จากการสูงขึ้นของดัชนีหมวดอื่นๆ ไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่มร้อยละ 3.1 จากการสูงขึ้นของหมวดการบันเทิง การอ่าน การศึกษา และการศาสนา ร้อยละ 4.1 หมวดพาหนะ การขนส่ง และการสื่อสารร้อยละ 3.5 หมวดเครื่องนุ่งห่มและรองเท้าร้อยละ 3.3 หมวดเคหสถานร้อยละ 2.5 หมวดการตรวจรักษาและบริการส่วนบุคคลร้อยละ 0.2 และดัชนีหมวดอาหารและเครื่องดื่มสูงขึ้นร้อยละ 1.9 เป็นผลมาจากการสูงขึ้นของหมวดอาหารบริโภคในบ้านร้อยละ 9.1 หมวดอาหารบริโภคนอกบ้านร้อยละ 8.4 หมวดเครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์ร้อยละ 3.1 หมวดเนื้อสัตว์ เป็ดไก่ และสัตว์น้ำร้อยละ 1.0 หมวดไข่และผลิตภัณฑ์นมร้อยละ 0.5 หมวดผักและผลไม้ร้อยละ 0.5 หมวดข้าว แป้ง และผลิตภัณฑ์จากแป้งร้อยละ 0.1

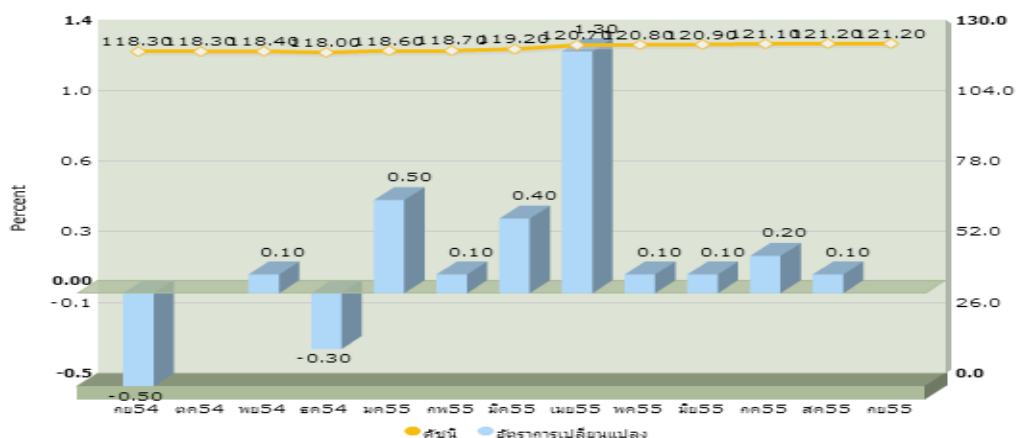
6. พิจารณาดัชนีเฉลี่ยช่วงระยะเดียวกัน (มกราคม-กันยายน) ปี 2554 สูงขึ้นร้อยละ 2.5 จากการสูงขึ้นของดัชนีหมวดอาหารและเครื่องดื่มร้อยละ 4.4 เป็นผลมาจากดัชนีหมวดอาหารบริโภคนอกบ้านสูงขึ้นร้อยละ 17.0 หมวดอาหารบริโภคในบ้านร้อยละ 13.8 หมวดผักและผลไม้ร้อยละ 4.7 หมวดเนื้อสัตว์ เป็ดไก่ และสัตว์น้ำร้อยละ 3.2 หมวดไข่และผลิตภัณฑ์นมร้อยละ 2.2 หมวดเครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์ร้อยละ 1.5 หมวดข้าว แป้งและผลิตภัณฑ์จากแป้ง ร้อยละ 0.2 ขณะที่ดัชนีหมวดอื่นๆ ไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่มลดลงร้อยละ 0.1 จากการลดลงของดัชนีหมวดการตรวจรักษาและบริการส่วนบุคคลร้อยละ 4.9 หมวดเคหสถานร้อยละ 0.3

ตารางที่ 1-3 ดัชนีราคาผู้บริโภคจังหวัดพังงา เดือนกันยายน 2555

หมวด	สัดส่วนน้ำหนัก ปีฐาน	ดัชนี				อัตราการเปลี่ยนแปลง		
		ก.ย.55	ส.ค.55	ก.ย.54	ม.ค.-ก.ย. 55	ก.ย.55/ ส.ค.55	ก.ย.55/ ก.ย.54	ม.ค.55-ก.ย.55/ ม.ค.54-ก.ย.54
รวมทุกรายการ	100.00	121.2	121.2	118.3	120.3	0.0	2.5	2.5
หมวดอาหารและเครื่องดื่ม	47.67	139.4	139.8	136.8	138.7	-0.3	1.9	4.4
ข้าว แป้งและผลิตภัณฑ์จากแป้ง	6.19	151.8	151.8	151.7	151.8	0.0	0.1	0.2
เนื้อสัตว์ เป็ดไก่ และสัตว์น้ำ	11.92	137.1	136.4	135.7	133.5	0.5	1.0	3.2
ไข่และผลิตภัณฑ์นม	4.22	120.4	120.4	119.8	121.9	0.0	0.5	2.2
ผักและผลไม้	8.76	163.0	165.2	162.2	165.7	-1.3	0.5	4.7
เครื่องประกอบอาหาร	4.32	110.3	112.4	115.2	113.5	-1.9	-4.3	-7.3
เครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์	1.76	108.6	108.6	104.7	107.3	0.0	3.7	1.5
อาหารบริโภค-ในบ้าน	3.63	149.3	149.3	136.8	146.0	0.0	9.1	13.8
อาหารบริโภค-นอกบ้าน	6.87	133.6	133.6	123.2	130.6	0.0	8.4	17.0
หมวดอื่น ๆ ไม่ใช่อาหาร และเครื่องดื่ม	52.33	103.1	102.6	100.0	101.9	0.5	3.1	-0.1
หมวดเครื่องนุ่งห่มและรองเท้า	3.58	92.1	92.1	89.2	91.2	0.0	3.3	1.8
หมวดเคสสถาน	21.62	94.9	94.2	92.6	93.6	0.7	2.5	-0.3
หมวดการตรวจรักษาและบริการส่วนบุคคล	4.83	88.8	88.8	88.6	88.7	0.0	0.2	-4.9
หมวดพาหนะ การขนส่ง และการสื่อสาร	17.61	118.1	118.6	114.1	117.8	-0.4	3.5	0.4
หมวดการบันเทิง การอ่าน และการศึกษา	2.70	80.8	80.8	77.6	79.4	0.0	4.1	2.3
หมวดยาสูบและเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์	2.00	122.8	111.4	111.4	112.7	10.2	10.2	1.2
ดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐาน	60.98	107.0	106.8	104.8	106.3	0.2	2.1	1.5
กลุ่มอาหารสดและพลังงาน	39.02	140.4	140.6	136.7	139.2	-0.1	2.7	3.3
- อาหารสด	31.09	145.2	145.5	144.3	144.7	-0.2	0.6	3.1
- พลังงาน	7.93	124.1	123.7	111.3	120.4	0.3	11.5	4.7

ที่มา : สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์

แผนภาพที่ 1-4 ดัชนีราคาผู้บริโภคจังหวัดพังงา เดือนกันยายน 2555

1.3 ภาวะเศรษฐกิจ

โครงสร้างเศรษฐกิจจังหวัดพังงา โดยพิจารณาจากโครงสร้าง GPP ณ ราคาคงที่เฉลี่ย 5 ปีย้อนหลัง พบว่าภาวะเศรษฐกิจจังหวัดพังงาขึ้นอยู่กับภาคเกษตรกรรม ประมง และการค้าส่งค้าปลีกเป็นสำคัญตามลำดับ

ภาวะเศรษฐกิจโดยรวมของจังหวัดพังงาเดือนสิงหาคม 2555 ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ดี เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว สะท้อนได้จาก **ด้านอุปทาน** รายได้เกษตรกรยังอยู่ในเกณฑ์ที่ดี การผลิตภาคอุตสาหกรรม ขยายตัว **ด้านอุปสงค์** การใช้จ่ายใช้สอย ภาคประชาชนภายในจังหวัดขยายตัว ตามรายได้ที่เพิ่มสูงขึ้น ภาวะการลงทุน ขยายตัวเพิ่มขึ้นเช่นกัน ส่วน **เสถียรภาพด้านการเงิน** อยู่ในเกณฑ์ที่ดี ทั้งด้านเงินฝากและการให้สินเชื่อ รวมถึงภาวะการจ้างงานของจังหวัดอยู่ในเกณฑ์ที่ดี โดยภาวะเศรษฐกิจของจังหวัดพังงาเดือนนี้ ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ดี เป็นผลมาจากภาคเกษตรกรรม ซึ่งเป็นโครงสร้างภาคเศรษฐกิจหลักของจังหวัด โดยเฉพาะพืชเศรษฐกิจอย่าง ปาล์มน้ำมัน ยังคงขยายตัว ซึ่งเป็นผลมาจากต้นปาล์มน้ำมันมีความอุดมสมบูรณ์จากสภาพอากาศที่เอื้ออำนวย จากการที่เดือนนี้จังหวัดพังงามีฝนตกชุก ซึ่งส่งผลดีต่อต้นปาล์มน้ำมันที่ให้ผลผลิตเพิ่มมากขึ้น เกษตรกรสามารถเก็บเกี่ยวผลผลิตได้เพิ่มขึ้น ในขณะที่ภาคนอกการเกษตรของจังหวัด หดตัวลง สะท้อนได้จากการหดตัวของภาคบริการและการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นโครงสร้างเศรษฐกิจหลักของภาคนอกการเกษตรของจังหวัด ซึ่งเป็นผลมาจากเป็นช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยวของจังหวัด ประกอบกับเดือนนี้มีฝนตกชุกเกือบตลอดทั้งเดือน โดยตกหนักถึงหนักมากในช่วงปลายเดือน จึงส่งผลให้สถานที่ท่องเที่ยวตามหมู่เกาะต่างๆที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดมีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวลดลง จึงส่งผลให้เดือนนี้ภาคบริการและภาคการท่องเที่ยวของจังหวัดหดตัวลง พิจารณาได้จากภาษีมูลค่าเพิ่มประเภทโรงแรมและภัตตาคารที่จัดเก็บได้ลดลง เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว ในขณะที่อุปสงค์ด้านการบริโภคภาคประชาชนภายในจังหวัดขยายตัว ส่วนอุปทานภาคอุตสาหกรรมขยายตัว และอุปสงค์ภาคการลงทุน ขยายตัวเพิ่มขึ้น ในขณะเดียวกันเสถียรภาพด้านการเงินและเสถียรภาพด้านการจ้างงานของจังหวัด อยู่อยู่ในเกณฑ์ที่ดี ส่วนอัตราเงินเฟ้อของจังหวัดเดือนนี้ เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 1.9 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว

ภาวะเศรษฐกิจภาคเกษตร

อุปทานภาคการเกษตรของจังหวัดพังงา เดือนสิงหาคม 2555 ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ดี พิจารณาได้จากมูลค่าผลผลิตพืชเศรษฐกิจหลักของจังหวัด โดยเฉพาะพืชเศรษฐกิจ อย่าง ปาล์มน้ำมันที่มีมูลค่าผลผลิตที่เพิ่มสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 25.28 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว ซึ่งเป็นผลมาจากต้นปาล์มน้ำมันมีความอุดมสมบูรณ์จากสภาพอากาศที่เอื้ออำนวย จากการที่เดือนนี้จังหวัดพังงามีฝนตกชุก ซึ่งส่งผลดีต่อต้นปาล์มน้ำมันที่ให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น เกษตรกรสามารถเก็บเกี่ยวผลผลิตได้เพิ่มขึ้น โดยเดือนนี้ปริมาณผลผลิตปาล์มน้ำมันของจังหวัดพังงามีปริมาณผลผลิตรวมทั้งสิ้น 28,100 ตัน เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 27.73 แต่ในขณะที่ราคาผลผลิตที่เกษตรกรจำหน่ายได้เดือนนี้ลดลงเฉลี่ยกิโลกรัม 5.12 บาท คิดเป็นร้อยละ 1.92 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว เนื่องจากความต้องการน้ำมันปาล์มดิบของประเทศผู้นำเข้าลดลง โดยเฉพาะจีน

และอินเดีย จึงส่งผลให้เดือนนี้ราคาผลผลิตปาล์มน้ำมันลดลง เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว ในขณะที่เดือนเดียวกันการผลิตด้านการประมงทะเลของจังหวัดเดือนนี้ ขยายตัวเท่ากับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว สะท้อนได้จากจำนวนปริมาณปลาขึ้นท่าเทียบเรือที่เท่าเดิม เป็นผลมาจากมีฝนตกฟ้าคะนองและมีฝนตกหนัก ถึงหนักมากในบางพื้นที่ ทะเลมีคลื่นลมแรง ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อผู้ประกอบการในการทำการประมง ส่งผลให้ปริมาณปลาขึ้นท่าเทียบเรือของจังหวัดพังงา มีปริมาณเท่ากับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว สำหรับด้านการเพาะเลี้ยงกุ้งทะเลของจังหวัดพังงา มีผลผลิตออกสู่ตลาดลดลง ถึงแม้ราคาปรับตัวเพิ่มสูงขึ้นก็ตาม ซึ่งเป็นผลมาจากสภาพอากาศที่ไม่เอื้ออำนวย ทำให้มีปัญหาในการขนส่งผลผลิต จึงส่งผลให้ปริมาณผลผลิตกุ้งเดือนนี้ ออกสู่ตลาดลดลง โดยเดือนนี้ปริมาณผลผลิตกุ้งทะเลของจังหวัดพังงา มีปริมาณผลผลิตรวมทั้งสิ้น 2,054.38 ตัน ลดลงคิดเป็นร้อยละ 22.56 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว

ภาวะเศรษฐกิจนอกภาคเกษตร

เดือนสิงหาคม 2555 เศรษฐกิจด้านอุปทานภาคนอกการเกษตร หดตัวลง สะท้อนได้จากเศรษฐกิจภาคการบริการและการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นเศรษฐกิจโครงสร้างหลักภาคนอกการเกษตรของจังหวัด หดตัวลง เนื่องจากเป็นช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยวของจังหวัด ประกอบกับเดือนนี้มีฝนตกชุกเกือบตลอดทั้งเดือน โดยตกหนักถึงหนักมากในช่วงปลายเดือน จึงส่งผลให้สถานที่ท่องเที่ยวตามหมู่เกาะต่างๆ ที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดมีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวลดลง จึงส่งผลให้เดือนนี้ภาคการบริการและภาคการท่องเที่ยวของจังหวัดหดตัวลง เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว สะท้อนได้จากภาษีมูลค่าเพิ่มประเภทโรงแรมและภัตตาคารที่จัดเก็บได้ลดลง แต่ในขณะที่เดือนนี้เศรษฐกิจ ด้านอุปทานภาคอุตสาหกรรม ขยายตัว พิจารณาได้จากภาคการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมที่สำคัญของจังหวัด โดยเฉพาะภาคการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องกับยางพารา โดยเดือนนี้ปริมาณผลผลิตนํ้ายางขึ้น ขยายตัวเพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว ซึ่งเป็นผลมาจากความต้องการผลิตภัณฑ์ที่มาจากยางธรรมชาติของตลาดที่ยังคงมีความต้องการอย่างต่อเนื่อง รวมถึงปริมาณการผลิตแผ่นไม้อัดยางพาราที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นเช่นกัน เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว

เสถียรภาพทางเศรษฐกิจด้านการจ้างงาน

ด้านการจ้างงาน เดือนสิงหาคม 2555 ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ดี พิจารณาได้จากจำนวนผู้ประกันตนในระบบประกันสังคมที่มีจำนวน 18,151 ราย เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 5.54 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว โดยเดือนนี้ผู้ประกอบการได้แจ้งความต้องการแรงงานผ่านสำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา มีจำนวนทั้งสิ้น 86 อัตรา โดยมีจำนวนผู้สมัครงาน 121 ราย และมีผู้สมัครงานทั้งเก่าและใหม่ที่ได้รับการบรรจุงาน มีจำนวนทั้งสิ้น 140 ราย โดยตำแหน่งที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานในเดือนนี้ ได้แก่ ตำแหน่งแม่บ้าน 33 อัตรา พนักงานขายของหน้าร้าน 20 อัตรา แรงงานบรรจุผลิตภัณฑ์ 10 อัตรา พนักงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม 8 อัตรา ช่างเทคนิค 5 อัตรา พนักงานบัญชี 3 อัตรา เจ้าหน้าที่สำนักงาน 3 อัตรา ผู้จัดการร้านอาหาร 2 อัตรา และพนักงานขับรถยนต์ 2 อัตรา ซึ่งจากอัตราการบรรจุงานดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าอัตราการบรรจุงานต่อตำแหน่งงานว่างของจังหวัดพังงา เดือนสิงหาคม 2555 อยู่ที่ร้อยละ 162.79 และอัตรา

การบรรจุนานต่อผู้สมัครงานของจังหวัด อยู่ที่ร้อยละ 33.06 ซึ่งถือว่า เสถียรภาพด้านการจ้างงานของจังหวัด พังงา เดือนสิงหาคม 2555 ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ดี เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว

ตารางที่ 1-4 แสดงการจ้างและอัตราการขยายตัวของการจ้างงาน

รายการเครื่องชี้วัด	หน่วย	2554		2555				
		ไตรมาส 2	ส.ค.	ไตรมาส 2	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.
จำนวนผู้ประกันตนในระบบประกันสังคม	คน	17,265	17,199	18,088	18,022	17,896	17,920	18,151
อัตราการเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน (%)	ร้อยละ	4.54	4.60	4.76	5.53	4.79	4.42	5.54
อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ	บาท	186.00	186.00	259.00	259.00	259.00	259.00	259.00
อัตราการเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน (%)	ร้อยละ	7.51	7.51	39.25	39.25	39.25	39.25	39.25
ตำแหน่งงานว่าง	ตำแหน่ง	35	11	29	6	14	10	9
อัตราการเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน (%)	ร้อยละ	-48.53	-21.43	-17.14	-45.45	27.27	-35.50	-18.18
จำนวนสถานประกอบการที่ต้องการแรงงาน	อัตรา	456	69	474	127	178	100	86
อัตราการเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน (%)	ร้อยละ	38.18	-60.34	3.95	92.42	169.70	-17.36	-24.64
จำนวนผู้สมัครงาน	คน	757	167	667	259	214	208	121
อัตราการเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน (%)	ร้อยละ	81.97	165.08	-11.89	11.64	-7.76	50.72	-27.54
จำนวนผู้ได้บรรจุนาน	คน	426	97	501	137	182	142	140
อัตราการเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน (%)	ร้อยละ	82.05	-13.39	17.61	65.06	119.28	-14.46	44.33

ที่มา : สำนักงานคลังจังหวัดพังงา

บทที่ 2

สถานการณ์แรงงานจังหวัดพังงา

2.1 กำลังแรงงาน การมีงานทำ และการว่างงาน

1) กำลังแรงงาน

ข้อมูลกำลังแรงงาน การมีงานทำ และการว่างงาน เป็นข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร โดยสำนักงานสถิติจังหวัดพังงาดำเนินการสำรวจและประมวลผลเป็นไตรมาส สำหรับไตรมาส 3/2555 เนื่องจากสำนักงานสถิติจังหวัดพังงายังดำเนินการประมวลผลข้อมูลไม่เสร็จสิ้น และเพื่อให้สถานการณ์แรงงานฉบับนี้ออกเผยแพร่ได้ทันตามกำหนดเวลา สำนักงานแรงงานจังหวัดพังงาจึงใช้ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรไตรมาส 2/2555 ในการนำเสนอข้อมูลไตรมาสนี้แทน

จากข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร ในไตรมาส 2 เดือนเมษายน-มิถุนายน 2555 จังหวัดพังงามีประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปรวมทั้งสิ้น 212,608 คน เป็นเพศชาย 106,167 คน (ร้อยละ 49.94) และเพศหญิง 106,441 คน (ร้อยละ 50.06) โดยเป็นผู้อยู่ในกำลังแรงงาน 150,152 คน และผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน 62,456 คน (ตารางที่ 2-1)

ในกลุ่มผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน 150,152 คนนั้น จำแนกเป็นผู้มีงานทำ 147,979 คน (ร้อยละ 98.55 ของผู้อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหมด) ผู้ว่างงาน 2,173 คน (อัตราการว่างงานร้อยละ 1.45) และไม่มีผู้ที่รอฤดูกาล ซึ่งหากเปรียบเทียบกับไตรมาสที่ 1/2555 ซึ่งมีจำนวนผู้มีงานทำทั้งสิ้น 154,099 คน (ร้อยละ 99.18 ของผู้อยู่ในกำลังแรงงาน) จะพบว่ากำลังแรงงานโดยรวมมีสัดส่วนของผู้มีงานทำลดลง

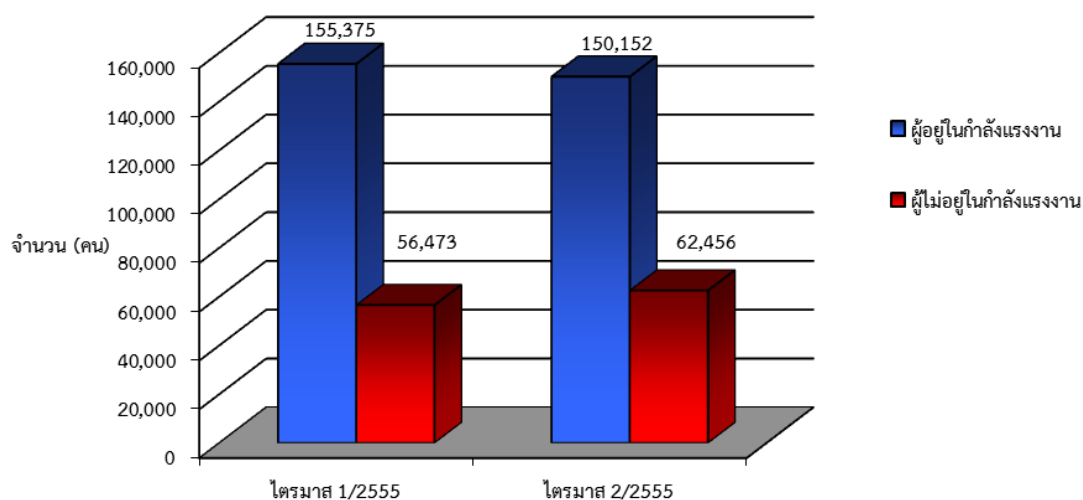
ตารางที่ 2-1 ประชากรและกำลังแรงงาน จำแนกตามเพศและสถานภาพแรงงาน
ประจำเดือนเมษายน-มิถุนายน 2555 ของจังหวัดพังงา

สถานภาพแรงงาน	เดือนเมษายน-มิถุนายน 2555		
	ชาย	หญิง	รวม
ผู้มีอายุ 15 ปีขึ้นไป	106,167	106,441	212,608
1. ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน	89,967	60,185	150,152
1.1 ผู้มีงานทำ	88,698	59,281	147,979
1.2 ผู้ว่างงาน	1,269	904	2,173
1.3 ผู้ที่รอฤดูกาล	-	-	-
2. ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน	16,200	46,256	62,456
2.1 ทำงานบ้าน	441	23,725	24,166
2.2 เรียนหนังสือ	4,170	6,791	10,961
2.3 อื่นๆ	11,589	15,740	27,329

ที่มา: สำนักงานสถิติจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-1 เปรียบเทียบจำนวนผู้อยู่ในกำลังแรงงาน

ไตรมาส 1/2555 และไตรมาส 2/2555 ของจังหวัดพังงา

2) การมีงานทำ

2.1) ผู้มีงานทำจำแนกตามสถานภาพการทำงาน

ในไตรมาส 2 เดือนเมษายน-มิถุนายน 2555 หากจำแนกกลุ่มผู้มีงานทำในจังหวัดพังงาจำนวนทั้งสิ้น 147,979 คน ออกเป็นกลุ่มต่างๆ ตามสถานภาพการทำงานแล้ว พบว่า ผู้มีงานทำส่วนใหญ่เป็นกลุ่มลูกจ้างเอกชนมากที่สุด จำนวนรวมทั้งสิ้น 57,819 คน (ร้อยละ 39.07) ซึ่งลดลงจากไตรมาสที่ 1/2555 จำนวน 7,486 คน รองลงมาได้แก่ กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจส่วนตัว 45,449 คน (ร้อยละ 30.71) ลดลง 1,818 คน และกลุ่มช่วยธุรกิจในครัวเรือน 22,860 คน (ร้อยละ 15.45) เพิ่มขึ้น 809 คน ตามลำดับ (ตารางที่ 2-2)

ตารางที่ 2-2 ผู้มีงานทำจำแนกตามเพศและสถานภาพการทำงาน

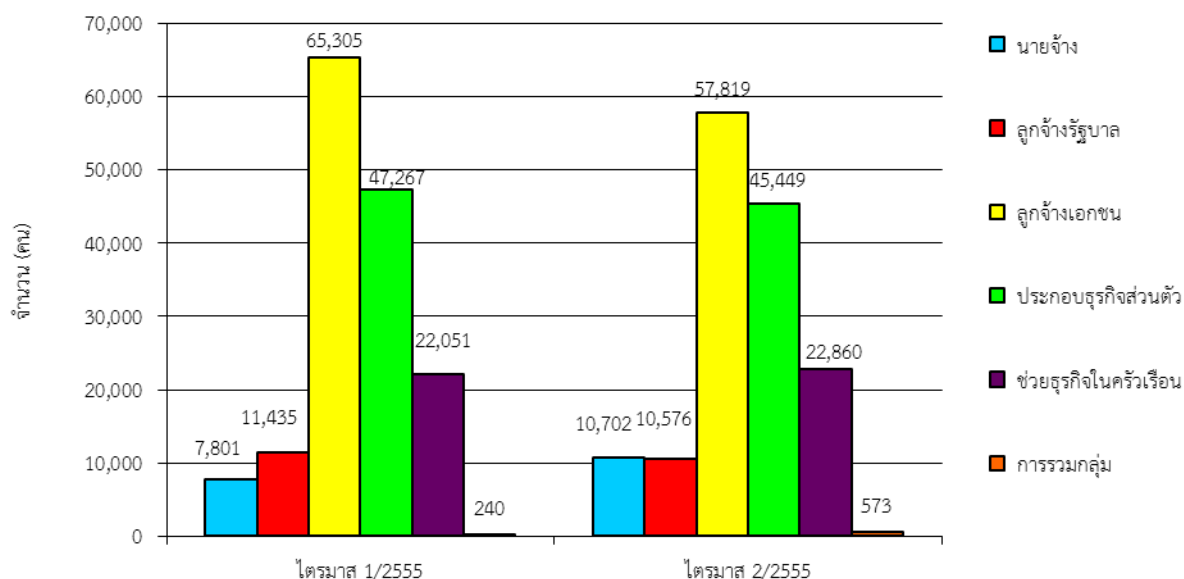
ไตรมาส 1/2555 เปรียบเทียบไตรมาส 2/2555 ของจังหวัดพังงา

หน่วย: คน

สถานภาพการทำงาน	ไตรมาส 1/2555			ไตรมาส 2/2555		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
นายจ้าง	5,846	1,955	7,801	8,696	2,006	10,702
ลูกจ้างรัฐบาล	5,675	5,760	11,435	4,350	6,226	10,576
ลูกจ้างเอกชน	43,844	21,461	65,305	39,076	18,743	57,819
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	27,607	19,660	47,267	28,859	16,590	45,449
ช่วยธุรกิจในครัวเรือน	7,529	14,522	22,051	7,717	15,143	22,860
การรวมกลุ่ม	-	240	240	-	573	573
รวม	90,501	63,598	154,099	88,698	59,281	147,979

ที่มา: สำนักงานสถิติจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-2 เปรียบเทียบจำนวนผู้ทำงานจำแนกตามสถานภาพการทำงาน
ไตรมาส 1/2555 เปรียบเทียบ ไตรมาส 2/2555 ของจังหวัดพังงา

2.2) ผู้มีงานทำจำแนกรายอุตสาหกรรม

จากข้อมูลจำนวนผู้มีงานทำจำแนกเป็นรายอุตสาหกรรม พบว่าในเดือนเมษายน-มิถุนายน 2555 มีผู้ทำงานในภาคเกษตรรวม 65,647 คน (คิดเป็นร้อยละ 44.36 ของผู้มีงานทำทั้งหมด) ลดลงจากไตรมาสที่ 1/2555 จำนวน 1,069 คน ในขณะที่นอกภาคเกษตรนั้นมีผู้ทำงานทั้งสิ้น 82,332 คน (ร้อยละ 55.64 ของผู้มีงานทำทั้งหมด) ลดลง 5,051 คน

เมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายสาขาย่อย พบว่าสาขานอกภาคเกษตรที่มีผู้ทำงานมากที่สุด ได้แก่ สาขาการขนส่ง การขายปลีกฯ 30,197 คน (ร้อยละ 20.41 ของผู้มีงานทำทั้งหมด) รองลงมาได้แก่ สาขากิจการโรงแรมและอาหาร 13,874 คน (ร้อยละ 9.38) และสาขาการผลิต 8,271 คน (ร้อยละ 5.59) ตามลำดับ (ตารางที่ 2-3)

ตารางที่ 2-3 ผู้มีงานทำจำแนกตามเพศและรายอุตสาหกรรม
ไตรมาส 1/2555 เปรียบเทียบ ไตรมาส 2/2555 ของจังหวัดพังงา

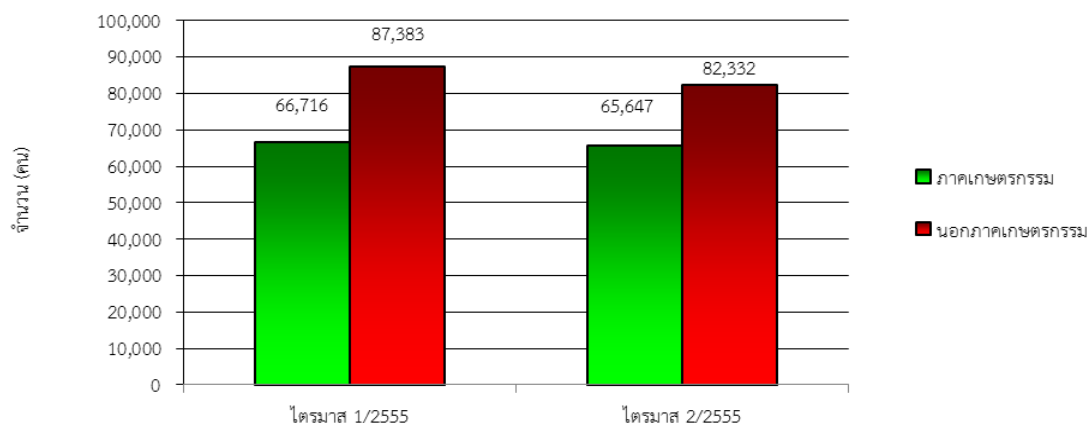
หน่วย: คน

อุตสาหกรรม	ไตรมาส 1/2555			ไตรมาส 2/2555		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
ภาคเกษตรกรรม	44,347	22,369	66,716	44,861	20,786	65,647
1. เกษตรกรรม การป่าไม้ และการประมง	44,347	22,369	66,716	44,861	20,786	65,647
นอกภาคเกษตรกรรม	46,154	41,229	87,383	43,837	38,495	82,332
2. การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	884	-	884	491	-	491
3. การผลิต	2,601	4,357	6,958	4,031	4,240	8,271
4. การไฟฟ้า ก๊าซ และไอน้ำ	655	-	655	77	-	77
5. การจัดหาน้ำและบำบัดน้ำเสีย	-	-	-	-	-	-
6. การก่อสร้าง	6,684	1,177	7,861	5,864	651	6,515
7. การขนส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ฯ	17,305	12,999	30,304	17,429	12,768	30,197
8. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า	3,387	221	3,608	4,456	994	5,450
9. กิจกรรมโรงแรม และอาหาร	6,241	12,362	18,603	4,454	9,420	13,874
10. ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร	702	547	1,249	525	19	544
11. กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย	1,037	1,578	2,615	566	1,264	1,830
12. กิจกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และกิจกรรมทางธุรกิจ	21	-	21	29	21	50
13. กิจกรรมทางวิชาชีพและเทคนิค	58	56	114	91	496	587
14. การบริการและการสนับสนุน	839	768	1,607	1,934	482	2,416
15. การบริหารราชการและการป้องกันประเทศ	3,040	1,612	4,652	1,927	3,029	4,956
16. การศึกษา	999	2,292	3,291	1,211	1,540	2,751
17. สุขภาพและสังคมสงเคราะห์	76	1,720	1,796	36	1,301	1,337
18. ศิลปะ ความบันเทิง นันทนาการ	73	184	257	419	431	850
19. กิจกรรมบริการด้านอื่นๆ	1,481	1,238	2,719	297	1,358	1,655
20. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	71	118	189	-	481	481
21. องค์การระหว่างประเทศ	-	-	-	-	-	-
รวม	90,501	63,598	154,099	88,698	59,281	147,979

ที่มา: สำนักงานสถิติจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-3 เปรียบเทียบจำนวนผู้ทำงานในภาคเกษตรและนอกภาคเกษตร

ไตรมาส 1/2555 เปรียบเทียบไตรมาส 2/2555 ของจังหวัดพังงา

2.3) ผู้มีงานทำจำแนกตามระดับการศึกษา

เมื่อพิจารณากลุ่มผู้มีงานทำจำแนกออกตามระดับการศึกษาที่จบ พบว่าไตรมาส 2/2555 เดือนเมษายน-มิถุนายน 2555 แรงงานส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าประถมศึกษา จำนวน 36,198 คน (ร้อยละ 24.46 ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด) รองลงมาได้แก่ ระดับประถมศึกษา 34,242 คน (ร้อยละ 23.14) และระดับอุดมศึกษา 23,991 คน (ร้อยละ 16.21) ในขณะที่แรงงานซึ่งไม่มีการศึกษา มีเพียง 11,148 คน (ร้อยละ 7.53) เท่านั้น (ตารางที่ 2-4)

ตารางที่ 2-4 ผู้มีงานทำจังหวัดพังงา จำแนกตามระดับการศึกษา

ไตรมาส 1/2555 เปรียบเทียบไตรมาส 2/2555 ของจังหวัดพังงา

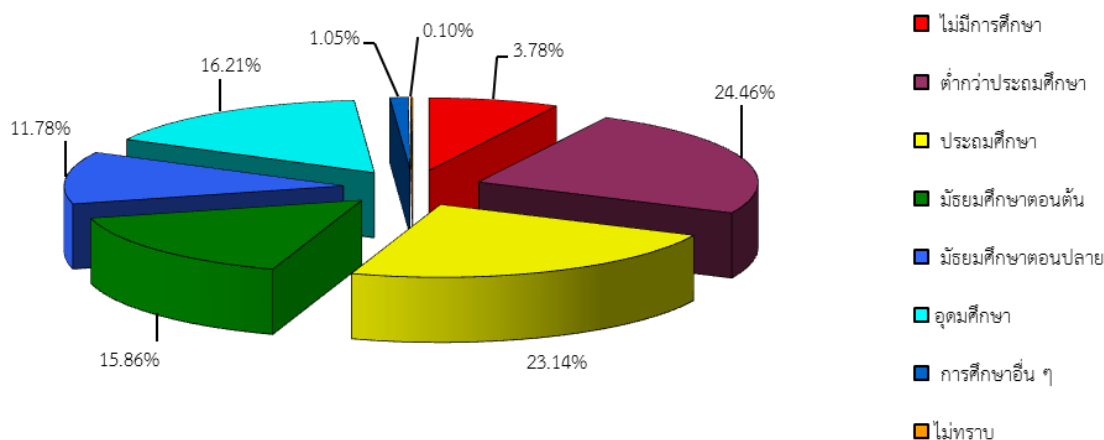
หน่วย: คน

ระดับการศึกษา	ไตรมาส 1/2555			ไตรมาส 2/2555		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
1. ไม่มีการศึกษา	12,587	2,421	15,008	8,647	2,501	11,148
2. ต่ำกว่าประถมศึกษา	18,818	16,616	35,434	21,085	15,113	36,198
3. ประถมศึกษา	23,858	15,590	39,448	22,955	11,287	34,242
4. มัธยมศึกษาตอนต้น	14,805	7,099	21,904	14,986	8,480	23,466
5. มัธยมศึกษาตอนปลาย	9,532	10,995	20,527	9,390	7,833	17,223
- สายสามัญ	5,511	7,329	12,840	5,854	5,451	11,305
- สายอาชีวศึกษา	4,021	3,640	7,661	3,536	2,382	5,918
- สายวิชาการศึกษา	-	26	26	-	-	-
6. อุดมศึกษา	10,739	10,831	21,570	10,711	13,280	23,991
- สายวิชาการ	3,969	4,785	8,754	5,152	6,491	11,643
- สายวิชาชีพ	6,499	4,485	10,984	5,016	5,535	10,551
- สายวิชาการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย	271	1,561	1,832	543	1,254	1,797
7. การศึกษาอื่น ๆ	54	46	100	924	634	1,558
8. ไม่ทราบ	108	-	108	-	153	153
รวม	90,501	63,598	154,099	88,698	59,281	147,979

ที่มา: สำนักงานสถิติจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-4 สัดส่วนของผู้ทำงานจำแนกตามระดับการศึกษา

ไตรมาส 2 เดือนเมษายน-มิถุนายน 2555 จังหวัดพังงา

2.4) ผู้มีงานทำจำแนกตามอาชีพ

ในไตรมาส 2 เดือนเมษายน-มิถุนายน 2555 พบว่าอาชีพที่มีผู้ทำงานมากที่สุด ได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือทางด้านการเกษตรและการประมง จำนวน 60,173 คน (คิดเป็นร้อยละ 40.66) รองลงมาได้แก่ พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้าและตลาด จำนวน 30,819 คน (ร้อยละ 20.83) และอาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ ในด้านการขายและการให้บริการ จำนวน 18,203 คน (ร้อยละ 12.30) ตามลำดับ (ตารางที่ 2-5)

เมื่อเปรียบเทียบจำนวนผู้ทำงานกับไตรมาสที่ 1/2555 พบว่าอาชีพที่มีผู้ทำงานเพิ่มขึ้นมากที่สุด ได้แก่ อาชีพเสมียน มีการจ้างงานเพิ่มมากขึ้นถึง 2,213 คน รองลงมาได้แก่ อาชีพผู้ปฏิบัติการโรงงาน และเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ เพิ่มขึ้น 806 คน และอาชีพผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ เพิ่มขึ้น 678 คน ส่วนอาชีพที่มีผู้ทำงานลดลง มากที่สุดได้แก่ อาชีพพนักงานบริการ และพนักงานในร้านค้าและตลาด โดยมีการจ้างงานลดลง 4,892 คน

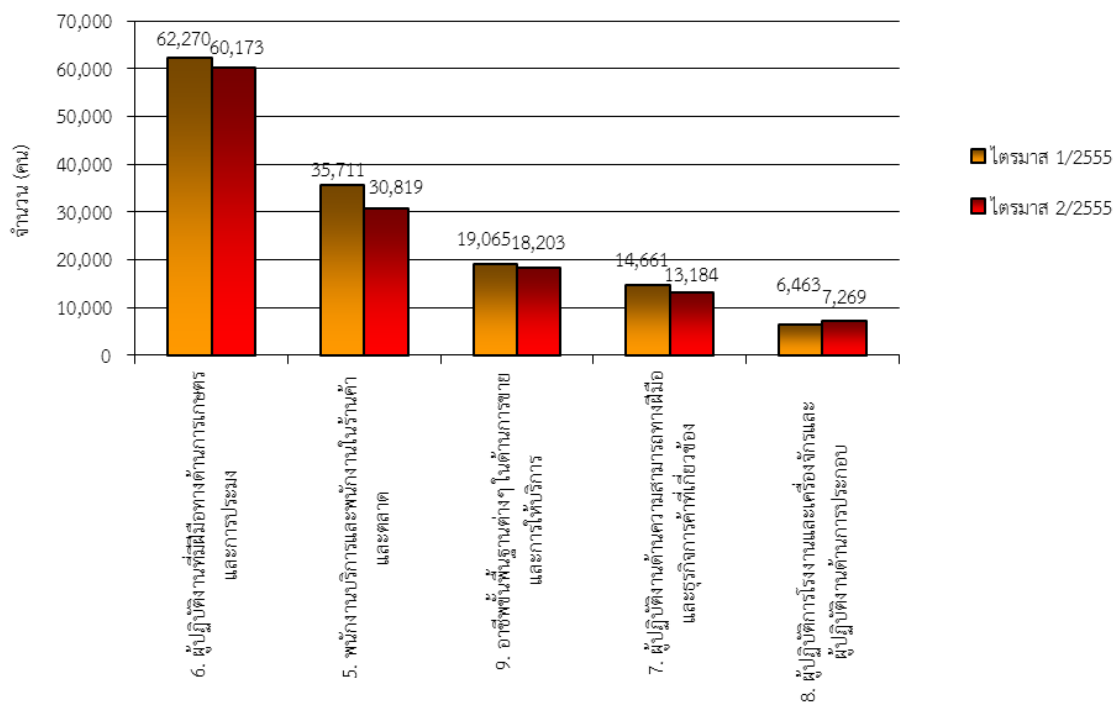
ตารางที่ 2-5 ผู้มีงานทำจำแนกตามอาชีพ
ไตรมาส 1/2555 เปรียบเทียบ ไตรมาส 2/2555 ของจังหวัดพังงา

หน่วย: คน

อาชีพ	ไตรมาส 1/2555			ไตรมาส 2/2555		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
1. ผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ	3,320	942	4,262	4,241	699	4,940
2. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่างๆ	1,496	3,571	5,067	1,478	3,192	4,670
3. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านเทคนิคสาขาต่างๆ และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	1,171	1,357	2,528	807	1,667	2,474
4. เสมียน	1,949	2,085	4,034	1,196	5,051	6,247
5. พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้า และตลาด	13,157	22,554	35,711	10,920	19,899	30,819
6. ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในการเกษตรและการประมง	40,095	22,175	62,270	40,587	19,586	60,173
7. ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือ และธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	10,454	4,207	14,661	9,098	4,086	13,184
8. ผู้ปฏิบัติการโรงงานและเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ	6,004	459	6,463	6,982	287	7,269
9. อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ ในด้านการขาย และการให้บริการ	12,817	6,248	19,065	13,389	4,814	18,203
10. คนงานซึ่งมิได้จำแนกไว้ในหมวดอื่น	38	-	38	-	-	-
ยอดรวม	90,501	63,598	154,099	88,698	59,281	147,979

ที่มา: สำนักงานสถิติจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-5 อาชีพที่มีผู้ทำงานอยู่มากที่สุด 5 อันดับแรก
ไตรมาส 1/2555 เปรียบเทียบ ไตรมาส 2/2555 ของจังหวัดพังงา

3) การว่างงาน

ในไตรมาส 2 เดือนเมษายน-มิถุนายน 2555 จังหวัดพังงามีผู้ว่างงานจำนวนทั้งสิ้น 2,173 ราย คิดเป็นอัตราการว่างงานเท่ากับร้อยละ 1.45 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่ 1/2555 ที่มีอัตราการว่างงานร้อยละ 0.65 ทั้งนี้เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ว่างงานจำแนกตามเพศแล้ว พบว่าเพศหญิงจะมีอัตราการว่างงานสูงกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีอัตราการว่างงานร้อยละ 1.50 ในขณะที่เพศชายมีอัตราการว่างงานร้อยละ 1.41 (ตารางที่ 2-6)

ตารางที่ 2-6 จำนวนผู้ว่างงาน และอัตราการว่างงาน
ไตรมาส 1/2555 เปรียบเทียบไตรมาส 2/2555 ของจังหวัดพังงา

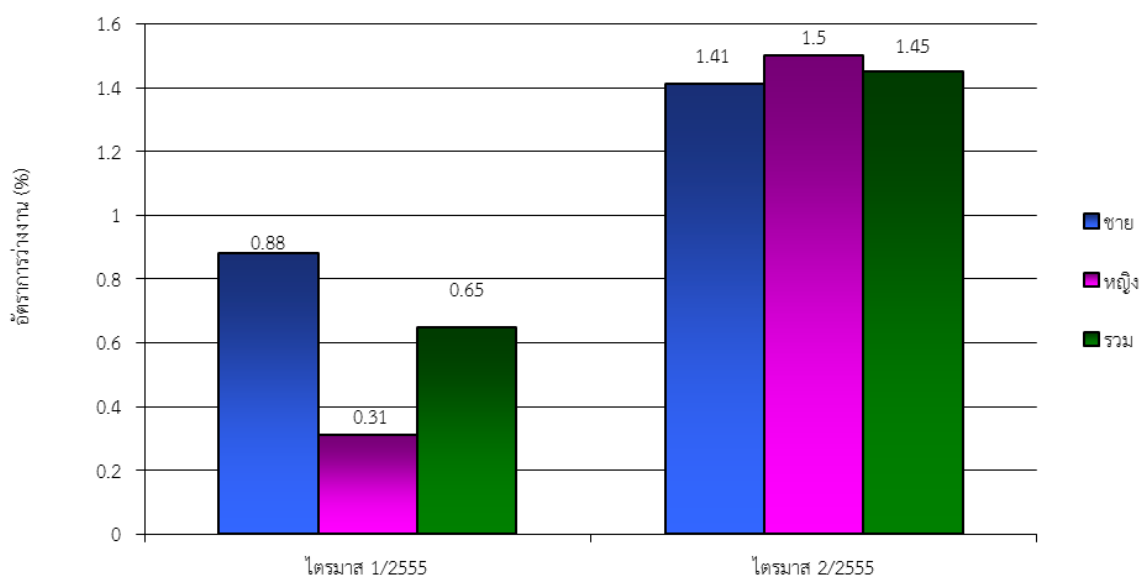
หน่วย: คน

ระดับการศึกษา	ไตรมาส 1/2555			ไตรมาส 2/2555		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
กำลังแรงงาน	91,580	63,795	155,375	89,967	60,185	150,152
จำนวนผู้ว่างงาน	808	197	1,005	1,269	904	2,173
อัตราการว่างงาน	0.88	0.31	0.65	1.41	1.50	1.45

ที่มา: สำนักงานสถิติจังหวัดพังงา

หมายเหตุ: อัตราการว่างงาน = (ผู้ว่างงาน/กำลังแรงงาน)×100

แผนภาพที่ 2-6 เปรียบเทียบอัตราการว่างงาน
ไตรมาส 1/2555 เปรียบเทียบไตรมาส 2/2555 ของจังหวัดพังงา

2.2 การจัดหางานและส่งเสริมการมีงานทำ

1) การจัดหางานในจังหวัด

1.1) ตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงาน จำแนกตามเพศ

จากข้อมูลสถิติของสำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา พบว่าในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 มีตำแหน่งงานว่างที่แจ้งผ่านสำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงาทั้งสิ้น 344 อัตรา ลดลง 130 อัตรา หรือคิดเป็นร้อยละ 27.43 เมื่อเทียบกับไตรมาสที่แล้ว ในส่วนของผู้ลงทะเบียนสมัครงานมีทั้งสิ้น 244 คน ลดลง 131 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 34.93 เมื่อเทียบกับไตรมาสที่แล้ว ขณะที่ผู้ได้รับการบรรจุงานมีจำนวนทั้งสิ้น 258 คน ลดลง 118 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 31.38 เมื่อเทียบกับไตรมาสที่แล้ว (ตารางที่ 2-7)

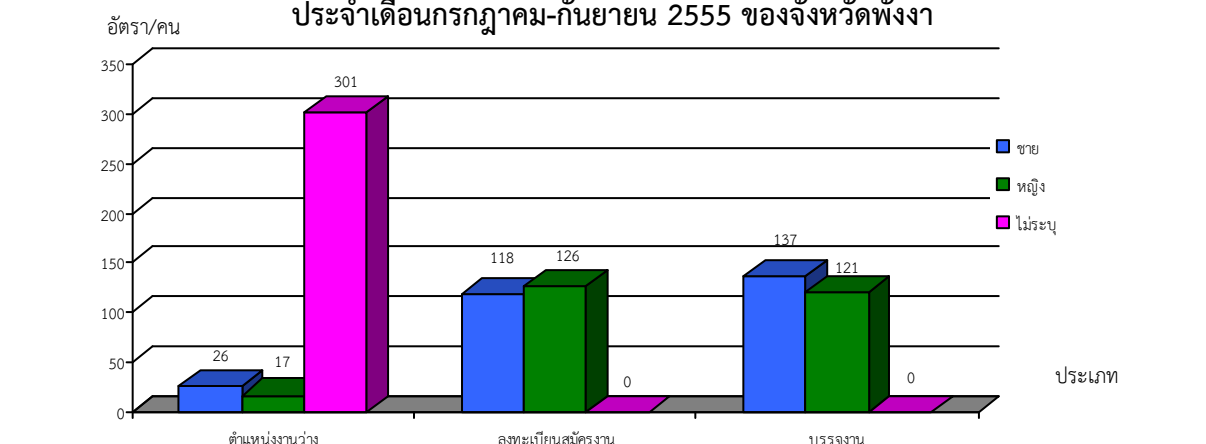
เมื่อเปรียบเทียบภาพรวมของการจัดหางานระหว่างเพศชายและเพศหญิงในไตรมาส 3/2555 เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 แล้ว พบว่าตำแหน่งงานว่างส่วนใหญ่ผู้ประกอบการไม่ได้ระบุเพศในการแจ้งตำแหน่งงานว่าง แสดงให้เห็นว่าสถานประกอบการหรือนายจ้างพิจารณาเห็นว่างานโดยทั่วไปไม่ว่าชายหรือหญิงก็สามารถทำได้เช่นกัน หรือไม่มีความแตกต่างในเรื่องเพศ ในอีกประการหนึ่งนายจ้างพิจารณาเห็นว่าการไม่ระบุเพศจะมีผลดีในด้านโอกาสการคัดเลือกมากกว่าการระบุเพศ โดยมีตำแหน่งงานว่างไม่ได้ระบุเพศ 301 ตำแหน่ง (ร้อยละ 87.50 ของตำแหน่งงานว่างทั้งหมด) ในขณะที่มีตำแหน่งงานว่างสำหรับเพศชาย จำนวน 26 ตำแหน่ง (ร้อยละ 7.56) และเพศหญิง จำนวน 17 ตำแหน่ง (ร้อยละ 4.94) สำหรับจำนวนผู้ลงทะเบียนสมัครงานในไตรมาสนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 244 คน โดยมีเพศชายลงทะเบียนสมัครงาน 118 คน (ร้อยละ 48.36) และเพศหญิง 126 คน (ร้อยละ 51.64) ส่วนการบรรจุงานมีผู้ได้รับการบรรจุงานทั้งสิ้น 258 คน เป็นเพศชาย 137 คน (ร้อยละ 53.10) และเพศหญิง 121 คน (ร้อยละ 46.90)

ตารางที่ 2-7 ตำแหน่งงานว่าง ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน และการบรรจุงาน
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)				ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)			บรรจุงาน (คน)		
ชาย	หญิง	ไม่ระบุ	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
26	17	301	344	118	126	244	137	121	258

ที่มา: สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-7 เปรียบเทียบตำแหน่งงานว่าง ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน และการบรรจุงาน
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

1.2) ตำแหน่งงานว่าง และการบรรจุนาน จำแนกตามอุตสาหกรรม

เมื่อพิจารณาเป็นรายอุตสาหกรรมแล้ว ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 พบว่าตำแหน่งงานว่างในจังหวัดพังงา ส่วนใหญ่เป็นสาขากิจการการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ฯ มีตำแหน่งงานว่างมากที่สุด 144 อัตรา (ร้อยละ 41.86) รองลงมาได้แก่ สาขากิจการโรงแรมและภัตตาคาร มีตำแหน่งงานว่าง 124 อัตรา (ร้อยละ 36.05) และสาขาการผลิต มีตำแหน่งงานว่าง 30 อัตรา (ร้อยละ 8.72) ตามลำดับ (ตารางที่ 2-8)

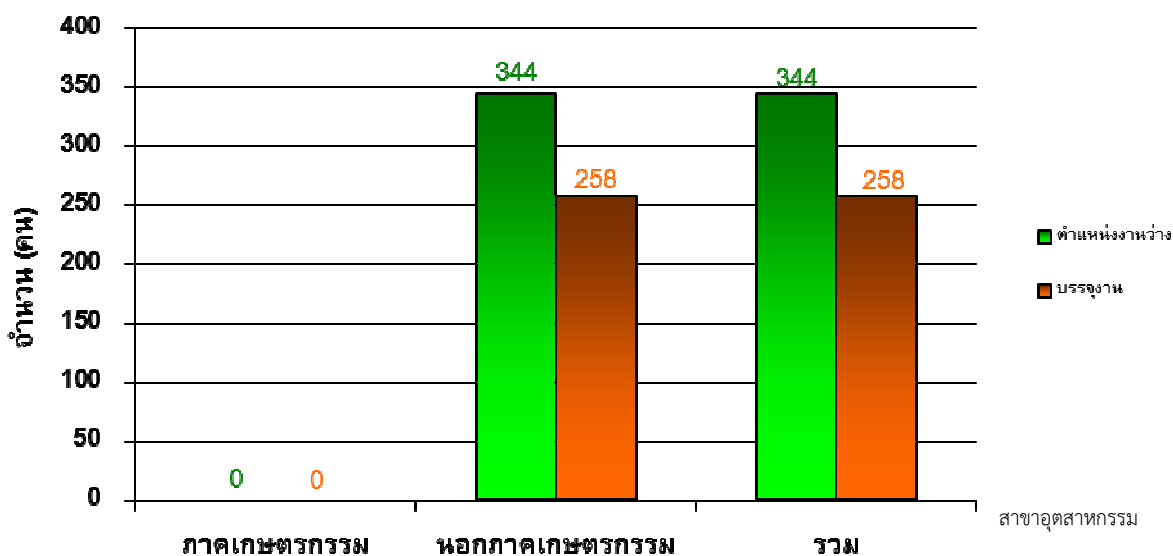
การบรรจุนาน พบว่าสาขาที่มีการบรรจุนานมากที่สุด ได้แก่ สาขาการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ฯ มีการบรรจุนานทั้งสิ้น 98 คน (ร้อยละ 37.98) รองลงมาได้แก่ สาขาโรงแรม และภัตตาคาร มีการบรรจุนาน 96 คน (ร้อยละ 37.21) และสาขาการผลิต มีการบรรจุนาน 30 คน (ร้อยละ 11.63)

ตารางที่ 2-8 ตำแหน่งงานว่าง และการบรรจุนาน จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

สาขาอุตสาหกรรม	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	บรรจุนาน (คน)
ภาคเกษตรกรรม		
1. เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	-	-
2. การประมง	-	-
นอกภาคเกษตรกรรม		
3. การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	-	-
4. การผลิต	30	30
5. การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	-	-
6. การก่อสร้าง	12	2
7. การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน	144	98
8. โรงแรม และภัตตาคาร	124	96
9. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	8	8
10. การเป็นสื่อกลางทางการเงิน	4	4
11. กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และกิจกรรมทางธุรกิจ	-	-
12. การบริหารราชการ และการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	1	1
13. การศึกษา	-	-
14. งานด้านสุขภาพ และงานสังคมสงเคราะห์	1	1
15. กิจกรรมด้านบริการชุมชน สังคม และการบริการส่วนบุคคลอื่น ๆ	20	18
16. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	-	-
17. องค์การระหว่างประเทศและองค์การต่างประเทศอื่นๆ และสมาชิก	-	-
18. ไม่ทราบ	-	-
รวม	344	258

ที่มา : สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-8 เปรียบเทียบตำแหน่งงานว่าง และการบรรจุนงาน ในภาคเกษตรและนอกภาคเกษตร ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

1.2) ตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุนงาน จำแนกตามอาชีพ

ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 สาขาอาชีพที่มีตำแหน่งงานว่างมากที่สุดในจังหวัดพังงาได้แก่ พนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด มีตำแหน่งงานว่างมากที่สุด 198 อัตรา (ร้อยละ 57.56) รองลงมาได้แก่ อาชีพงานพื้นฐาน 63 อัตรา (ร้อยละ 18.31) และ เสมียน เจ้าหน้าที่ 45 อัตรา (ร้อยละ 13.08) ตามลำดับ (ตารางที่ 2-9)

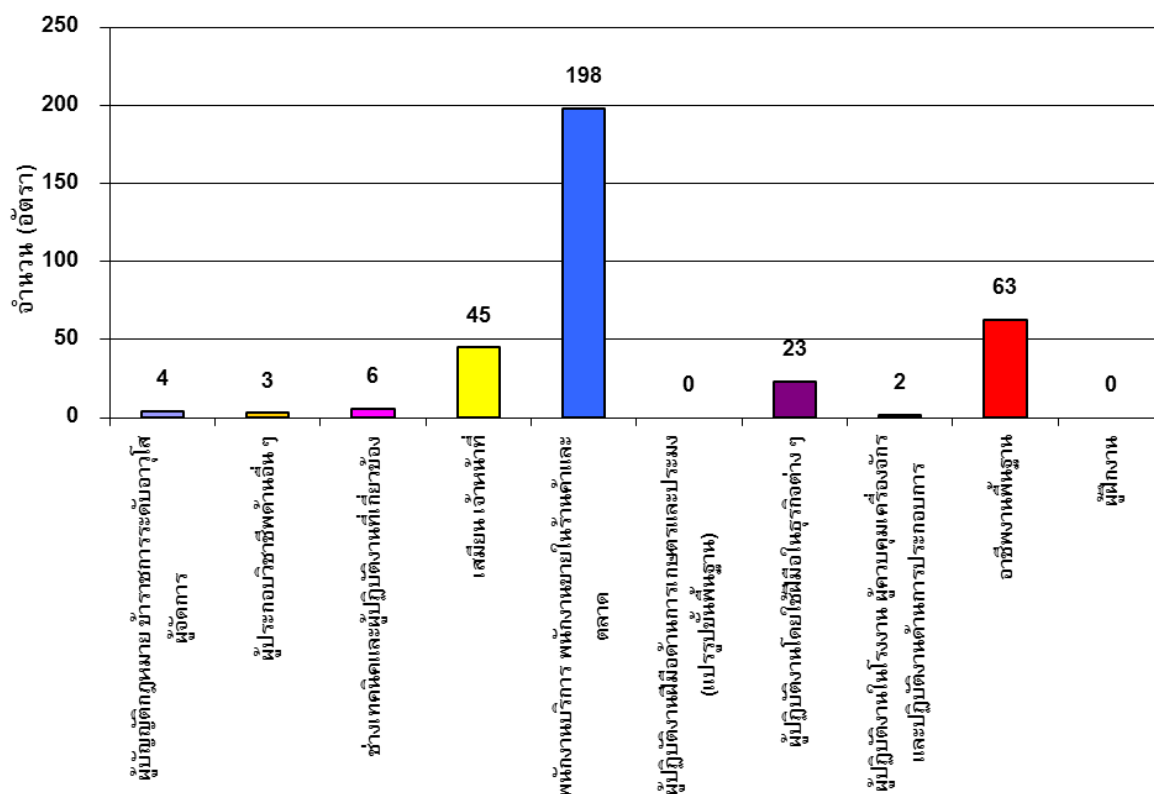
ในด้านผู้หางานนั้น พบว่ามีผู้ลงทะเบียนสมัครงานในสาขาพนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาดมากที่สุด 165 คน (ร้อยละ 67.62) รองลงมาได้แก่ เสมียน เจ้าหน้าที่ 27 คน (ร้อยละ 11.07) และอาชีพงานพื้นฐาน 24 คน (ร้อยละ 9.84) ตามลำดับ ส่วนการบรรจุนงานนั้นพบว่าพนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด เป็นอาชีพที่ได้รับการบรรจุนงานมากที่สุด 149 คน (ร้อยละ 57.75) รองลงมาได้แก่ อาชีพงานพื้นฐาน 48 คน (ร้อยละ 18.60) และอาชีพเสมียน เจ้าหน้าที่ 31 คน (ร้อยละ 12.02)

ตารางที่ 2-9 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงาน จำแนกตามอาชีพ
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

ประเภทอาชีพ	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)	บรรจุงาน (คน)
ผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส ผู้จัดการ	4	3	3
ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านอื่นๆ	3	1	3
ช่างเทคนิคและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง	6	8	6
เสมียน เจ้าหน้าที่	45	27	31
พนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด	198	165	149
ผู้ปฏิบัติงานฝีมือด้านการเกษตรและประมง (แปรรูปขั้นพื้นฐาน)	-	5	-
ผู้ปฏิบัติงานโดยใช้ฝีมือในธุรกิจต่างๆ	23	7	16
ผู้ปฏิบัติงานในโรงงาน ผู้ควบคุมเครื่องจักรและปฏิบัติงานด้านการประกอบการ	2	4	2
อาชีพงานพื้นฐาน	63	24	48
ผู้ฝึกงาน	-	-	-
รวม	344	244	258

ที่มา : สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-9 เปรียบเทียบตำแหน่งงานว่าง จำแนกตามสาขาอาชีพ
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

1.3) ตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงาน จำแนกตามวุฒิการศึกษา

สำหรับตำแหน่งงานว่างตามระดับการศึกษาประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 พบว่ามีตำแหน่งงานว่างสำหรับแรงงานที่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด 128 อัตรา (ร้อยละ 37.21) รองลงมาได้แก่ ระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า 97 อัตรา (ร้อยละ 28.20) และระดับปวช. 42 อัตรา (ร้อยละ 12.21) ตามลำดับ ในขณะที่ผู้มาลงทะเบียนสมัครงาน¹ นั้น ส่วนใหญ่เป็นแรงงานที่มีการศึกษา ระดับมัธยมศึกษา มากที่สุด 172 คน (ร้อยละ 70.49) รองลงมาได้แก่ ระดับปริญญาตรี 26 คน (ร้อยละ 10.66) และระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า 24 คน (ร้อยละ 9.84)

ส่วนการบรรจุงาน² นั้น มีการบรรจุงานแรงงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษามากที่สุด 119 คน (ร้อยละ 46.12) รองลงมาได้แก่ ระดับปริญญาตรี 43 คน (ร้อยละ 16.67) และระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า 27 คน (ร้อยละ 10.47) (ตารางที่ 2-10)

ตารางที่ 2-10 จำนวนตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงาน จำแนกตามวุฒิการศึกษา ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

วุฒิการศึกษา	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียน สมัครงาน (คน)	บรรจุงาน (คน)
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	97	24	27
มัธยมศึกษา	128	172	119
ปวช.			
- พาณิชย	-	4	5
- ช่าง	-	5	7
- อื่นๆ	42	1	6
ปวส.			
- พาณิชย	-	5	15
- ช่าง	-	4	9
- อื่นๆ	37	3	23
อนุปริญญา	19	-	4
ปริญญาตรี	21	26	43
ปริญญาโท	-	-	-
ปริญญาเอก	-	-	-
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	344	244	258

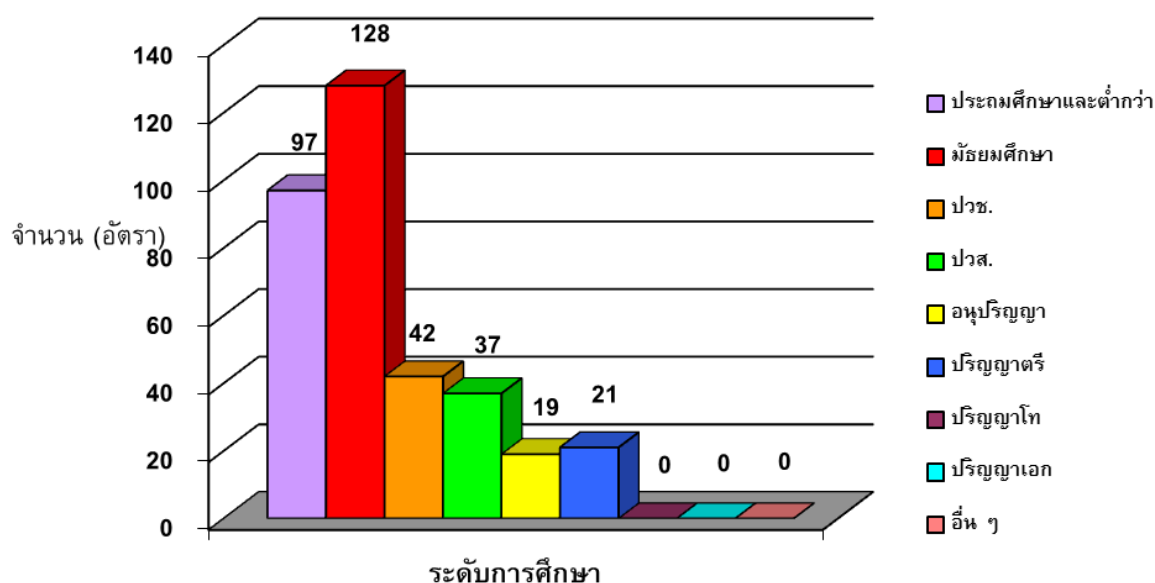
ที่มา : สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

¹ ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน คือ ผู้ลงทะเบียนสมัครงานคนใหม่ที่มาใช้บริการ ณ สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงาในไตรมาสนี้

² ผู้บรรจุงาน คือ ผู้ลงทะเบียนสมัครงานใหม่และผู้ลงทะเบียนสมัครงานในไตรมาสถัดไป ที่มาใช้บริการกับสำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา แต่เพิ่งได้รับการบรรจุงานในไตรมาสนี้

แผนภาพที่ 2-10 เปรียบเทียบตำแหน่งงานว่าง จำแนกตามวุฒิการศึกษา

ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

2) แรงงานต่างด้าว

2.1) จำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือ

ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงามีแรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานรวมทั้งสิ้นจำนวน 21,943 คน ซึ่งเมื่อจำแนกตามประเภทการเข้าเมืองของคนต่างด้าว พบว่ากลุ่มคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรและอนุญาตทำงานมีมากกว่าคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมาย โดยเป็นคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองฯ ร้อยละ 5.23 และคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมาย ร้อยละ 94.77

กลุ่มคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมายส่วนใหญ่เป็นคนต่างด้าวในกลุ่มหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรฯ และได้รับการพิสูจน์สัญชาติมากที่สุด 20,374 คน (คิดเป็นร้อยละ 97.98 ของคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมาย) รองลงมาได้แก่ กลุ่มประเภทชั่วคราวทั่วไป 406 คน (ร้อยละ 1.95) กลุ่มมาตรา 12 ส่งเสริมการลงทุน (BOI) 5 คน (ร้อยละ 0.02) (ตารางที่ 2-11)

สำหรับกลุ่มคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรฯ ที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานได้ตามมติคณะรัฐมนตรีนั้น เป็นแรงงานที่ประเทศไทยอนุญาตให้มาทำงานเป็นการชั่วคราวเพื่อทดแทนการขาดแคลนแรงงานระดับล่างในประเทศไทย โดยเป็นชนกลุ่มน้อย 32 คน (ร้อยละ 2.79) และกลุ่มแรงงานที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานได้ตามมติคณะรัฐมนตรี 3 สัญชาติ คือ พม่า ลาว และกัมพูชา 1,116 คน (ร้อยละ 97.21) เมื่อพิจารณารายสัญชาติ พบว่าแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองฯ ที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานได้ตามมติคณะรัฐมนตรี 3 สัญชาติ ส่วนใหญ่มีสัญชาติพม่า ร้อยละ 56.54 รองลงมาได้แก่ สัญชาติลาว ร้อยละ 43.28 และสัญชาติกัมพูชา ร้อยละ 0.18 (ตารางที่ 2-12)

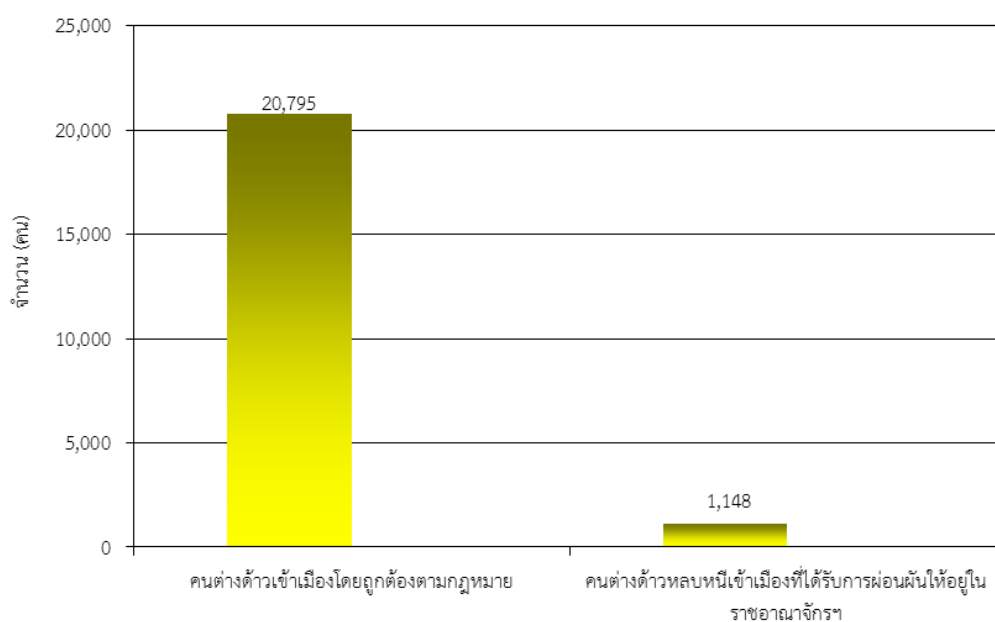
ตารางที่ 2-11 จำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือ จำแนกตามลักษณะการเข้าเมือง
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

หน่วย: คน

คนต่างด้าวเข้าเมืองถูกกฎหมาย						คนต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมาย			รวมทั้งสิ้น
มาตรา 9				มาตรา 12 ส่งเสริม การลงทุน (BOI)	รวม	มาตรา 13		รวม	
ตลอดชีพ	ชั่วคราว ทั่วไป	ชั่วคราว (MOU)				ชนกลุ่มน้อย	มติ ครม. (3 สัญชาติ)		
		นำเข้า	พิสูจน์ สัญชาติ						
-	406	10	20,374	5	20,795	32	1,116	1,148	21,943

ที่มา : สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-11 เปรียบเทียบจำนวนแรงงานต่างด้าวเข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมายและแรงงานต่างด้าว
หลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรฯ ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555
ของจังหวัดพังงา

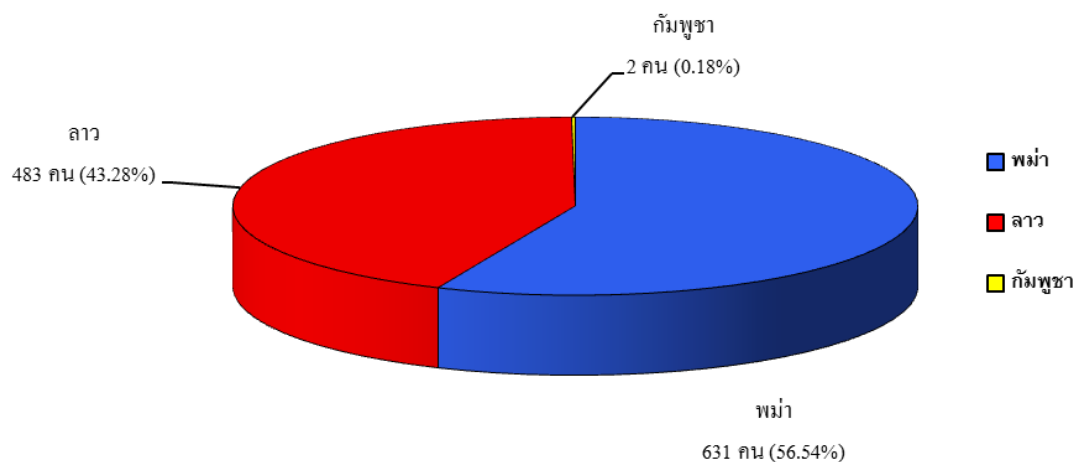
ตารางที่ 2-12 จำนวนแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรฯ
จำแนกตามสัญชาติ ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงา

หน่วย: คน

สัญชาติ (คน)			รวมทั้งสิ้น
พม่า	ลาว	กัมพูชา	
631	483	2	1,116

ที่มา : สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

**แผนภาพที่ 2-12 สัดส่วนของแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรฯ
จำแนกตามสัญชาติ ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงา**

3) การจัดหางานต่างประเทศ

3.1) จำนวนแรงงานไทยที่ได้รับอนุมัติให้ไปทำงานต่างประเทศ

ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงามีการอนุญาตให้แรงงานไปทำงานต่างประเทศจำนวน 29 คน โดยเมื่อพิจารณาตามวิธีการเดินทางพบว่าส่วนใหญ่เป็นประเภท Re-Entry คือกลับไปทำงานอีกครั้งโดยการต่ออายุสัญญาจำนวน 10 คน (ร้อยละ 34.48) และประเภทเดินทางด้วยตนเอง จำนวน 19 คน (ร้อยละ 65.52) (ตารางที่ 2-13)

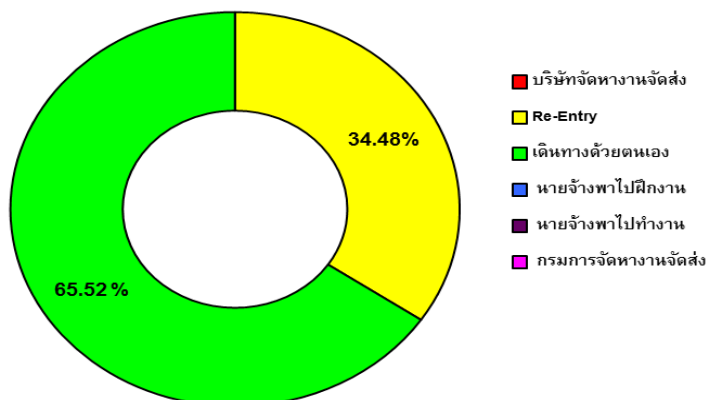
**ตารางที่ 2-13 จำนวนแรงงานไทยที่ได้รับอนุมัติให้เดินทางไปทำงานต่างประเทศ
จำแนกตามวิธีการเดินทาง ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงา**

หน่วย: คน

วิธีการเดินทาง	จำนวน (คน)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
บริษัทจัดหางานจัดส่ง	-	-
Re-Entry	10	34.48
เดินทางด้วยตนเอง	19	65.52
นายจ้างพาไปฝึกงาน	-	-
นายจ้างพาไปทำงาน	-	-
กรมการจัดหางานจัดส่ง	-	-
รวม	29	100

ที่มา : สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-13 สัดส่วนของแรงงานไทยที่ได้รับอนุมัติให้เดินทางไปทำงานต่างประเทศ
จำแนกตามวิธีการเดินทาง ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงา

3.2) ภูมิภาคที่แรงงานไทยเดินทางไปทำงาน

ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 แรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตให้เดินทางไปทำงานในต่างประเทศ พบว่าแรงงานได้รับอนุญาตให้เดินทางไปทำงานในภูมิภาคเอเชีย ร้อยละ 100 (จำนวน 29 คน) (ตารางที่ 2-14)

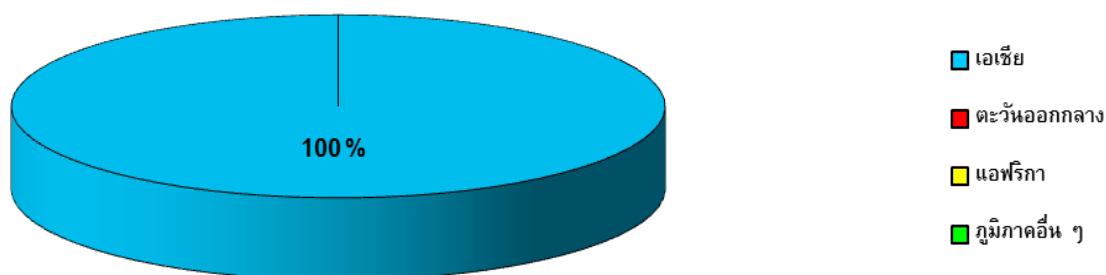
ตารางที่ 2-14 จำนวนแรงงานไทยที่ขออนุมัติเดินทางไปทำงานต่างประเทศ
จำแนกตามภูมิภาคที่เดินทางไปทำงาน ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงา

หน่วย: คน

ภูมิภาค	จำนวน (คน)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
เอเชีย	29	100
ตะวันออกกลาง	-	-
แอฟริกา	-	-
ภูมิภาคอื่น ๆ	-	-
รวม	29	100

ที่มา : สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-14 จำนวนแรงงานไทยที่ขออนุมัติเดินทางไปทำงานต่างประเทศ
จำแนกตามภูมิภาคที่เดินทางไปทำงาน ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงา

4) การส่งเสริมการมีงานทำ

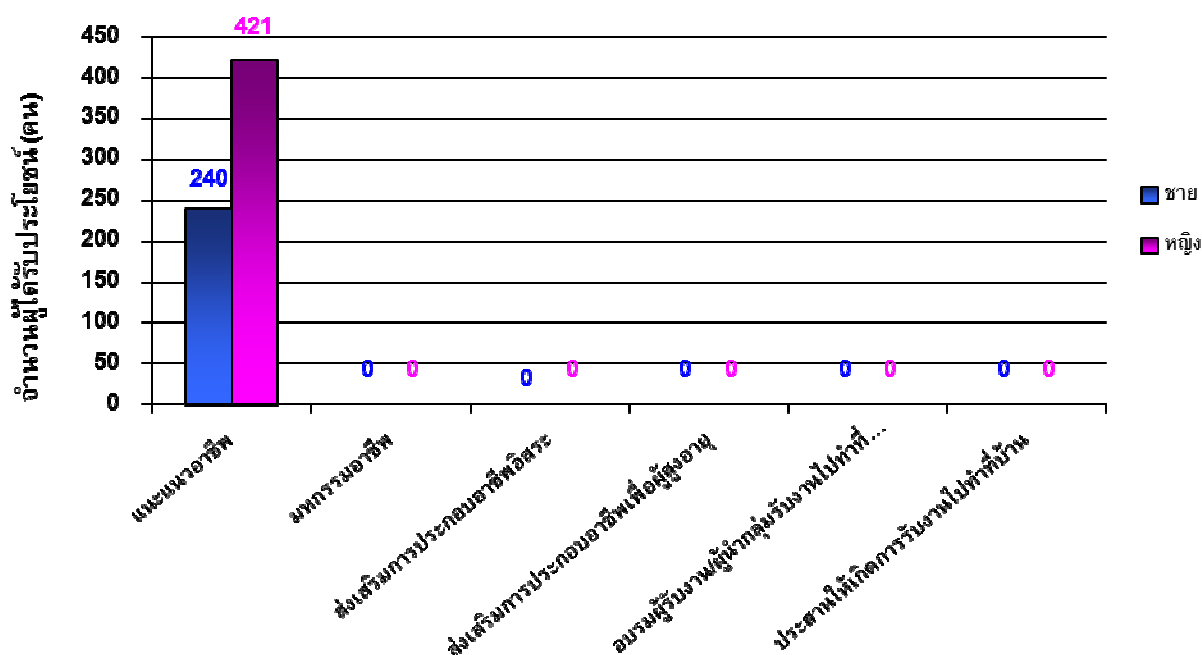
ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงาได้ดำเนินการเพื่อส่งเสริมการมีงานทำ 131 ครั้ง มีผู้ได้รับประโยชน์ 661 คน จำแนกเป็นกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อส่งเสริมการมีงานทำจำนวน 131 ครั้ง มีผู้ได้รับประโยชน์ 661 คน เป็นชาย 240 คน (ร้อยละ 36.31 ของผู้ที่ได้รับผลประโยชน์ทั้งหมด) และหญิง 421 คน (ร้อยละ 63.69) (ตารางที่ 2-15)

ตารางที่ 2-15 กิจกรรมที่ดำเนินการเพื่อส่งเสริมการมีงานทำจำแนกตามประเภทกิจกรรม
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงา

กิจกรรมที่ดำเนินการ เพื่อส่งเสริมการมีงานทำ	จำนวนครั้งที่ จัดกิจกรรม	ผู้ได้รับประโยชน์(คน)		
		ชาย	หญิง	รวม
แนะแนวอาชีพ	131	240	421	661
มหกรรมอาชีพ	-	-	-	-
ส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ	-	-	-	-
ส่งเสริมการประกอบอาชีพสำหรับผู้สูงอายุ	-	-	-	-
อบรมผู้รับงาน/ผู้นำกลุ่มรับงานไปทำที่บ้าน	-	-	-	-
ประสานให้เกิดการรับงานไปทำที่บ้าน	-	-	-	-
รวม	131	240	421	661

ที่มา : สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-15 เปรียบเทียบจำนวนผู้ได้รับประโยชน์จากกิจกรรมที่ดำเนินการ
เพื่อส่งเสริมการมีงานทำประเภทต่างๆ ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงา

2.3 การพัฒนาศักยภาพแรงงาน

1) การพัฒนาฝีมือแรงงาน

ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดพังงาได้ดำเนินการฝึกอบรมพัฒนาผู้ใช้แรงงานในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การฝึกเตรียมเข้าทำงาน การฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน และการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน เพื่อเพิ่มศักยภาพฝีมือแรงงานไทยให้มีมาตรฐานฝีมือทัดเทียมประเทศต่างๆ ขณะเดียวกันเป็นการพัฒนาทักษะให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

1.1) การฝึกเตรียมเข้าทำงาน

ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 พบว่าไม่มีผู้เข้ารับการฝึกเตรียมเข้าทำงาน และส่วนหนึ่งอยู่ระหว่างการฝึก ซึ่งจะจบการฝึก ในไตรมาสที่ 4/2555 (ตารางที่ 2-16)

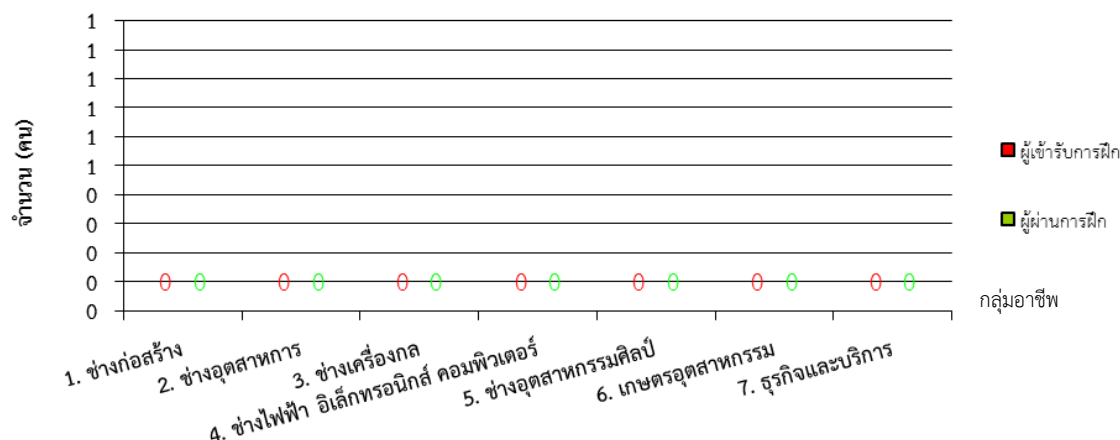
ตารางที่ 2-16 การฝึกเตรียมเข้าทำงานจำแนกตามกลุ่มอาชีพ
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

หน่วย: คน

กลุ่มอาชีพ	จำนวน (คน)	
	ผู้เข้ารับการฝึก	ผู้ผ่านการฝึก
1. ช่างก่อสร้าง	0	0
2. ช่างอุตสาหกรรม	0	0
3. ช่างเครื่องกล	0	0
4. ช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์	0	0
5. ช่างอุตสาหกรรมศิลป์	0	0
6. เกษตรอุตสาหกรรม	0	0
7. ธุรกิจและบริการ	0	0
รวม	0	0

ที่มา: ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-16 เปรียบเทียบจำนวนผู้เข้ารับการฝึกและผู้ผ่านการฝึกเตรียมเข้าทำงาน
จำแนกตามกลุ่มอาชีพ ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

1.2) การฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน

ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 พบว่ามีผู้เข้ารับการฝึกยกระดับฝีมือแรงงานทั้งสิ้น 215 คน โดยเมื่อพิจารณาตามกลุ่มอาชีพพบว่ากลุ่มอาชีพธุรกิจและบริการมีการฝึกยกระดับฝีมือแรงงานมากที่สุด 112 คน (ร้อยละ 52.09) รองลงมาได้แก่ กลุ่มอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ 53 คน (ร้อยละ 24.65) และกลุ่มช่างก่อสร้าง 50 คน (ร้อยละ 23.26) ทั้งนี้ผู้ผ่านการฝึกยกระดับฝีมือแรงงานมีจำนวน 214 คน ร้อยละ 99.53 ของ ผู้เข้ารับการฝึกฯ สำหรับกลุ่มอาชีพที่มีร้อยละการผ่านการฝึกฯ สูงที่สุดได้แก่ กลุ่มอาชีพธุรกิจและบริการ และกลุ่มอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ ร้อยละ 100 รองลงมาได้แก่ กลุ่มอาชีพช่างก่อสร้าง ร้อยละ 98.00 (ตารางที่ 2-17)

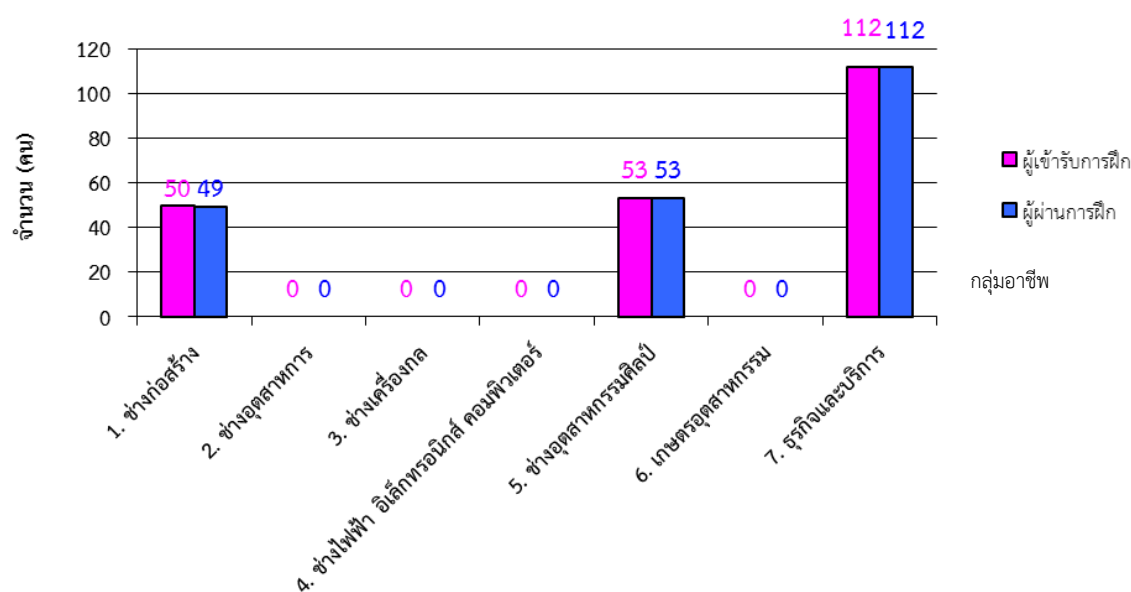
ตารางที่ 2-17 การฝึกยกระดับฝีมือแรงงานจำแนกตามกลุ่มอาชีพ
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

หน่วย: คน

กลุ่มอาชีพ	จำนวน (คน)	
	ผู้เข้ารับการฝึก	ผู้ผ่านการฝึก
1. ช่างก่อสร้าง	50	49
2. ช่างอุตสาหกรรม	0	0
3. ช่างเครื่องกล	0	0
4. ช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์	0	0
5. ช่างอุตสาหกรรมศิลป์	53	53
6. เกษตรอุตสาหกรรม	0	0
7. ธุรกิจและบริการ	112	112
รวม	215	214

ที่มา: ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-17 เปรียบเทียบจำนวนผู้เข้ารับการฝึกและผู้ผ่านการฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน
จำแนกตามกลุ่มอาชีพ ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

2.4 การคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการ

1) การตรวจแรงงาน

1.1) การตรวจคุ้มครองแรงงาน

การตรวจแรงงาน คือ การตรวจสอบสถานประกอบการซึ่งเป็นมาตรการหนึ่งในการคุ้มครองแรงงาน เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ใช้แรงงานได้รับการปฏิบัติและดูแลตามกฎหมาย ขณะเดียวกันจะเป็นมาตรการในการกำกับดูแลและกระตุ้นให้สถานประกอบการปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานและเอาใจใส่ดูแลลูกจ้างของตนให้มากขึ้นอีกด้วย อย่างไรก็ตาม การตรวจสอบสถานประกอบการมิใช่เป็นการจับผิดนายจ้าง หากแต่เป็นการตรวจเพื่อแนะนำให้ความรู้ในการปฏิบัติที่ถูกต้องแก่นายจ้าง รวมทั้งสร้างความเข้าใจแก่ลูกจ้าง/ผู้ใช้แรงงานเพื่อให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายอีกด้วย

ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงา ได้ดำเนินการตรวจสอบสถานประกอบการทั้งสิ้น 62 แห่ง มีลูกจ้างที่ผ่านการตรวจหรือได้รับการคุ้มครองรวม 464 คน จำแนกเป็นชาย 292 คน (ร้อยละ 62.93 ของลูกจ้างที่ผ่านการตรวจทั้งหมด) หญิง 168 คน (ร้อยละ 36.21) และเด็ก 4 คน (ร้อยละ 0.86) ซึ่งสถานประกอบการที่ตรวจส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการที่มีการจ้างงานขนาดลูกจ้าง 1-4 คน ร้อยละ 56.45 (35 แห่ง) รองลงมาได้แก่ สถานประกอบการขนาด 5-9 คน ร้อยละ 24.19 (15 แห่ง) และขนาด 20-49 คน ร้อยละ 11.29 (7 แห่ง)

จากผลการตรวจพบว่าสถานประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 100 (จำนวน 62 แห่ง) ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย ขณะที่สถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายมีเพียงร้อยละ 0 (จำนวน 0 แห่ง) (ตารางที่ 2-18)

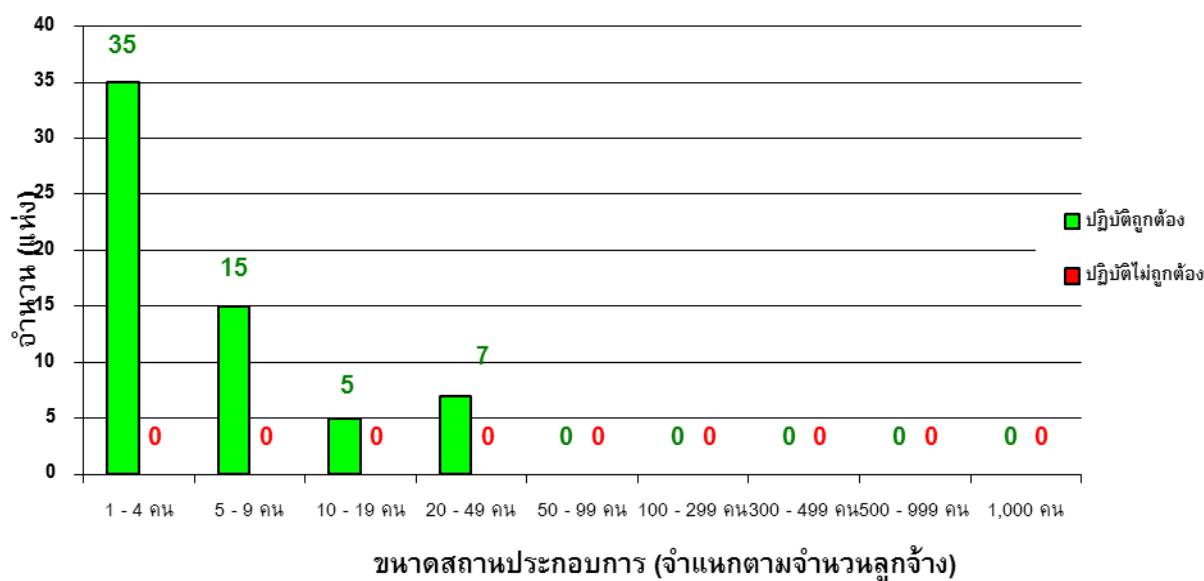
สำหรับสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ในอุตสาหกรรมการผลิต พบว่าปฏิบัติไม่ถูกต้องในเรื่องข้อบังคับในการทำงาน เนื่องจากสถานประกอบการ มีได้ติดประกาศข้อบังคับการทำงาน ซึ่งได้แก่การกำหนดวันหยุด เวลาทำงาน เวลาพัก ฯลฯ ให้ลูกจ้างทราบทั่วกัน โดยตามระเบียบปฏิบัติของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) กำหนดให้นายจ้างต้องติดประกาศข้อบังคับการทำงานให้ลูกจ้างทราบ พร้อมส่งสำเนาประกาศให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานทราบด้วย แต่ในทางปฏิบัตินายจ้างบางรายมิได้ติดประกาศหรือติดประกาศแต่ไม่ได้ทำสำเนาแจ้งสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงาทราบ จึงถือว่าปฏิบัติไม่ถูกต้อง

**ตารางที่ 2-18 การตรวจแรงงาน จำแนกตามสถานประกอบการ
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา**

ขนาดสถาน ประกอบการ	สถานประกอบการ ที่ผ่านการตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้างที่ผ่านการตรวจ (คน)				ผลการตรวจ (แห่ง)	
		ชาย	หญิง	เด็ก	รวม	ปฏิบัติถูกต้อง	ปฏิบัติไม่ถูกต้อง
1 - 4 คน	35	49	43	-	92	35	-
5 - 9 คน	15	55	47	-	102	15	-
10 - 19 คน	5	46	21	4	71	5	-
20 - 49 คน	7	142	57	-	199	7	-
50 - 99 คน	-	-	-	-	-	-	-
100 - 299 คน	-	-	-	-	-	-	-
300-499 คน	-	-	-	-	-	-	-
รวม	62	292	168	4	464	62	-

ที่มา: สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงา

**แผนภาพที่ 2-18 เปรียบเทียบสถานประกอบการที่ปฏิบัติถูกต้อง/ไม่ถูกต้องตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา**

1.2) การตรวจความปลอดภัยในสถานประกอบการ

การตรวจความปลอดภัยในการทำงานเป็นเครื่องมือในการคุ้มครองดูแลความปลอดภัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานของลูกจ้าง รวมถึงเป็นอีกมาตรการหนึ่งที่ดีดำเนินการเพื่อกระตุ้นส่งเสริมให้เจ้าของสถานประกอบการเห็นความสำคัญและตระหนักเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน

ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงา ได้ดำเนินการตรวจความปลอดภัยในสถานประกอบการทั้งสิ้น 22 แห่ง ซึ่งสถานประกอบการที่ตรวจส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการที่มีการจ้างงาน 1-4 คน ร้อยละ 36.36 (จำนวน 8 แห่ง) รองลงมาได้แก่สถานประกอบการขนาด 5-9 คนและสถานประกอบการขนาด 20-49 คน ร้อยละ 22.73 และสถานประกอบการขนาด 10-19 คน ร้อยละ 13.64 ทั้งนี้ สถานประกอบการที่ผ่านการตรวจส่วนใหญ่อยู่ในประเภทอุตสาหกรรมการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จำนวน 6 แห่ง (ร้อยละ 27.27) รองลงมาคือ อุตสาหกรรมโรงแรมและภัตตาคาร ร้อยละ 22.73 และอุตสาหกรรมการผลิต ร้อยละ 18.18 ตามลำดับ

จำนวนลูกจ้างที่ผ่านการตรวจมีทั้งสิ้น 359 คน เป็นชาย 214 คน (คิดเป็นร้อยละ 59.61 ของลูกจ้างที่ผ่านการตรวจทั้งหมด) หญิง 145 คน (ร้อยละ 40.39) โดยเป็นลูกจ้างที่ทำงานในอุตสาหกรรมโรงแรมและภัตตาคารสูงสุด ร้อยละ 33.70 (จำนวน 121 คน) รองลงมาได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิต ร้อยละ 25.35 (จำนวน 91 คน) และอุตสาหกรรมการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซม ร้อยละ 16.16 (จำนวน 58 คน) ตามลำดับ (ตารางที่ 2-19)

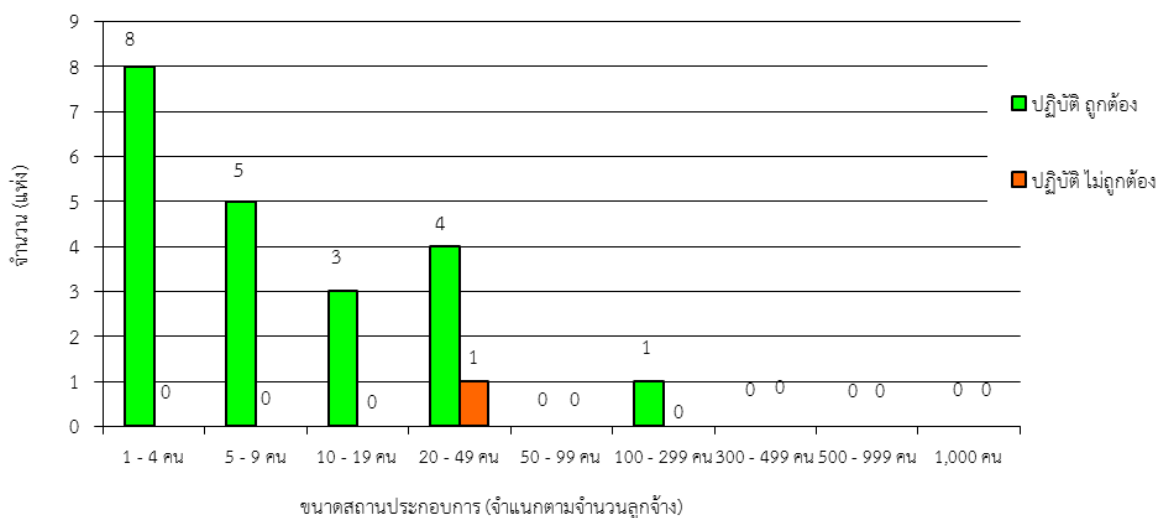
ผลการตรวจความปลอดภัย พบว่าสถานประกอบการส่วนใหญ่ ร้อยละ 95.45 ปฏิบัติถูกต้อง (21 แห่ง) และมีสถานประกอบการปฏิบัติไม่ถูกต้องเพียงร้อยละ 4.55 (1 แห่ง) ได้แก่ สถานประกอบการประเภทการผลิต (ตารางที่ 2-20)

**ตารางที่ 2-19 การตรวจความปลอดภัยในการทำงานจำแนกตามขนาดของสถานประกอบการ
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา**

ขนาดสถานประกอบการ	สถานประกอบการ ที่ผ่านการตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้างที่ผ่านการตรวจ (คน)				ผลการตรวจ (แห่ง)	
		ชาย	หญิง	เด็ก	รวม	ปฏิบัติ ถูกต้อง	ปฏิบัติ ไม่ถูกต้อง
1 - 4 คน	8	7	13	-	20	8	-
5 - 9 คน	5	21	17	-	38	5	-
10 - 19 คน	3	28	10	-	38	3	-
20 - 49 คน	5	106	56	-	162	4	1
50 - 99 คน	-	-	-	-	-	-	-
100 - 299 คน	1	52	49	-	101	1	-
300 - 499 คน	-	-	-	-	-	-	-
500 - 999 คน	-	-	-	-	-	-	-
1,000 คน	-	-	-	-	-	-	-
รวม	22	214	145	-	359	21	1

ที่มา: สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงา

**แผนภาพที่ 2-19 เปรียบเทียบสถานประกอบการที่ปฏิบัติถูกต้อง/ไม่ถูกต้องตามกฎหมายของการตรวจ
ความปลอดภัยในการทำงาน ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา**

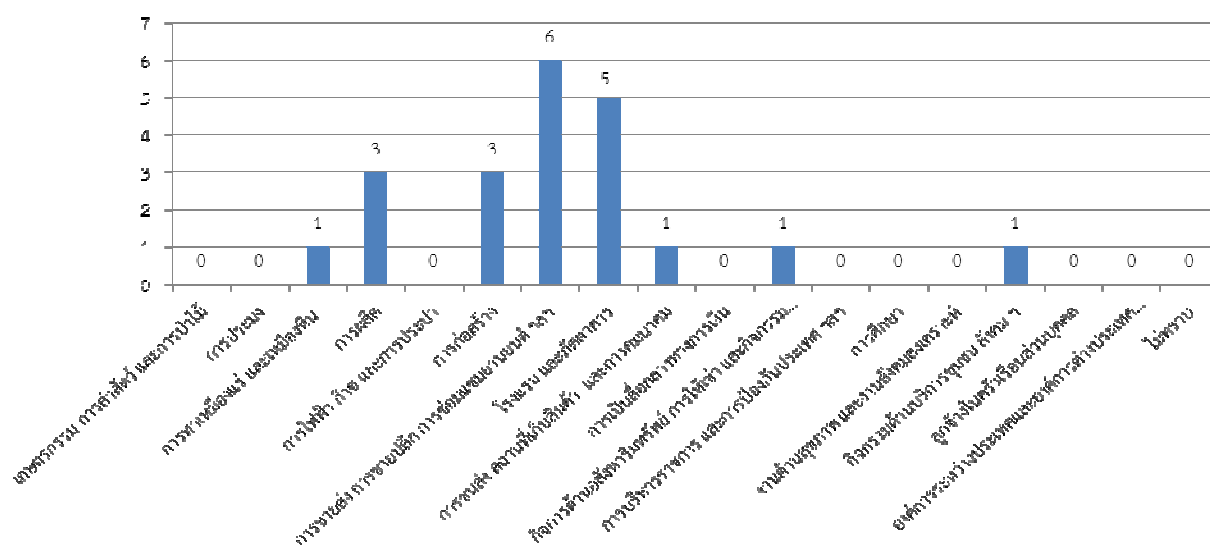
**ตารางที่ 2-20 การตรวจความปลอดภัยในการทำงานจำแนกตามอุตสาหกรรม
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา**

ประเภทอุตสาหกรรม	สปก. ที่ผ่านการตรวจ (แห่ง)	ลูกจ้าง ที่ผ่านการตรวจ (คน)	ผลการตรวจ (แห่ง)	
			ปฏิบัติ ถูกต้อง	ปฏิบัติ ไม่ถูกต้อง
1. เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้	-	-	-	-
2. การประมง	-	-	-	-
3. การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	1	48	1	-
4. การผลิต	4	91	3	1
5. การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	-	-	-	-
6. การก่อสร้าง	3	13	3	-
7. การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซม	6	58	6	-
8. โรงแรม และภัตตาคาร	5	121	5	-
9. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	1	20	1	-
10. การเป็นสื่อกลางทางการเงิน	-	-	-	-
11. กิจกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และกิจกรรมทางธุรกิจ	1	1	1	-
12. การบริหารราชการ และการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคม	-	-	-	-
13. การศึกษา	-	-	-	-
14. งานด้านสุขภาพ และงานสังคมสงเคราะห์	-	-	-	-
15. กิจกรรมด้านบริการชุมชน สังคม และการบริการส่วนบุคคลอื่น ๆ	1	7	1	-
16. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	-	-	-	-
17. องค์การระหว่างประเทศและองค์การต่างประเทศอื่นๆ และสมาชิก	-	-	-	-
18. ไม่ทราบ (บริการซักรีด และซักแห้งผลิตภัณฑ์สิ่งทอฯ)	-	-	-	-
รวม	22	359	21	1

ที่มา: สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-20 ประเภทอุตสาหกรรมที่มีสถานประกอบการปฏิบัติถูกต้อง

ในการตรวจความปลอดภัยในการทำงาน ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

2) แรงงานสัมพันธ์

2.1) องค์การนายจ้างและลูกจ้าง

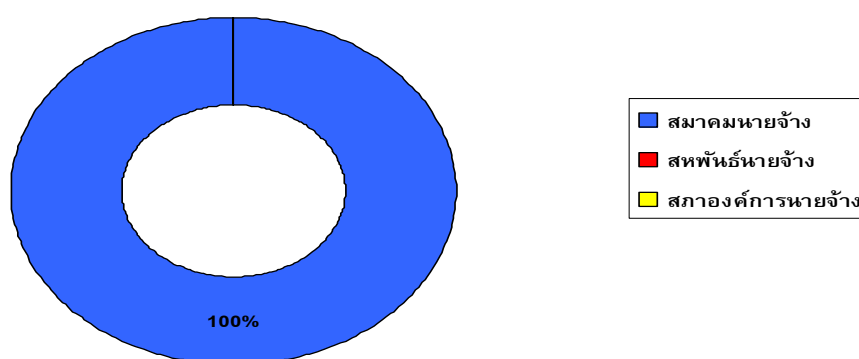
ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 พบว่าจังหวัดพังงามีองค์การนายจ้าง 2 แห่ง โดยทั้งหมดนั้นเป็นองค์กรประเภทสมาคมนายจ้าง สำหรับองค์การลูกจ้างนั้นยังไม่มีการจัดตั้ง (ตารางที่ 2-21)

ตารางที่ 2-21 จำนวนองค์การนายจ้าง จำแนกตามประเภทองค์กร
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

ประเภทองค์กร	จำนวน (แห่ง)
สมาคมนายจ้าง	2
สหพันธ์นายจ้าง	0
สภาองค์การนายจ้าง	0
รวม	2

ที่มา: สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-21 สัดส่วนขององค์การนายจ้างประเภทต่างๆ
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

2.5 การประกันสังคม

1) สถานประกอบการในระบบประกันสังคม

1.1) จำนวนสถานประกอบการและผู้ประกันตน

ในไตรมาส 3 เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จังหวัดพังงามีสถานประกอบการที่ขึ้นทะเบียนกองทุนประกันสังคม จำนวน 1,372 แห่ง และมีผู้ประกันตนรวมทั้งสิ้น 14,654 คน เมื่อพิจารณาจำนวนสถานประกอบการจำแนกตามอุตสาหกรรม พบว่าอุตสาหกรรมการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซม มีจำนวนสถานประกอบการที่ขึ้นทะเบียนมากที่สุด 347 แห่ง (คิดเป็นร้อยละ 25.29 ของสถานประกอบการทั้งหมด) รองลงมาได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิต 249 แห่ง (ร้อยละ 18.15) และโรงแรมและภัตตาคาร 216 แห่ง (ร้อยละ 15.74) ตามลำดับ

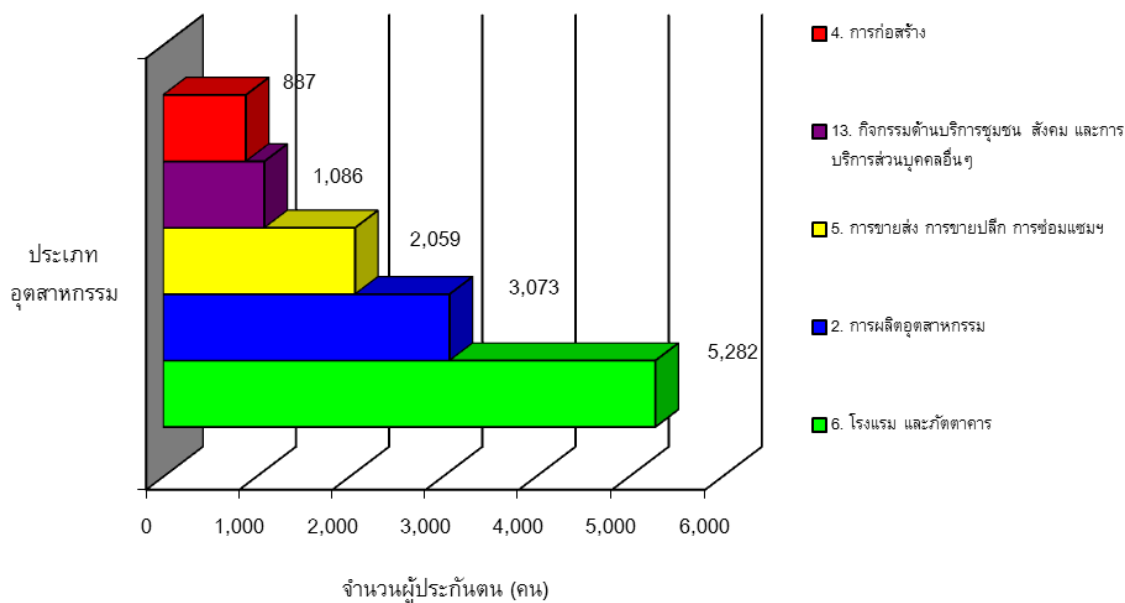
เมื่อพิจารณาจำนวนผู้ประกันตนจำแนกรายอุตสาหกรรม พบว่า อุตสาหกรรมโรงแรมและภัตตาคาร มีจำนวนผู้ประกันตนมากที่สุด จำนวน 5,308 คน (คิดเป็นร้อยละ 36.22 ของจำนวนผู้ประกันตนทั้งหมด) รองลงมาได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิต 3,080 คน (ร้อยละ 21.02) และการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซม 2,106 คน (ร้อยละ 14.37) ตามลำดับ (ตารางที่ 2-22)

ตารางที่ 2-22 จำนวนสถานประกอบการและผู้ประกันตนจำแนกตามอุตสาหกรรม
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวน	
	สปก.(แห่ง)	ผปต.(คน)
1. การสำรวจ การทำเหมืองแร่	13	264
2. การผลิต	249	3,080
3. การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	24	190
4. การก่อสร้าง	81	888
5. การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ฯ และของใช้ในครัวเรือน	347	2,106
6. โรงแรม และภัตตาคาร	216	5,308
7. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	210	827
8. การเป็นสื่อกลางทางการเงิน	66	281
9. กิจกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และกิจกรรมทางธุรกิจ	35	264
10. การบริหารราชการและการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	-	-
11. การศึกษา	-	-
12. งานด้านสุขภาพ และงานสังคมสงเคราะห์	13	25
13. กิจกรรมด้านบริการชุมชน สังคม และการบริการส่วนบุคคลอื่นๆ	96	1,086
14. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	21	331
15. องค์กรระหว่างประเทศ และองค์การต่างประเทศอื่นๆ และสมาชิก	-	-
16. ประเภทกิจการอื่นๆ	1	4
รวม	1,372	14,654

ที่มา: สำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-22 5 อันดับประเภทอุตสาหกรรมที่มีจำนวนผู้ประกันตนมากที่สุด
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

1.2) จำนวนสถานพยาบาลหลักในสังกัดประกันสังคม

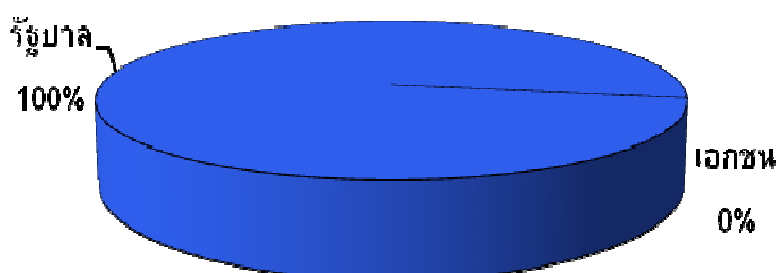
จังหวัดพังงามีจำนวนสถานพยาบาลหลักในสังกัดประกันสังคมจำนวน 2 แห่ง ในไตรมาส 3/2555 เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 แบ่งเป็นสถานพยาบาลของรัฐบาล 2 แห่ง (ร้อยละ 100 ของสถานพยาบาลหลักทั้งหมด) และไม่มีสถานพยาบาลเอกชน (ตารางที่ 2-23)

ตารางที่ 2-23 จำนวนสถานพยาบาลในสังกัดประกันสังคมจำแนกตามประเภทสถานพยาบาล
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

ประเภทสถานพยาบาล	แห่ง
รัฐบาล	2
เอกชน	0
รวม	2

ที่มา: สำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-23 เปรียบเทียบสัดส่วนของสถานพยาบาลในสังกัดประกันสังคม
จำแนกตามประเภทสถานพยาบาล ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

2) การใช้บริการประกันสังคม

2.1) การใช้บริการกองทุนประกันสังคม

ในไตรมาส 3/2555 เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 จำนวนผู้ประกันตนของจังหวัดพังงาที่มาใช้บริการกองทุนประกันสังคมมีจำนวน 1,904 ราย (ร้อยละ 12.99 ของจำนวนผู้ประกันตนทั้งหมด) โดยประเภทประโยชน์ทดแทนที่ผู้ประกันตนมาใช้บริการสูงสุด ได้แก่ กรณีเจ็บป่วย จำนวน 1,000 ราย (ร้อยละ 52.52 ของผู้ให้บริการทั้งหมด) รองลงมาคือ กรณีว่างงาน 434 ราย (ร้อยละ 22.79) และกรณีคลอดบุตร 213 ราย (ร้อยละ 11.19) ตามลำดับ

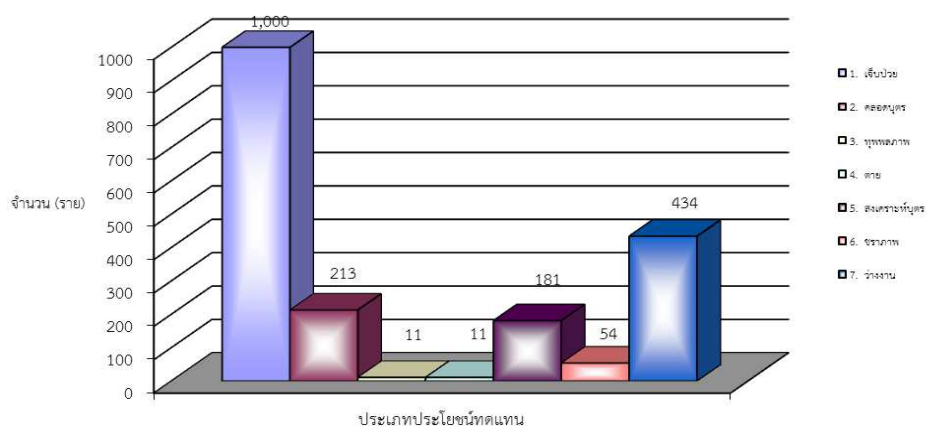
เมื่อพิจารณาปริมาณการจ่ายเงินประโยชน์ทดแทน พบว่ากรณีคลอดบุตรมีการจ่ายเงินสูงสุด 3.20 ล้านบาท (คิดเป็นร้อยละ 54.41 ของเงินประโยชน์ทดแทนที่จ่าย) รองลงมาได้แก่ กรณีชราภาพ 1.12 ล้านบาท (ร้อยละ 19.10) และกรณีเจ็บป่วย 0.77 ล้านบาท (ร้อยละ 13.09) ตามลำดับ (ตารางที่ 2-24)

ตารางที่ 2-24 การใช้บริการของกองทุนประกันสังคมจำแนกตามประเภทประโยชน์ทดแทน
(ไม่เนื่องจากการทำงาน) ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

ประเภทประโยชน์ทดแทน	ราย	บาท
1. เจ็บป่วย	1,000	771,972.45
2. คลอดบุตร	213	3,209,204.50
3. ทูพพลภาพ	11	20,178.00
4. ตาย	11	510,398.75
5. สงเคราะห์บุตร	181	34,400.00
6. ชราภาพ	54	1,126,384.67
7. ว่างงาน	434	226,175.25
รวม	1,904	5,898,713.62

ที่มา: สำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-24 จำนวนผู้ใช้บริการของกองทุนประกันสังคมจำแนกตามประเภทประโยชน์ทดแทน
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

2.2) การประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย

ผู้ประกันตนจังหวัดพังงาประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงาน ไตรมาส 3 เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 มีจำนวน 28 คน เมื่อพิจารณาการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยตามขนาดของสถานประกอบการ พบว่าสถานประกอบการขนาด 300-499 คน มีการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงานมากที่สุด ร้อยละ 35.71 ของผู้ประกันตนที่ประสบอันตรายทั้งหมด (จำนวน 10 คน) รองลงมาได้แก่ สถานประกอบการขนาด 100-299 คน ร้อยละ 21.43 (จำนวน 6 คน) และสถานประกอบการ ขนาด 10-19 คน ร้อยละ 17.86 (จำนวน 5 คน) (ตารางที่ 2-25)

จากการพิจารณาการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยตามความร้ายแรง พบว่าส่วนใหญ่เป็นการประสบอันตรายที่ต้องหยุดงานเกิน 3 วัน จำนวน 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 53.57 ของผู้ประกันตนที่ประสบอันตรายทั้งหมด) รองลงมาได้แก่ การประสบอันตรายที่ต้องหยุดงานไม่เกิน 3 วัน จำนวน 13 คน (ร้อยละ 46.43) ทั้งนี้ ไม่มีการประสบอันตรายที่มีความร้ายแรงถึงขั้นเสียชีวิต

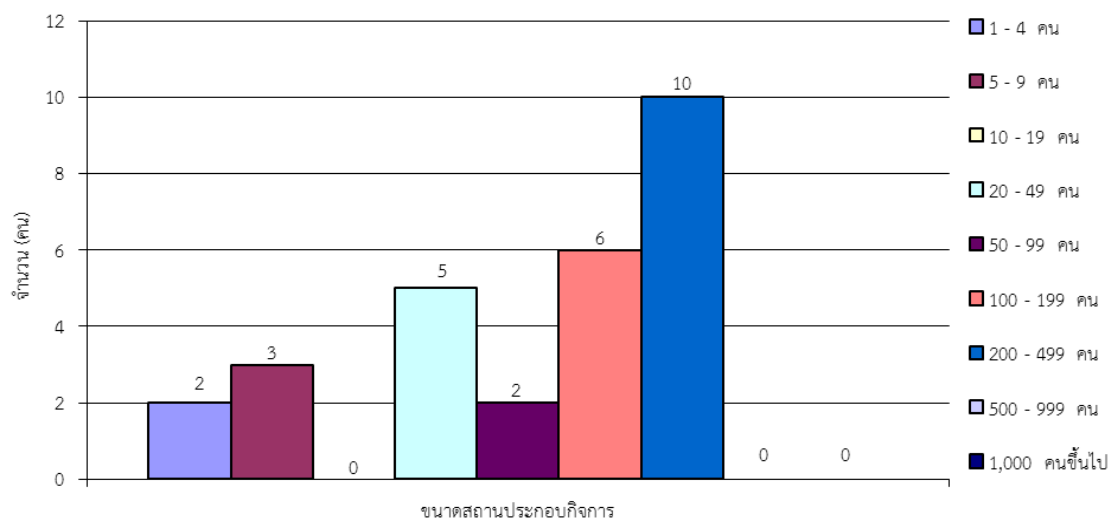
โดยการประสบอันตรายส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากวัตถุหรือสิ่งของตัด/บาด/ตำแทง ร้อยละ 25.00 (จำนวน 7 คน) รองลงมาได้แก่ การประสบอันตรายตกจากที่สูง ร้อยละ 17.86 (จำนวน 5 คน) และการประสบอันตรายจากการหกล้มและวัตถุหรือสิ่งของหนีบ/ดิ่ง ร้อยละ 10.71 (จำนวน 3 คน) (ตารางที่ 2-26)

ตารางที่ 2-25 การประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน จำแนกตามความร้ายแรง และขนาดสถานประกอบกิจการ (ในกองทุน) ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

ขนาดสถานประกอบกิจการ	ความร้ายแรง					
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	รวม
1 - 4 คน	-	-	-	-	2	2
5 - 9 คน	-	-	-	2	1	3
10 - 19 คน	-	-	-	-	-	-
20 - 49 คน	-	-	-	5	-	5
50 - 99 คน	-	-	-	-	2	2
100 - 299 คน	-	-	-	4	2	6
200 - 499 คน	-	-	-	4	6	10
500 - 999 คน	-	-	-	-	-	-
1,000 คนขึ้นไป	-	-	-	-	-	-
รวม	0	0	0	15	13	28

ที่มา: สำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา

**แผนภาพที่ 2-25 เปรียบเทียบจำนวนผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ประจำปีเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา**

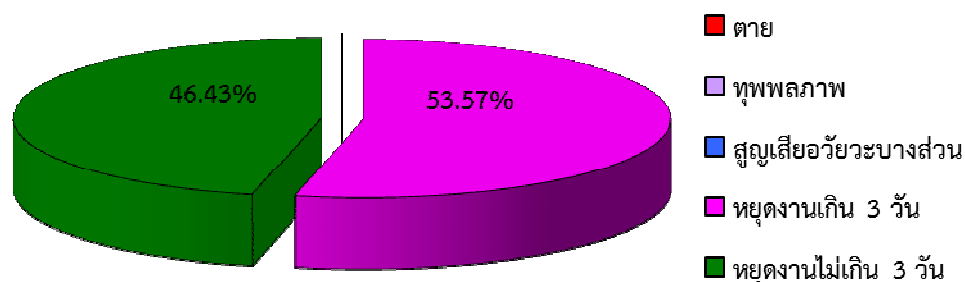

**ตารางที่ 2-26 การประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานจำแนกตามความร้ายแรง
และสาเหตุการประสบอันตราย(ในกองทุน) ประจำปีเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา**

สาเหตุการประสบอันตราย	ความร้ายแรง					
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	รวม
1. ตกจากที่สูง	-	-	-	4	1	5
2. หกล้ม สิ้นล้ม	-	-	-	2	1	3
3. อาคารหรือสิ่งก่อสร้างพังทลาย	-	-	-	-	-	-
4. วัตถุหรือสิ่งของพังทลายหล่นทับ	-	-	-	1	1	2
5. วัตถุหรือสิ่งของกระแทก/ชน	-	-	-	1	-	1
6. วัตถุหรือสิ่งของหนีบ/ดิ่ง	-	-	-	1	2	3
7. วัตถุหรือสิ่งของตัด/บาด/ตำแทง	-	-	-	2	5	7
8. วัตถุหรือสิ่งของหรือสารเคมีกระเด็นเข้าตา	-	-	-	-	2	2
9. ยกหรือเคลื่อนย้ายของหนัก	-	-	-	-	-	-
10. ประสบอันตรายจากท่าทางการทำงาน	-	-	-	-	-	-
11. อุบัติเหตุจากยานพาหนะ	-	-	-	1	1	2
12. วัตถุหรือสิ่งของระเบิด	-	-	-	2	-	2
13. ไฟฟ้าช็อต	-	-	-	-	-	-
14. ผลจากความร้อนสูง/สัมผัสของร้อน	-	-	-	-	-	-
15. ผลจากความเย็นจัด/สัมผัสของเย็น	-	-	-	-	-	-
16. สัมผัสสิ่งมีพิษ-สารเคมี	-	-	-	-	1	1
17. อันตรายจากรังสี	-	-	-	-	-	-
18. อันตรายจากแสง	-	-	-	-	-	-
19. ถูกทำร้ายร่างกาย	-	-	-	-	-	-
20. ถูกสัตว์ทำร้าย	-	-	-	-	-	-
21. โรคเนื่องจากการทำงาน	-	-	-	-	-	-
22. อื่น ๆ (ภัยพิบัติ)	-	-	-	-	-	-
รวม	0	0	0	14	14	28

ที่มา: สำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-26 สัดส่วนของผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน
จำแนกตามความร้ายแรง ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

3) การเลิกกิจการและเลิกจ้างงาน

ในไตรมาส 3 เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 มีสถานประกอบการเลิกกิจการจำนวน 32 แห่ง และลูกจ้างถูกเลิกจ้างจำนวน 84 คน จำแนกเป็นสถานประกอบการที่มีการจ้างงาน 1-9 คน จำนวน 31 แห่ง (ร้อยละ 96.88) ลูกจ้างถูกเลิกจ้าง 67 คน (ร้อยละ 79.76) และสถานประกอบการที่มีการจ้างงาน 10 คนขึ้นไป จำนวน 1 แห่ง (ร้อยละ 3.12) ลูกจ้างถูกเลิกจ้าง 17 คน (ร้อยละ 20.24) (ตารางที่ 2-27)

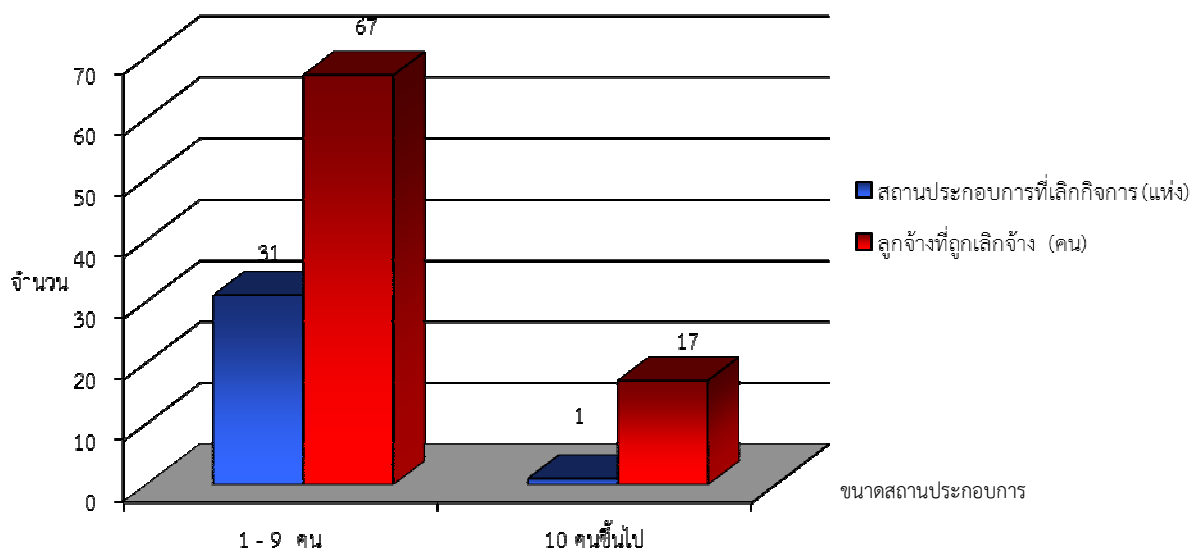
เมื่อพิจารณาจำนวนลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างตามประเภทกิจการ พบว่ากิจการร้านอาหาร โรงแรม ห้างค้า มีจำนวนลูกจ้างถูกเลิกจ้างมากที่สุด 24 คน (ร้อยละ 28.57 ของลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างทั้งหมด) รองลงมา ได้แก่ กิจการสถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ ร้อยละ 17.86 กิจการก่อสร้าง และ กิจการร้านค้าเบ็ดเตล็ด การค้าอื่นๆ ร้อยละ 10.71 ตามลำดับ (ตารางที่ 2-28)

ตารางที่ 2-27 จำนวนสถานประกอบการที่เลิกกิจการและลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างจำแนกตามขนาด
สถานประกอบการ ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

ขนาดสถานประกอบการ	จำนวน	
	สถานประกอบการที่เลิกกิจการ (แห่ง)	ลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้าง (คน)
1 - 9 คน	31	67
10 คนขึ้นไป	1	17
รวม	32	84

ที่มา : สำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-27 จำนวนสถานประกอบการที่เลิกกิจการและลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้าง
จำแนกตามขนาดสถานประกอบการ ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

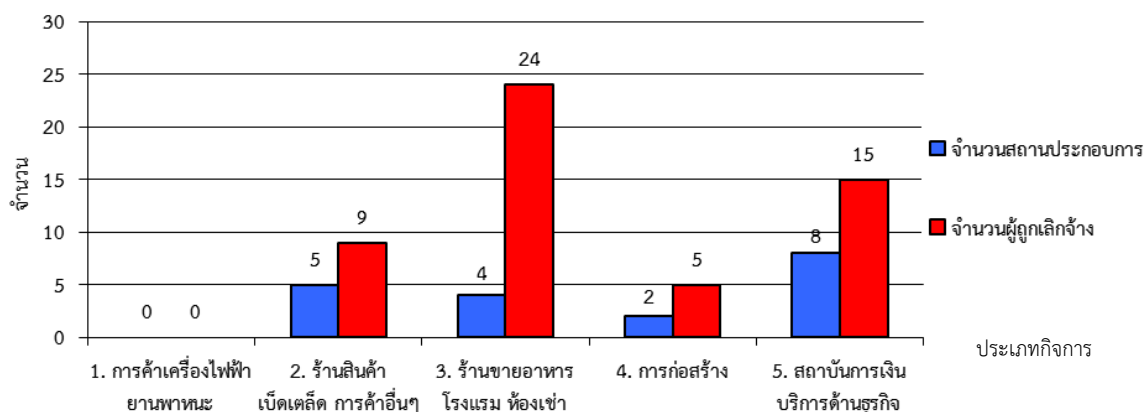

ตารางที่ 2-28 ประเภทกิจการที่เลิกจ้างและจำนวนลูกจ้างถูกเลิกจ้างจำแนกตามประเภทกิจการ
ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

ประเภทกิจการ	จำนวนสถานประกอบการ	จำนวนผู้ถูกเลิกจ้าง
1. การค้าเครื่องไฟฟ้า ยานพาหนะ	-	-
2. ร้านสินค้าเบ็ดเตล็ด การค้าอื่นๆ	5	9
3. ร้านอาหาร โรงแรม ห้องเช่า	4	24
4. การก่อสร้าง	2	5
5. สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	8	15
6. อื่น ๆ	13	31
รวม	32	84

ที่มา : สำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา

แผนภาพที่ 2-28 ประเภทกิจการที่เลิกจ้างและจำนวนลูกจ้างถูกเลิกจ้างจำแนกตาม
ประเภทกิจการ ประจำเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 ของจังหวัดพังงา

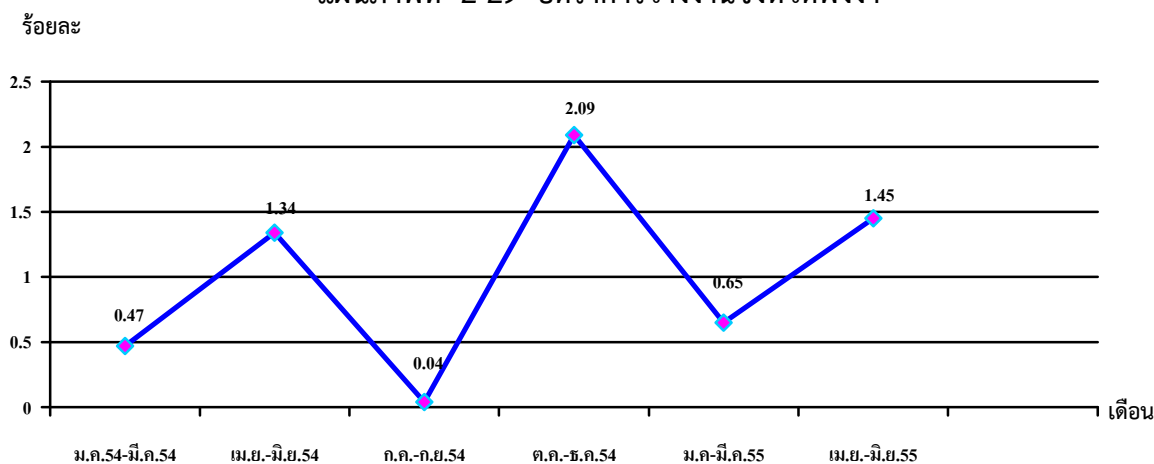
2.6 ตัวชี้วัดภาวะแรงงาน

ภาวณด้านแรงงานมีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา สืบเนื่องจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เช่น สถานการณ์ทางการเมือง ภาวะค่าเงินบาทแข็งตัว จะส่งผลถึงความเชื่อมั่นของนักธุรกิจ นักลงทุนทั้งในและต่างประเทศ เกิดการชะลอการลงทุน ชะลอการขยายกิจการ รวมถึงชะลอการจ้างงาน ในขณะที่การผลิตคนเข้าสู่ตลาดแรงงานของภาคการศึกษายังคงมีอย่างต่อเนื่องมีอาจชะลอตัวตามภาวะการด้านเศรษฐกิจ จึงส่งผลต่อการว่างงาน การทำงานต่ำระดับ นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิต ต้นทุนการผลิตฤดูกาล ทิศนคติทั้งของฝ่ายนายจ้างและผู้ใช้แรงงานเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของ ภาวณด้านแรงงาน ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการจ้างงาน การเคลื่อนย้ายแรงงาน ฝีมือแรงงาน มาตรฐานแรงงาน ฯลฯ ดังนั้นการจะทราบความเคลื่อนไหวหรือเปลี่ยนแปลงของภาวะแรงงาน จึงต้องมีการพิจารณาศึกษาเพื่อกำหนด ตัวชี้วัด พร้อมทั้งติดตามการเปลี่ยนแปลงเพื่อศึกษาวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหา รวมถึงทำนายหรือคาดการณ์ อนาคตอันจะเอื้อประโยชน์ต่อการตัดสินใจในการกำหนดแผนงานที่จะต้องทำให้สนองต่อความต้องการ ของทุกกลุ่ม ทั้งนายจ้าง ผู้ใช้แรงงานรวมทั้งองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน สถานการณ์แรงงานจังหวัดพังงา ไตรมาส 1 เดือนมกราคม-มีนาคม 2555 ฉบับนี้ จะขอเสนอตัวชี้วัดภาวะแรงงานดังนี้

1) อัตราการว่างงาน

อัตราการว่างงานของจังหวัดพังงา ไตรมาส 2 เดือนเมษายน-มิถุนายน 2555 มีอัตราร้อยละ 1.45 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่ 1/2555 ที่มีร้อยละ 0.65

แผนภาพที่ 2-29 อัตราการว่างงานจังหวัดพังงา

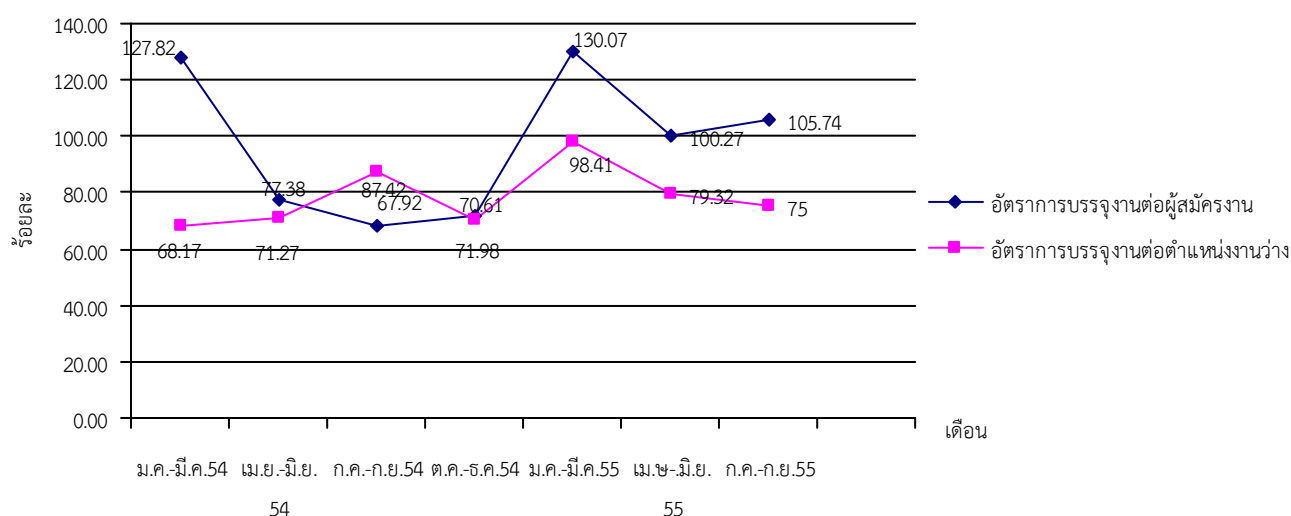
ที่มา : สำนักงานสถิติจังหวัดพังงา

หมายเหตุ : อัตราการว่างงานในจังหวัด = $\frac{\text{จำนวนผู้ไม่มีงานทำจังหวัด} \times 100}{\text{กำลังแรงงานในจังหวัด}}$

2) อัตราการบรรจุนงาน

อัตราการบรรจุนงานในแต่ละไตรมาสเป็นตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนไหวของภาวะการด้านแรงงาน ซึ่งสามารถศึกษาวิเคราะห์กับจำนวนตำแหน่งงานว่าง และจำนวนผู้สมัครงาน โดยเมื่อวิเคราะห์จำนวนการบรรจุนงานที่สำนักงานจัดหางานจังหวัดดำเนินการ เทียบกับจำนวนตำแหน่งงานว่างที่แจ้งผ่านสำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา พบว่า อัตราการบรรจุนงานต่อตำแหน่งงานว่าง ไตรมาส 3 เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 อยู่ที่ร้อยละ 75.00 โดยมีอัตราต่ำกว่าไตรมาสที่แล้วที่มีร้อยละ 79.32 ส่วนอัตราการบรรจุนงานต่อผู้สมัครงานจังหวัดพังงาอยู่ที่ร้อยละ 105.74 โดยมีอัตราสูงกว่าไตรมาสที่แล้วที่มีอัตราร้อยละ 100.27

แผนภาพที่ 2-30 อัตราการบรรจุนงานต่อผู้สมัครงาน/ตำแหน่งงานว่างในจังหวัดพังงา

ที่มา : สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

หมายเหตุ : 1. อัตราการบรรจุนงานต่อผู้สมัครงานจังหวัด = $\frac{\text{ผู้ได้รับการบรรจุนงานในจังหวัด} \times 100}{\text{ผู้สมัครงานในจังหวัด}}$

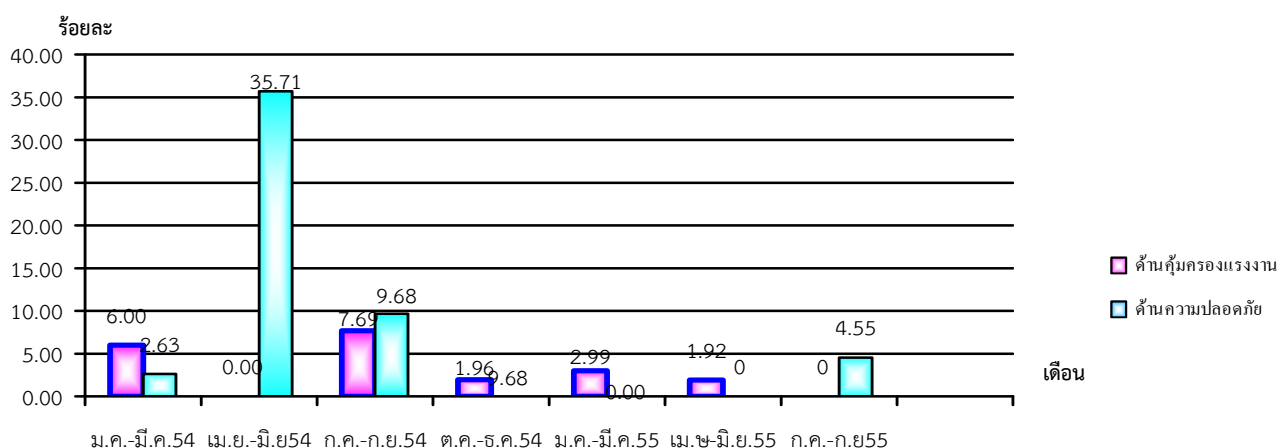
2. อัตราการบรรจุนงานต่อตำแหน่งงานว่างจังหวัด = $\frac{\text{ผู้ได้รับการบรรจุนงานในจังหวัด} \times 100}{\text{ตำแหน่งงานว่างในจังหวัด}}$

3) อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของสถานประกอบการ

อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของสถานประกอบการ เป็นตัวบ่งบอกตัวหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงสถานการณ์ด้านแรงงานหากนายจ้างไม่ปฏิบัติตามกฎหมายสูง ย่อมส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของลูกจ้างผู้ใช้แรงงาน และส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานตามมา สำหรับอัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของสถานประกอบการในการนำเสนอครั้งนี้ สามารถจำแนกได้เป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งพบว่าอัตราการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานของสถานประกอบการในจังหวัดต่อจำนวนสถานประกอบการที่ผ่านการตรวจทั้งหมดของจังหวัด ในไตรมาส 3 เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 มีอัตราร้อยละ 0 ลดลงจากไตรมาสที่แล้วที่มีร้อยละ 1.96

ส่วนสถานประกอบกิจการที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานมีอัตราร้อยละ 4.55 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วที่มีร้อยละ 0

แผนภาพที่ 2-31 อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของสถานประกอบการจังหวัดพังงา

ที่มา : สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงา

หมายเหตุ : อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดคุ้มครองแรงงานของสถานประกอบการในจังหวัด =

$\frac{\text{จำนวนสถานประกอบการที่ทำผิดกฎหมายคุ้มครองแรงงานจังหวัด} \times 100}{\text{จำนวนสถานประกอบการที่ผ่านการตรวจกฎหมายคุ้มครองแรงงานจังหวัด}}$

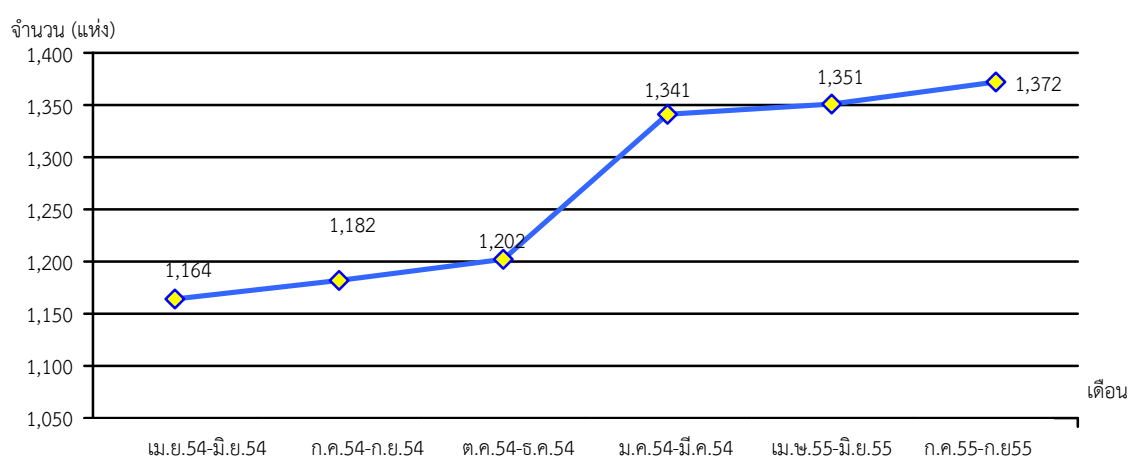
: อัตราการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดความปลอดภัยของสถานประกอบการในจังหวัด =

$\frac{\text{จำนวนสถานประกอบการที่ทำผิดกฎหมายความปลอดภัยในจังหวัด} \times 100}{\text{จำนวนสถานประกอบการที่ผ่านการตรวจกฎหมายความปลอดภัยในจังหวัด}}$

4) สถานประกอบการที่เข้าสู่ระบบประกันสังคม

ในส่วนจำนวนสถานประกอบการที่อยู่ในระบบประกันสังคม โดยการศึกษาจำนวนสถานประกอบการที่อยู่ในระบบประกันสังคมของจังหวัดพังงาจะพบว่าจำนวนสถานประกอบการที่เข้าสู่ระบบประกันสังคมจะมีจำนวนมากขึ้นหรือลดลงนั้น แปรผันตามสภาพเศรษฐกิจสังคมและการเมืองในขณะนั้น

แผนภาพที่ 2-32 จำนวนสถานประกอบกิจการที่เข้าสู่ระบบประกันสังคมจังหวัดพังงา

ที่มา : สำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา

จากการสำรวจของสำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา พบว่าจำนวนสถานประกอบกิจการที่เข้าสู่ระบบประกันสังคมจังหวัดพังงา ในไตรมาส 3 เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2555 มีจำนวน 1,372 แห่ง เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่แล้วที่มี 1,351 แห่ง

บทที่ 3

ผลการสำรวจอุปสงค์และอุปทานแรงงานจังหวัดพังงา

ผลการสำรวจอุปสงค์และอุปทานแรงงานจังหวัดพังงา เป็นการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการสำรวจความต้องการแรงงานของผู้ประกอบการและข้อมูลการผลิตบุคลากรของสถานศึกษาภายในจังหวัดจาก “โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บข้อมูลตลาดแรงงานในระดับจังหวัดเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน” ของสำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน ปี พ.ศ. 2554 โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 ผลการสำรวจอุปสงค์แรงงาน

1) ผลการสำรวจอุปสงค์แรงงานเชิงปริมาณ

1.1) สัดส่วนของแรงงานแต่ละกลุ่มฝีมือ

จากข้อมูลที่สำรวจพบว่า แต่ละประเภทกิจการจะมีสัดส่วนของการใช้แรงงานในแต่ละกลุ่มฝีมือที่แตกต่างกันออกไป โดยกิจการส่วนใหญ่ในจังหวัดพังงาจะมีสัดส่วนการจ้างแรงงานฝีมือมากกว่าแรงงานกลุ่มอื่นๆ

กิจการที่เน้นการใช้แรงงานไร้ฝีมือเป็นหลัก (มีสัดส่วนของการจ้างแรงงานไร้ฝีมือสูงกว่าแรงงานกลุ่มอื่นๆ) ได้แก่ กิจการไม้และเครื่องเรือน การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ เซรามิกและแก้ว และก่อสร้าง โดยมีสัดส่วนการจ้างแรงงานไร้ฝีมือมากกว่าร้อยละ 40

กิจการที่เน้นการใช้แรงงานกึ่งฝีมือเป็นหลัก (มีสัดส่วนของการจ้างแรงงานกึ่งฝีมือสูงกว่าแรงงานกลุ่มอื่นๆ) ได้แก่ กิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เหมืองแร่และเหมืองหิน และโลจิสติกส์ โดยมีสัดส่วนการจ้างแรงงานกึ่งฝีมือมากกว่าร้อยละ 32

กิจการที่ใช้แรงงานฝีมือเป็นหลัก (มีสัดส่วนของการจ้างแรงงานฝีมือสูงกว่าแรงงานกลุ่มอื่นๆ) ได้แก่ กิจการยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง แม่พิมพ์ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์และชิ้นส่วน ภัตตาคารและร้านอาหาร สถาบันการเงิน บริการธุรกิจ โรงพยาบาล บริการสุขภาพ และอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า โดยมีสัดส่วนการจ้างแรงงานฝีมือมากกว่าร้อยละ 42

จากการสำรวจ ไม่พบว่ามีประเภทกิจการใดในจังหวัดพังงาที่เน้นการจ้างแรงงานฝีมือระดับสูงและผู้เชี่ยวชาญมากกว่าแรงงานกลุ่มอื่น โดยกิจการที่มีสัดส่วนการจ้างแรงงานฝีมือระดับสูงอยู่มากเกินกว่าร้อยละ 10 ได้แก่ กิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม และสถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ ส่วนกิจการที่มีสัดส่วนการจ้างผู้เชี่ยวชาญมากกว่าร้อยละ 30 ได้แก่ กิจการโรงพยาบาล บริการสุขภาพ เพียงกิจการเดียวเท่านั้น (ตารางที่ 3-1)

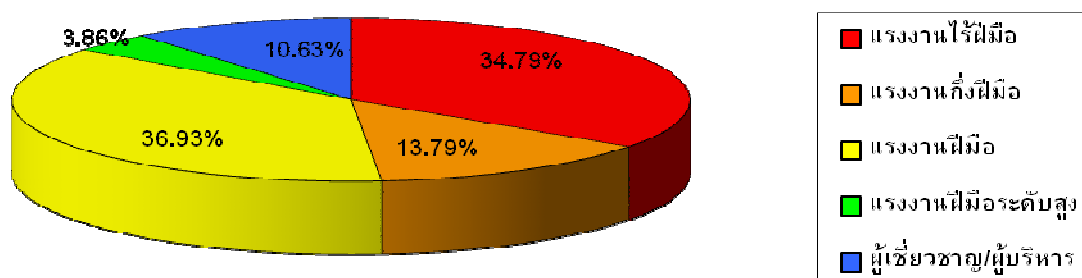
ตารางที่ 3-1 สัดส่วนของแรงงานแต่ละกลุ่มจำแนกรายกิจการ ปี พ.ศ. 2554

สัดส่วน: ร้อยละ

กิจการ	แรงงาน ไร้ฝีมือ	แรงงาน กึ่งฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	แรงงานฝีมือ ระดับสูง	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	รวม
การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	40.51	26.72	24.20	1.51	7.06	100.00
อาหารและอาหารสัตว์	38.14	32.84	17.94	3.06	8.02	100.00
สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	11.34	48.50	21.40	10.70	8.06	100.00
รองเท้าและเครื่องหนัง						
อัญมณีและเครื่องประดับ						
ไม้และเครื่องเรือน	78.32	5.04	9.27	2.47	4.90	100.00
กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ						
ปิโตรเลียม						
ปิโตรเคมี						
เคมี						
ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	27.07	0.59	64.65	0.59	7.10	100.00
ผลิตภัณฑ์พลาสติก						
เซรามิกและแก้ว	60.00		20.00		20.00	100.00
เหล็กและเหล็กกล้า						
แม่พิมพ์	2.89	2.89	75.63	2.89	15.70	100.00
ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	8.20		73.77	1.64	16.39	100.00
ยานยนต์และชิ้นส่วน	9.37	2.11	65.12	7.87	15.53	100.00
อุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ	29.08	22.25	27.75	2.23	18.69	100.00
เหมืองแร่และเหมืองหิน	27.82	32.37	22.45	8.13	9.23	100.00
ก่อสร้าง	44.12	8.59	30.33	3.89	13.07	100.00
โลจิสติกส์	27.24	33.68	23.23		15.85	100.00
ภัตตาคารและร้านอาหาร	33.16	8.67	49.16	4.21	4.80	100.00
การท่องเที่ยว	29.76	19.20	30.31	5.85	14.88	100.00
ค้าส่ง ค้าปลีก	28.36	17.44	31.47	2.48	20.25	100.00
สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	3.72	2.04	59.30	11.52	23.42	100.00
โรงพยาบาล บริการสุขภาพ		4.15	62.52		33.33	100.00
อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	31.17	5.02	42.19	5.02	16.60	100.00
การบริการอื่น ๆ	48.93	13.00	24.46	3.36	10.25	100.00
รวม	34.79	13.79	36.93	3.86	10.63	100.00

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Demand รายงานผลข้อ ข.1 (ผลรวมชายหญิงทุกอุตสาหกรรม)

แผนภาพที่ 3-1 สัดส่วนของแรงงานกลุ่มต่างๆ

1.2) การเข้าออกงานของแรงงาน

ผลการสำรวจการเข้าออกงานของแรงงานในกิจการต่างๆ ในปี 2554 พบว่า มีการรับแรงงานใหม่ทั้งสิ้น 1,540 ราย โดยเป็นการรับเข้าทำงานเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป 1,396 ราย (ร้อยละ 90.65) และรับเข้าทำงานในตำแหน่งงานใหม่ที่ขยายเพิ่ม 144 ราย (ร้อยละ 9.35)

เมื่อพิจารณาเป็นรายกิจการ พบว่า กิจการที่มีการรับแรงงานเข้าทำงานมากที่สุดได้แก่ กิจการค้าส่งค้าปลีก โดยมีการรับแรงงานเข้าทำงานสูงถึง 319 ราย คิดเป็นสัดส่วนมากถึงร้อยละ 20.71 ของการเข้างานทั้งหมดในปี 2554 รองลงมาได้แก่ กิจการภัตตาคารและร้านอาหาร 297 ราย (ร้อยละ 19.29) และกิจการอาหารและอาหารสัตว์ 226 ราย (ร้อยละ 14.68) (ตารางที่ 3-2)

ส่วนการออกจากงานของแรงงานในกิจการต่างๆ นั้น พบว่ามีการออกจากงานรวมทั้งสิ้น 1,992 ราย โดยมีสาเหตุมาจากการลาออกเองของแรงงานมากที่สุด 1,571 ราย (ร้อยละ 78.87) รองลงมาได้แก่ การถูกให้ออกเพื่อลดงาน 345 ราย (ร้อยละ 17.32) และการถูกให้ออกเนื่องจากทำผิด 55 ราย (ร้อยละ 2.76) ส่วนอีกร้อยละ 1.05 นั้น เป็นการออกจากงานด้วยสาเหตุอื่นๆ

กิจการที่แรงงานออกจากงานมากที่สุดได้แก่ ภัตตาคารและร้านอาหาร มีการออกจากงานรวมทั้งสิ้นถึง 552 คน คิดเป็นร้อยละ 27.71 ของจำนวนแรงงานที่ออกจากงานทั้งหมดในทุกกิจการ นอกจากนี้เมื่อเทียบกับจำนวนแรงงานที่รับเข้าทำงานใหม่ในกิจการภัตตาคารและร้านอาหารเช่นเดียวกันแล้ว จะพบว่ามีจำนวนแรงงานที่ออกจากงานมากกว่าแรงงานที่รับเข้าทำงานใหม่มากถึง 255 คน ส่วนกิจการที่มีแรงงานออกจากงานมากรองลงมาได้แก่ กิจการค้าส่ง ค้าปลีก 431 ราย และกิจการก่อสร้าง 237 ราย ตามลำดับ (ตารางที่ 3-3)

เมื่อเปรียบเทียบจำนวนแรงงานที่รับเข้าทำงานใหม่ทั้งหมดกับจำนวนแรงงานที่ออกจากงานทั้งหมดในจังหวัดพังงาแล้ว จะเห็นได้ว่ามีแรงงานที่เข้าทำงานใหม่น้อยกว่าแรงงานที่ออกจากงานเดิมมากถึง 452 คน ทั้งนี้เนื่องจากแรงงานที่ออกจากงานไปนั้น มีบางรายไม่ได้กลับเข้ามาทำงานในระบบ (ในกิจการที่อยู่ในระบบประกันสังคม) แต่อาจเลือกประกอบธุรกิจส่วนตัวหรือทำงานในภาคการผลิตอื่นๆ ที่อยู่นอกระบบประกันสังคม ซึ่งไม่ได้อยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่ทำการเก็บสำรวจข้อมูลครั้งนี้

ตารางที่ 3-2 จำนวนพนักงานที่รับเข้าทำงานใหม่ในปี 2554

จำแนกตามสาเหตุของการรับเข้าทำงาน และประเภทกิจการ

หน่วย: คน

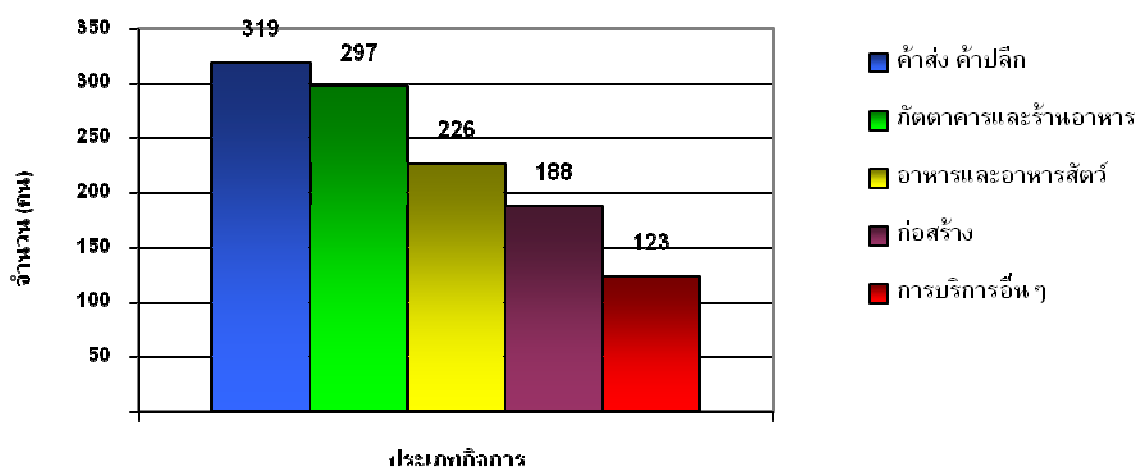
กิจการ	สาเหตุที่รับเข้าทำงาน			ร้อยละ		
	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวม	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวม
การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	58		58	100.00		100.00
อาหารและอาหารสัตว์	226		226	100.00		100.00
สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	54		54	100.00		100.00
รองเท้าและเครื่องหนัง						
อัญมณีและเครื่องประดับ						
ไม้และเครื่องเรือน	65	4	69	94.20	5.80	100.00
กิจการ	สาเหตุที่รับเข้าทำงาน			ร้อยละ		

	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวม	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวม
กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ						
ปิโตรเลียม						
ปิโตรเคมี						
เคมี						
ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	8	8	16	50.00	50.00	100.00
ผลิตภัณฑ์พลาสติก						
เซรามิกและแก้ว	4		4	100.00		100.00
เหล็กและเหล็กกล้า						
แม่พิมพ์						
ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	3	3	6	50.00	50.00	100.00
ยานยนต์และชิ้นส่วน	19	1	20	95.00	5.00	100.00
อุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ	39	8	47	82.98	17.02	100.00
เหมืองแร่และเหมืองหิน	5		5	100.00		100.00
ก่อสร้าง	167	21	188	88.83	11.17	100.00
โลจิสติกส์	24		24	100.00		100.00
ภัตตาคารและร้านอาหาร	216	81	297	72.73	27.27	100.00
การท่องเที่ยว	9	6	15	60.00	40.00	100.00
ค้าส่ง ค้าปลีก	319		319	100.00		100.00
สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	23	4	27	85.19	14.81	100.00
โรงพยาบาล บริการสุขภาพ	8	2	10	80.00	20.00	100.00
อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	32		32	100.00		100.00
การบริการอื่น ๆ	117	6	123	95.12	4.88	100.00
รวม	1,396	144	1,540	90.65	9.35	100.00

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Demand รายงานผลข้อ ข.5 สาเหตุที่จ้างงาน(รวมทุกอุตสาหกรรม)

หมายเหตุ: ผลการสำรวจการจ้างงานใหม่รายกิจการจำแนกตามเพศ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในเว็บไซต์ <http://manpower.mol.go.th/>

แผนภาพที่ 3-2 5 อันดับกิจกรรมที่มีการรับจ้างเข้าทำงานสูงที่สุด

ตารางที่ 3-3 จำนวนพนักงานที่ออกจากงานในปี 2554

จำแนกตามสาเหตุของการออกจากงาน และประเภทกิจการ

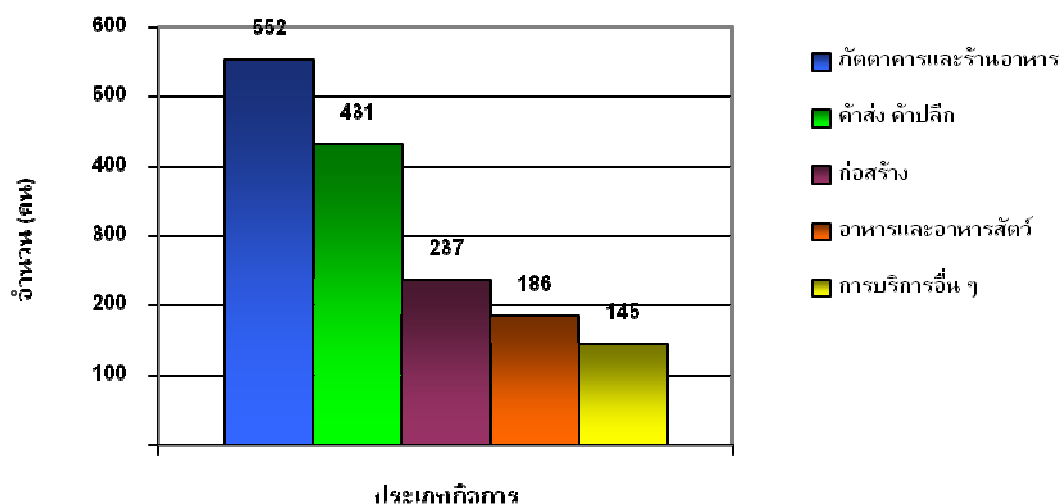
หน่วย: คน

กิจการ	สาเหตุของการออกจากงาน					ร้อยละ				
	ลาออก	ลดงาน	ทำผิด	อื่น ๆ	รวม	ลาออก	ลดงาน	ทำผิด	อื่น ๆ	รวม
การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	60	20			80	75.00	25.00			100.00
อาหารและอาหารสัตว์	172		14		186	92.47		7.53		100.00
สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	54				54	100.00				100.00
รองเท้าและเครื่องหนัง										
อัญมณีและเครื่องประดับ										
ไม้และเครื่องเรือน	77				77	100.00				100.00
กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ										
ปิโตรเลียม										
ปิโตรเคมี										
เคมี										
ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	1	1		1	3	33.33	33.33		33.33	100.00
ผลิตภัณฑ์พลาสติก										
เซรามิกและแก้ว	5				5	100.00				100.00
เหล็กและเหล็กกล้า										
แม่พิมพ์										
ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	5		1		6	83.33		16.67		100.00
ยานยนต์และชิ้นส่วน	27				27	100.00				100.00
อุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ	42				42	100.00				100.00
เหมืองแร่และเหมืองหิน	8				8	100.00				100.00
ก่อสร้าง	189	43		5	237	79.75	18.14		2.11	100.00
โลจิสติกส์	24				24	100.00				100.00
ภัตตาคารและร้านอาหาร	263	279		10	552	47.64	50.54		1.81	100.00
การท่องเที่ยว	38	2			40	95.00	5.00			100.00
ค้าส่ง ค้าปลีก	391		40		431	90.72		9.28		100.00
สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	23				23	100.00				100.00
โรงพยาบาล บริการด้านสุขภาพ	8				8	100.00				100.00
อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	41			3	44	93.18			6.82	100.00
การบริการอื่น ๆ	143			2	145	98.62			1.38	100.00
รวม	1,571	345	55	21	1,992	78.87	17.32	2.76	1.05	100.00

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Demand รายงานผลข้อ ข.5 สาเหตุที่ออกจากงาน(รวมทุกอุตสาหกรรม)

หมายเหตุ: ผลการสำรวจการเข้างานใหม่รายกิจการจำแนกตามเพศ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในเว็บไซต์ <http://manpower.mol.go.th/>

แผนภาพที่ 3-3 5 อันดับกิจการที่มีแรงงานออกจากงานสูงที่สุด

1.3) สาขาอาชีพที่ขาดแคลน

การสำรวจสาขาอาชีพที่พบว่ามีความขาดแคลนในปี 2554 ของจังหวัดพังงา พบว่ามีการขาดแคลนแรงงานรวมทั้งสิ้น 237 อัตรา โดยเป็นการขาดแคลนแรงงานซึ่งมีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด 95 อัตรา (ร้อยละ 40.08) รองลงมาได้แก่ระดับ ปวส. 39 ราย (ร้อยละ 16.46) และระดับ ปวช. 36 ราย (ร้อยละ 15.19) ตามลำดับ (ตารางที่ 3-4)

เมื่อจำแนกผลการสำรวจออกเป็นรายอาชีพที่มีความขาดแคลน พบว่าอาชีพแรงงานก่อสร้าง (ช่างก่อหิน) เป็นสาขาอาชีพที่มีความขาดแคลนสูงที่สุด โดยมีความขาดแคลน 50 อัตรา (ร้อยละ 21.10) รองลงมาได้แก่ อาชีพแรงงานประมง ขาดแคลน 25 อัตรา (ร้อยละ 10.55) และอาชีพแรงงานด้านการประกอบอื่นๆ ขาดแคลน 22 อัตรา (ร้อยละ 9.28)

ตารางที่ 3-4 จำนวนแรงงานที่ขาดแคลน จำแนกตามสาขาอาชีพและวุฒิการศึกษา ปี 2554

หน่วย: คน

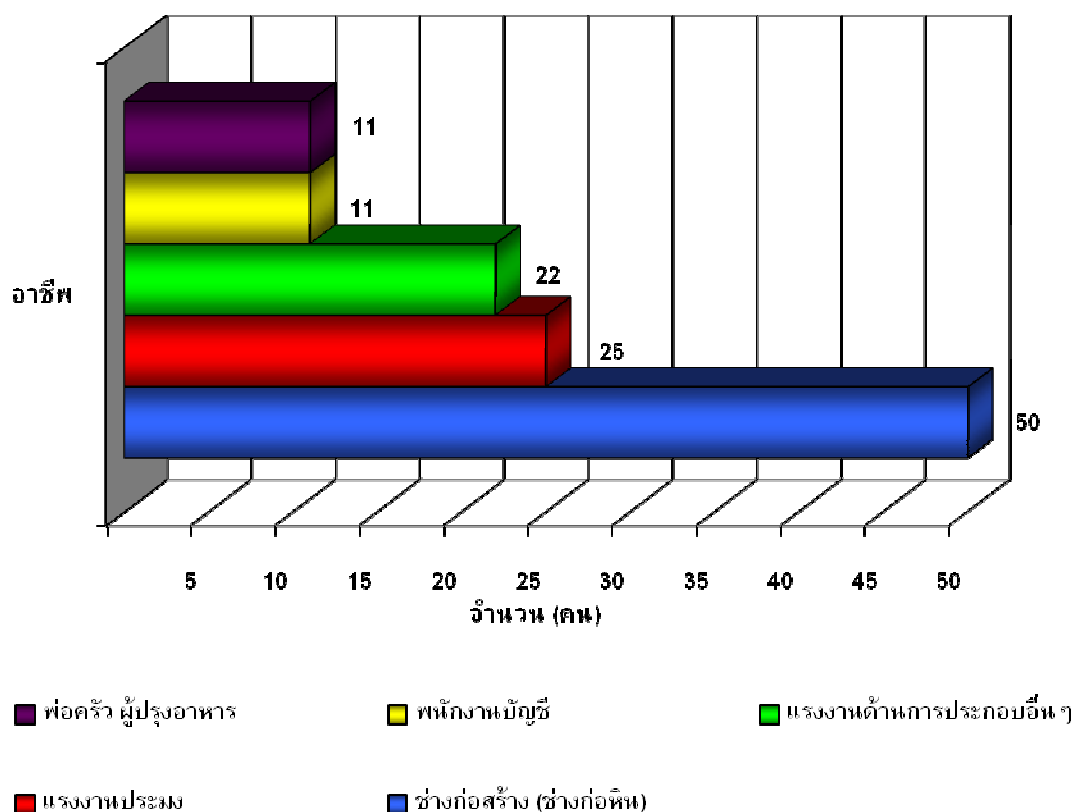
สาขาอาชีพ	ต่ำกว่า ม.3	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส./ อนุปริญญา	ป.ตรี	สูงกว่า ป.ตรี	รวม
ผู้จัดการฝ่ายบุคคล								
ผู้จัดการฝ่ายพัสดุ,ผู้จัดการฝ่ายคลังสินค้า,ผู้จัดการฝ่าย พัสดุ (คลังสินค้า)								
ผู้จัดการทั่วไปด้านการก่อสร้าง					2			2
ผู้จัดการทั่วไปด้านค้าส่ง			5					5
วิศวกรไฟฟ้ากำลัง					1			1
นักเกษตรกรรมและผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องอื่นๆ				1				1
ครูการศึกษาพิเศษอื่น ๆ						4		4
นักการตลาด:เจ้าหน้าที่การตลาด:เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการ ขาย			2			1		3
ช่างเทคนิควิศวกรรมโยธา (ก่อสร้าง)						2		2
สาขาอาชีพ	ต่ำกว่า ม.3	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส./	ป.ตรี	สูงกว่า	รวม

	ม.3				อนุปริญญา		ป.ตรี	
นายช่างกล				2				2
ผู้บังคับการเรือ/นายเรือเดินทะเล						1		1
หมอนวดแผนโบราณ			1			1		2
ตัวแทนขายผลิตภัณฑ์				1				1
พนักงานบัญชี				1	4	6		11
เจ้าหน้าที่,เสมียนพนักงานทั่วไป,พนักงานธุรการ				1				1
เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคล					1			1
เจ้าหน้าที่เก็บเงิน,แคชเชียร์			6	2				8
พนักงานต้อนรับ (โรงแรม)						3		3
มัคคุเทศก์					6			6
หัวหน้า/ผู้นำคณะท่องเที่ยว			4	2				6
ผู้ช่วยหัวหน้าพ่อครัว,รองหัวหน้าพ่อครัว	2							2
พ่อครัว;ผู้ปรุงอาหาร		5		4	2			11
หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ/กัปตัน				4				4
พนักงานเสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่ม; บริการ					4			4
ครูพี่เลี้ยง					2			2
พนักงานขายสินค้า (ประจำร้าน); พนักงานขายของหน้าร้าน	1		4		1			6
พนักงานขายและผู้นำเสนอสินค้าอื่นๆ			2					2
เกษตรกรการเกษตรแบบผสมผสานเชิงพาณิชย์				1				1
ผู้ทำไม้ทั่วไป;คนทำไม้	1							1
เจ้าพนักงานสำรวจนับแ่งไม้;ผู้สำรวจแ่งนับ	1							1
ทรัพยากรป่าไม้								
ช่างก่อหิน (ก่อสร้าง)	50							50
ช่างไม้ทั่วไป	4							4
ช่างไฟฟ้าทั่วไป					1			1
ช่างเชื่อมโลหะด้วยไฟฟ้า					1			1
ช่างซ่อมตัวถังรถยนต์:ช่างเคาะพ่นสีรถยนต์		1	1					2
ช่างปรับแต่งเครื่องยนต์: ช่างพิตเครื่องยนต์:ช่างซ่อมยานยนต์	2	2	2	3				9
ช่างซ่อมเครื่องจักรกลยานยนต์อื่น ๆ					3	1		4
ช่างซ่อมและปรับแต่งเครื่องจักรกลทั่วไป								
ช่างเครื่องและช่างปรับแต่งเครื่องจักรกลทางการเกษตรหรือ อุตสาหกรรมอื่น ๆ					2	2		4
ช่างปรับไฟฟ้าทั่วไป					2			2
ช่างปรับไฟฟ้า (ยานยนต์)								
ช่างเครื่องอิเล็กทรอนิกส์:ช่างซ่อมเครื่องอิเล็กทรอนิกส์				3				3
ช่างซ่อมเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ (เครื่องใช้ในสำนักงาน)					1			1
ช่างทำอิฐจากแบบพิมพ์ด้วยมือ					4			4
พนักงานจัดเรียงแผ่นฟิล์ม (เลเอาท์):ช่างจัดวางฟิล์ม:ช่างเลย์เอาต์ (ช่างเลย์)	1							1
สาขาอาชีพ	ต่ำกว่า	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส./	ป.ตรี	สูงกว่า	รวม

	ม.3				อนุปริญญา		ป.ตรี	
ผู้ควบคุมเครื่องชุดเจาะทำเหมืองแร่:พนักงานเครื่องเจาะในเหมืองแร่และเหมืองหิน	1							1
ผู้ควบคุมเครื่องกลึง (งานโลหะ): ช่างกลึง (แบบฐานหมุน,คงที่)				1	1			2
ช่างประกอบอุปกรณ์ชิ้นส่วนทางไฟฟ้า (มอเตอร์,ไดนาโม, หม้อแปลงไฟฟ้า, เครื่องใช้สำนักงาน, เครื่องใช้ในบ้านเรือน,ลิฟท์,แยกควบคุมไฟฟ้า)					1	1		2
พนักงานขับรถยนต์บรรทุกขนาดเล็กและรถตู้								
ผู้ช่วยแม่บ้าน								
คนงานในฟาร์มทั่วไป:คนงานในไร่ สวน : คนงานเกษตร	1							1
แรงงานประมง	5	10		10				25
แรงงานด้านการประกอบอื่น ๆ	22							22
ผู้แจ้งซื้ออาชีพไม่ชัดเจน,ผู้เข้าสู่แรงงานใหม่	4							4
รวม	95	18	27	36	39	22		237

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Demand รายงานผลข้อ ข.6 (รวมทุกอุตสาหกรรม)

แผนภาพที่ 3-4 5 อันดับสาขาอาชีพที่ขาดแคลนมากที่สุด

2) ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานเชิงคุณภาพ

2.1) ระดับความสามารถ (Competency) ของแรงงาน

จากการสำรวจข้อมูลในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับระดับความสามารถด้านต่างๆ ของพนักงานในแต่ละประเภทกิจการ โดยเปรียบเทียบระดับความสามารถที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบันกับระดับความสามารถที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้ พบว่าในแต่ละประเภทกิจการและแต่ละกลุ่มฝีมือแรงงานจะมีช่องว่างระหว่างความสามารถที่มีอยู่จริงกับระดับความสามารถที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้แตกต่างกันไป

เมื่อวิเคราะห์จำแนกตามกลุ่มฝีมือแรงงาน พบว่า กลุ่มแรงงานไร้ฝีมือและกลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือจะมีปัญหาความแตกต่างของความสามารถด้านการวิเคราะห์แก้ไขปัญหาล่าสุด รองลงมาได้แก่ความสามารถด้านเทคนิคในการปฏิบัติงาน และความสามารถในการบริหาร

กลุ่มแรงงานฝีมือ มีปัญหาความแตกต่างของความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศ และความสามารถในการวิเคราะห์แก้ไขปัญหาล่าสุด

กลุ่มแรงงานฝีมือระดับสูง มีปัญหาความแตกต่างของความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ และความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่มมากที่สุด รองลงมาได้แก่ความสามารถในการวิเคราะห์แก้ไขปัญหาล่าสุด และความสามารถในการบริหารจัดการ

สำหรับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญหรือผู้บริหารนั้น ระดับความแตกต่างของความสามารถส่วนใหญ่จะมีไม่มากนัก ซึ่งความแตกต่างของความสามารถสูงสุด ได้แก่ ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ รองลงมาได้แก่ ความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์ และความสามารถทางด้านเทคนิคในการปฏิบัติงาน (ตารางที่ 3-6)

ตารางที่ 3-6 ระดับความสามารถด้านต่างๆ ของพนักงานที่เป็นอยู่จริง และที่ผู้ประกอบการคาดหวัง จำแนกตามกลุ่มฝีมือแรงงาน ปี 2554

ความสามารถ	กลุ่มแรงงาน ไร้ฝีมือ		กลุ่มแรงงาน กึ่งฝีมือ		กลุ่มแรงงาน ฝีมือ		กลุ่มแรงงาน ฝีมือระดับสูง		กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	
	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง
การวิเคราะห์แก้ไขปัญหาล่าสุด	2.06	2.57	2.50	3.15	3.28	3.79	3.85	4.27	4.67	4.85
คอมพิวเตอร์	1.53	1.88	1.78	2.29	2.28	3.32	3.54	3.90	4.02	4.25
ภาษาต่างประเทศ	1.60	1.95	1.71	2.22	2.49	3.03	3.34	3.77	3.88	4.13
การทำงานเป็นกลุ่ม	2.39	2.77	2.75	3.27	3.36	3.80	3.97	4.40	4.65	4.83
เทคนิคปฏิบัติงาน	2.39	2.84	2.84	3.40	3.46	3.90	4.08	4.44	4.68	4.87
การบริหาร	2.21	2.60	2.66	3.20	3.38	3.88	4.03	4.40	4.69	4.87

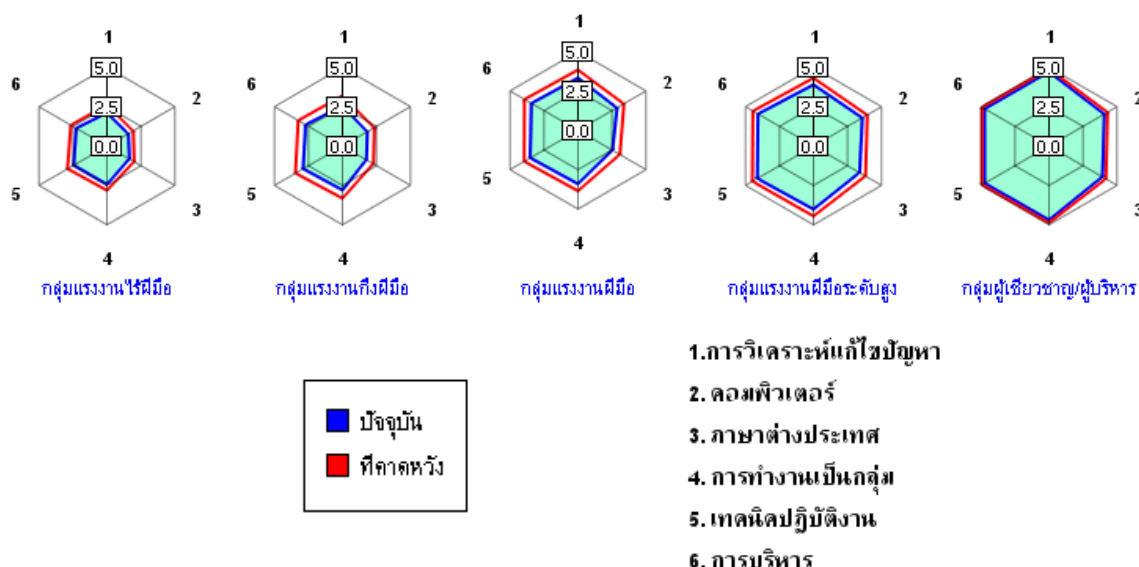
ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Demand รายงานผลข้อ ค.1

หมายเหตุ: คะแนนระดับความสามารถด้านต่างๆ มีความหมายดังนี้

- 1 คะแนน ไม่สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้โดยไม่มีผู้ควบคุม
- 2 คะแนน สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้ด้วยตนเอง สามารถแก้ไขปัญหาล่าสุดได้ด้วยตนเอง
- 3 คะแนน สามารถปฏิบัติงานและแก้ปัญหาที่ซับซ้อนได้ด้วยตัวเองและทีมงาน
- 4 คะแนน สามารถสอนงานเฉพาะด้านและให้คำปรึกษาในงานเฉพาะด้านแก่เพื่อนร่วมงานผู้อื่นได้
- 5 คะแนน สามารถปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานรวมถึงให้คำปรึกษาแก่ผู้อื่นในการปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานได้

ผลการสำรวจจากระดับความสามารถของแรงงานจำแนกกลุ่มฝีมือเป็นรายกิจการ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในเว็บไซต์ <http://manpower.mol.go.th/>

**แผนภาพที่ 3-6 แสดงระดับความสามารถของแรงงาน
ที่แรงงานมีอยู่จริงเปรียบเทียบกับระดับที่ผู้ประกอบการคาดหวัง**

2.2) อัตราเงินเดือนเริ่มต้น

ผลการสำรวจข้อมูลอัตราเงินเดือนเริ่มต้นของพนักงานแต่ละกลุ่ม พบว่าแรงงานในแต่ละระดับจะมีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นเฉลี่ยที่แตกต่างกันไป โดยกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือจะมีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุดเฉลี่ยทุกกิจการ ประมาณ 5,740 บาทต่อเดือน ส่วนกลุ่มแรงงานที่มีอัตราเงินเดือนเฉลี่ยสูงที่สุดคือกลุ่มผู้เชี่ยวชาญและบริหาร มีอัตราเงินเดือนเฉลี่ยทุกกิจการ 16,334 บาทต่อเดือน

ในกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ กิจการสถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ เป็นกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุด 6,946 บาทต่อเดือน รองลงมาได้แก่ กิจการแม่พิมพ์ 6,800 บาทต่อเดือน และกิจการยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง 6,652 บาทต่อเดือน ส่วนกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นของแรงงานไร้ฝีมือต่ำที่สุด ได้แก่ กิจการโรงแรม ภัตตาคาร และร้านอาหารเริ่มต้นที่ 5,314 บาทต่อเดือน

กลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือ กิจการโลจิสติกส์ เป็นกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุด 9,233 บาทต่อเดือน รองลงมาได้แก่ กิจการสถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ 8,534 บาทต่อเดือน และกิจการยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง 8,143 บาทต่อเดือน ส่วนกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุดได้แก่ กิจการค้าส่ง ค้าปลีก 5,546 บาทต่อเดือน

กลุ่มแรงงานฝีมือ กิจการเซรามิกและแก้ว เป็นกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุด 12,000 บาทต่อเดือน รองลงมาได้แก่ กิจการโลจิสติกส์ 10,283 บาทต่อเดือน และกิจการเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ 8,629 บาทต่อเดือน ส่วนกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุดได้แก่ กิจการไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ 6,480 บาทต่อเดือน

กลุ่มแรงงานฝีมือระดับสูง กิจการเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ เป็นกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุด 25,000 บาทต่อเดือน รองลงมาได้แก่ กิจการสถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ 15,800 บาทต่อเดือน และกิจการเหมืองแร่และเหมืองหิน 13,900 บาทต่อเดือน ส่วนกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุดได้แก่ กิจการยานยนต์และชิ้นส่วน 9,780 บาทต่อเดือน

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร เป็นกลุ่มที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นโดยเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานกลุ่มอื่นๆ โดยกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นสูงที่สุดได้แก่ กิจการการเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ โดยมีเงินเดือนเริ่มต้นสูงถึง 27,500 บาทต่อเดือน รองลงมาได้แก่ กิจการโรงพยาบาล บริการด้านสุขภาพ 21,400 บาทต่อเดือน และ กิจการเซรามิกและแก้ว 20,000 บาทต่อเดือน ส่วนกิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นต่ำที่สุดได้แก่ กิจการยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง 11,692 บาทต่อเดือน (ตารางที่ 3-7)

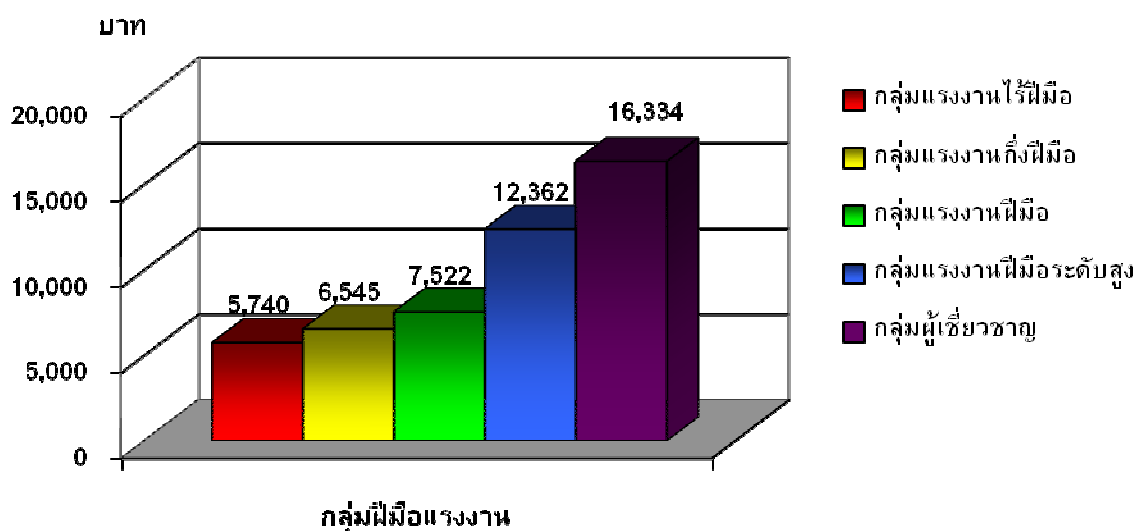
ตารางที่ 3-7 อัตราเงินเดือนเริ่มต้นของแรงงานในแต่ละระดับ จำแนกรายกิจการ

หน่วย: บาท

กิจการ	แรงงาน ไร้ฝีมือ	แรงงาน กึ่งฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	แรงงาน ฝีมือระดับสูง	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร
1.การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	5,857	7,000	8,629	25,000	27,500
2.อาหารและอาหารสัตว์	5,666	6,675	8,055	12,533	16,058
3.สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	5,348	7,000	8,164	10,833	17,648
4.รองเท้าและเครื่องหนัง					
5.อัญมณีและเครื่องประดับ					
6.ไม้และเครื่องเรือน	5,948	6,987	7,512	12,500	18,265
7.กระดาษและผลิตภัณฑ์					
8.ปิโตรเลียม					
9.ปิโตรเคมี					
10.เคมี					
11.ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	6,652	8,143	7,013	11,000	11,692
12.ผลิตภัณฑ์พลาสติก					
13.เซรามิกและแก้ว	6,000		12,000		20,000
14.เหล็กและเหล็กกล้า					
15.แม่พิมพ์	6,800	7,250	8,388	12,000	17,000
16.ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	6,000		6,480		13,833
17.ยานยนต์และชิ้นส่วน	5,627	5,750	7,485	9,780	14,673
18.อุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ	5,957	7,304	7,649	12,709	16,819
19.เหมืองแร่และเหมืองหิน	6,178	7,474	8,592	13,900	19,650
20.ก่อสร้าง	6,197	7,741	7,674	13,604	15,570
21.โลจิสติกส์	6,113	9,233	10,283		17,128
22.โรงแรม ภัตตาคารและร้านอาหาร	5,314	6,467	7,629	12,228	16,264
23.การท่องเที่ยว	6,501	7,151	8,515	9,872	12,160
24.ค้าส่ง ค้าปลีก	5,671	5,546	6,489	12,303	16,041
25.สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	6,946	8,534	8,435	15,800	16,657
26.โรงพยาบาล บริการสุขภาพ		7,000	7,667		21,400
27.อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	6,094	7,408	8,007	10,498	15,474
24.การบริการอื่น ๆ	5,718	6,855	7,652	11,937	18,223
เฉลี่ยทุกกิจการ	5,740	6,545	7,522	12,362	16,334

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Demand รายงานผลข้อ ค.1

แผนภาพที่ 3-7 อัตราเงินเดือนเริ่มต้นของแรงงานกลุ่มต่างๆ

2.3) ความต้องการเกี่ยวกับความรู้และทักษะของแรงงาน

(1) ความต้องการด้านความรู้

จากการสำรวจความต้องการเกี่ยวกับความรู้และทักษะของแรงงานในด้านความรู้ พบว่าสถานประกอบการในจังหวัดพังงามีความต้องการแรงงานที่ระดับความต้องการมากในความรู้ด้านเทคนิคเฉพาะงานมากที่สุด 626 แห่ง (ร้อยละ 38.55) รองลงมาได้แก่ ความรู้และความเข้าใจในธุรกิจ 583 แห่ง (ร้อยละ 35.90) และความรู้ในด้านคอมพิวเตอร์ 251 แห่ง (ร้อยละ 15.46)

ในส่วนระดับความต้องการปานกลาง พบว่าสถานประกอบการต้องการแรงงานที่มีความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ 330 แห่ง (ร้อยละ 25.74) รองลงมาได้แก่ ความรู้ในด้านกฎหมาย 313 แห่ง (ร้อยละ 24.41) และความรู้ความเข้าใจในธุรกิจ 311 แห่ง (ร้อยละ 24.26)

ขณะที่ระดับความต้องการน้อย พบว่าสถานประกอบการต้องการแรงงานที่มีความรู้ในด้านกฎหมาย 255 แห่ง (ร้อยละ 42.86) รองลงมาได้แก่ ความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ 166 แห่ง (ร้อยละ 27.90) และความรู้ความเข้าใจในธุรกิจ 98 แห่ง (ร้อยละ 16.47) (ตารางที่ 3-8)

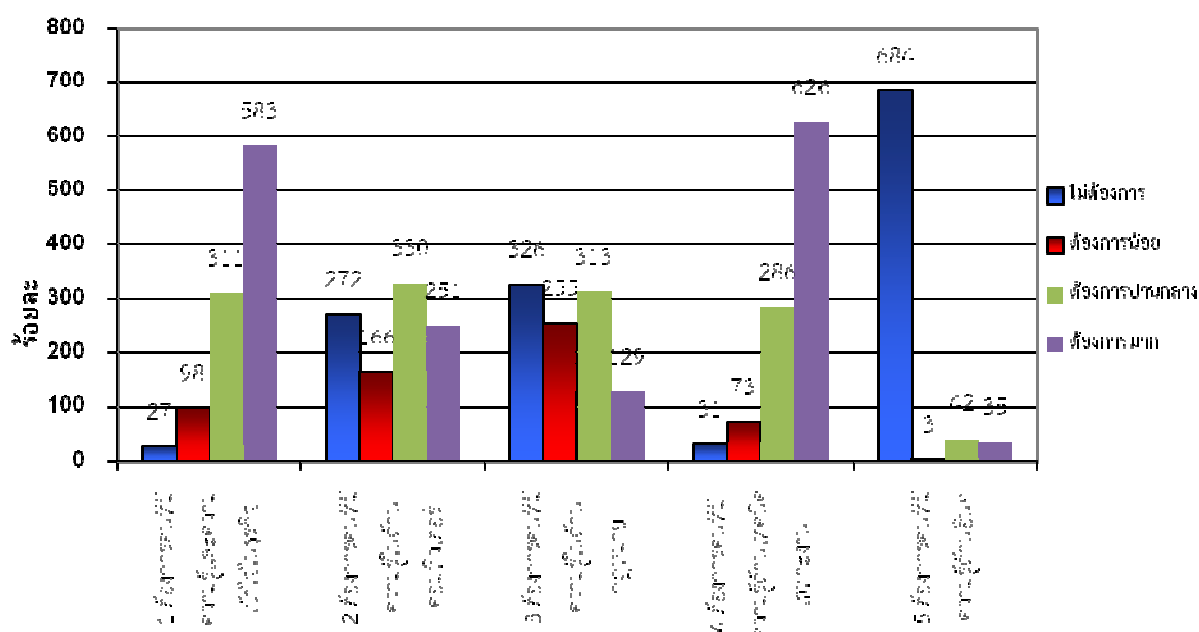
ตารางที่ 3-8 ความต้องการเกี่ยวกับความรู้และทักษะของผู้ทำงานจำแนกตามความต้องการด้านความรู้

หน่วย: แห่ง

ความต้องการด้านความรู้	ระดับของความต้องการ			
	ไม่ต้องการ	ต้องการน้อย	ต้องการปานกลาง	ต้องการมาก
1.ต้องการคนที่มีความรู้และความเข้าใจในธุรกิจ	27	98	311	583
2.ต้องการคนที่มีความรู้ในด้านคอมพิวเตอร์	272	166	330	251
3.ต้องการคนที่มีความรู้ในด้านกฎหมาย	326	255	313	129
4.ต้องการคนที่มีความรู้ด้านเทคนิคเฉพาะงาน	31	73	286	626
5.ต้องการคนที่มีความรู้ด้านอื่นๆ	684	3	42	35

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Demand รายงานผลข้อ ค.3 (รวมทุกอุตสาหกรรม)

แผนภาพที่ 3-8 เปรียบเทียบร้อยละของสถานประกอบการที่แรงงานมีความต้องการด้านความรู้

(2) ความต้องการด้านทักษะ

จากการสำรวจความต้องการเกี่ยวกับความรู้และทักษะของแรงงานในด้านทักษะ พบว่าสถานประกอบการมีความต้องการแรงงานที่ระดับความต้องการมากในทักษะด้านการนำเสนอมากที่สุด 604 แห่ง (ร้อยละ 35.10) รองลงมาได้แก่ ทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น 505 แห่ง (ร้อยละ 29.34) และทักษะในการแก้ไขปัญหา 306 แห่ง (ร้อยละ 17.78)

ในส่วนระดับความต้องการปานกลาง พบว่าสถานประกอบการต้องการแรงงานที่มีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น 442 แห่ง (ร้อยละ 30.97) รองลงมาได้แก่ ทักษะในการนำเสนอ 386 แห่ง (ร้อยละ 27.05) และทักษะในการแก้ไขปัญหา 321 แห่ง (ร้อยละ 22.49)

ขณะที่ระดับความต้องการน้อย พบว่าสถานประกอบการต้องการแรงงานที่มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศ 180 แห่ง (ร้อยละ 40.27) รองลงมาได้แก่ ทักษะในการแก้ไขปัญหา 179 แห่ง (ร้อยละ 40.04) และทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น 51 แห่ง (ร้อยละ 11.41) (ตารางที่ 3-9)

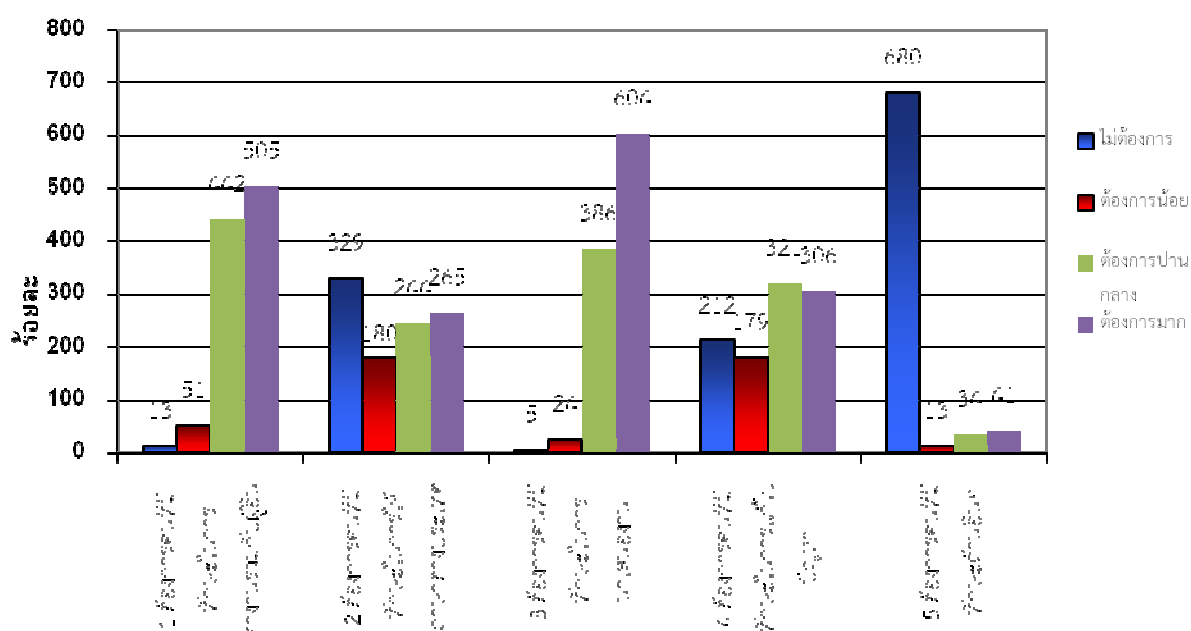
ตารางที่ 3-9 ความต้องการเกี่ยวกับความรู้และทักษะของผู้ทำงานจำแนกตามความต้องการด้านทักษะ

หน่วย: แห่ง

ความต้องการด้านทักษะ	ระดับของความต้องการ			
	ไม่ต้องการ	ต้องการน้อย	ต้องการปานกลาง	ต้องการมาก
1. ต้องการคนที่ทำงานร่วมกับผู้อื่น	13	51	442	505
2. ต้องการคนที่ใช้ภาษาต่างประเทศ	329	180	244	265
3. ต้องการคนที่นำเสนองาน	5	24	386	604
4. ต้องการคนที่แก้ไขปัญหา	212	179	321	306
5. ต้องการด้านอื่นๆ	680	13	34	41

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Demand รายงานผลข้อ ค.3 (รวมทุกอุตสาหกรรม)หมายเหตุ: ผลการสำรวจปัญหาด้านทักษะของแรงงานเป็นรายกิจการ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในเว็บไซต์ <http://manpower.mol.go.th/>

แผนภาพที่ 3-9 เปรียบเทียบร้อยละของสถานประกอบการที่แรงงานมีความต้องการด้านทักษะ

(3) ความต้องการด้านคุณลักษณะ

จากการสำรวจความต้องการเกี่ยวกับความรู้และทักษะของแรงงานในด้านคุณลักษณะ พบว่าสถานประกอบการมีความต้องการแรงงานที่ระดับความต้องการมากในด้านความรับผิดชอบในงานมากที่สุด 856 แห่ง (ร้อยละ 22.93) รองลงมาได้แก่ ด้านจรรยาบรรณและความซื่อสัตย์ 813 แห่ง (ร้อยละ 21.78) และด้านความอดทนต่อความกดดัน 775 แห่ง (ร้อยละ 20.76)

ในส่วนระดับความต้องการปานกลาง พบว่าสถานประกอบการต้องการแรงงานที่มีความสามารถในการเรียนรู้ 453 แห่ง (ร้อยละ 41.71) รองลงมาได้แก่ ด้านความอดทนต่อความกดดัน 212 แห่ง (ร้อยละ 19.52) และด้านจรรยาบรรณและความซื่อสัตย์ 168 แห่ง (ร้อยละ 15.47)

ขณะที่ระดับความต้องการน้อย พบว่าสถานประกอบการต้องการแรงงานที่มีความสามารถในการเรียนรู้ 82 แห่ง (ร้อยละ 40.59) รองลงมาได้แก่ ด้านความอดทนต่อความกดดัน 37 แห่ง (ร้อยละ 18.32) และด้านจรรยาบรรณและความซื่อสัตย์ 32 แห่ง (ร้อยละ 15.84) (ตารางที่ 3-10)

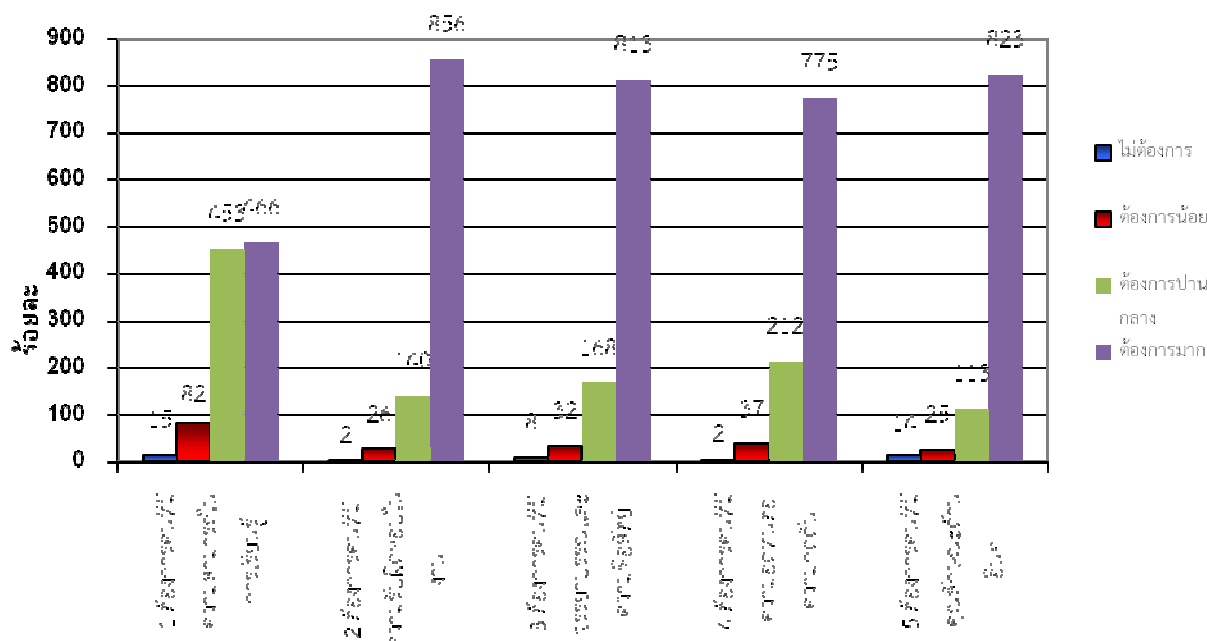
ตารางที่ 3-10 ความต้องการเกี่ยวกับความรู้และทักษะของพนักงานจำแนกตามความต้องการด้านคุณลักษณะ

หน่วย: แห่ง

ความต้องการด้านคุณลักษณะ	ระดับของความต้องการ			
	ไม่ต้องการ	ต้องการน้อย	ต้องการปานกลาง	ต้องการมาก
1.ต้องการคนที่มีความสามารถในการเรียนรู้	15	82	453	466
2.ต้องการคนที่มีความรับผิดชอบในงาน	2	26	140	856
3.ต้องการคนที่มีจรรยาบรรณและความซื่อสัตย์	8	32	168	813
4.ต้องการคนที่มีความอดทนต่อความกดดัน	2	37	212	775
5.ต้องการคนที่มีคุณลักษณะด้านอื่นๆ	14	25	113	823

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Demand รายงานผลข้อ ค.3 (รวมทุกอุตสาหกรรม)

แผนภาพที่ 3-10 เปรียบเทียบร้อยละของสถานประกอบการที่แรงงานมีความต้องการด้านคุณลักษณะ

3.2 ผลการสำรวจอุปทานแรงงาน

1) ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงาน

1.1) อัตราการเรียนรู้ต่อ

จากการสำรวจอัตราการเรียนต่อของนักศึกษาที่จบในปีการศึกษา 2553 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าในระดับมัธยมศึกษา และ ปวช. มีอัตราการเรียนต่อสูงเกินกว่าร้อยละ 70 ส่วนในระดับ ปวส./อนุปริญญา กลับพบว่ามีอัตราการเรียนต่อลดลง ซึ่งมีอัตราการเรียนต่อน้อยกว่าร้อยละ 50 (ตารางที่ 3-11)

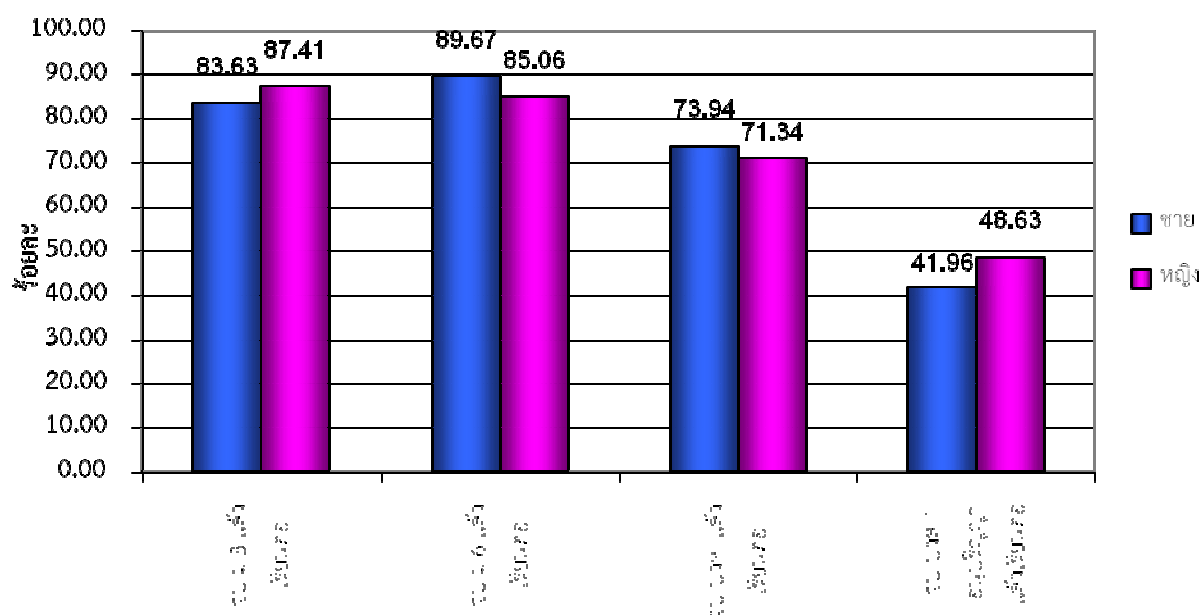
ตารางที่ 3-11 อัตราการเรียนรู้ของผู้สำเร็จการศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาที่จบปีการศึกษา 2553

หน่วย: ร้อยละ

ระดับการศึกษาที่จบ	อัตราการเรียนต่อ (%)	
	ชาย	หญิง
จบ ม.3 แล้วเรียนต่อ	83.63	87.41
จบ ม.6 แล้วเรียนต่อ	89.67	85.06
จบ ปวช. แล้วเรียนต่อ	73.94	71.34
จบ ปวส./อนุปริญญาแล้วเรียนต่อ	41.96	48.63

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Supply รายงานผลข้อ ข.4

แผนภูมิที่ 3-11 อัตราการเรียนรู้ต่อนักศึกษาจำแนกตามระดับชั้นและเพศ

1.2) สัดส่วนของนักศึกษาต่างจังหวัด

ผลการสำรวจสัดส่วนของนักศึกษาจากต่างจังหวัดที่เข้ามาเรียนอยู่ในสถานศึกษาระดับต่างๆ ในจังหวัดพังงา พบว่าในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีสัดส่วนของนักศึกษาชายที่มาจากต่างจังหวัด ร้อยละ 23.32 มากกว่านักศึกษาหญิงที่มีร้อยละ 21.94 ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกลับพบว่า มีสัดส่วนของนักศึกษาหญิงจากต่างจังหวัด (ร้อยละ 28.31) มากกว่านักศึกษาชายที่มีร้อยละ 25.44 ทั้งนี้ ในระดับอาชีวศึกษาพบว่า มีสัดส่วนนักศึกษาจากต่างจังหวัดน้อยกว่าระดับมัธยมศึกษา (ตารางที่ 3-12)

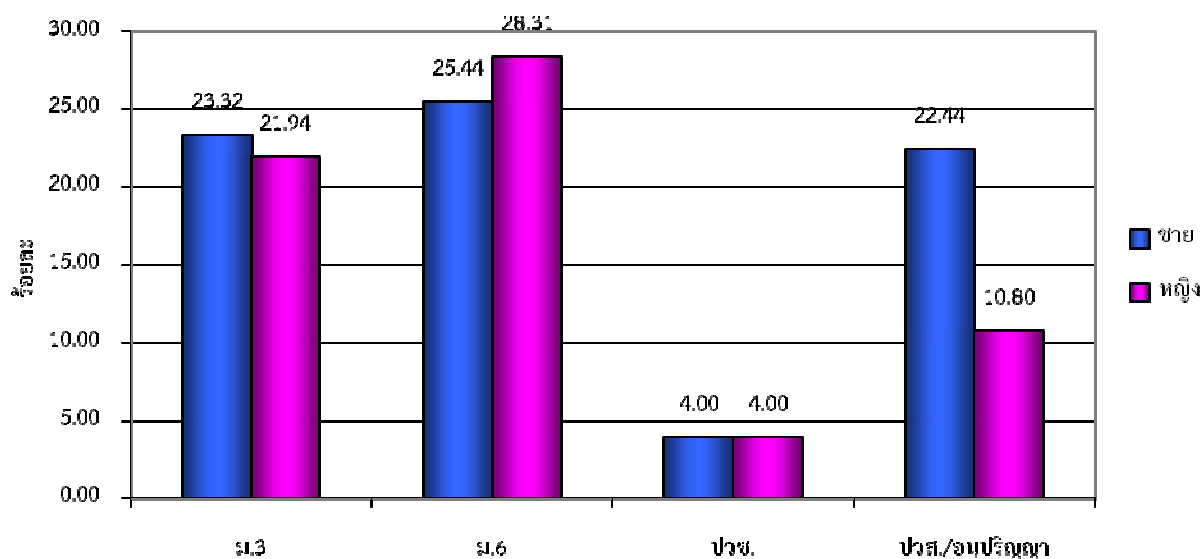
ตารางที่ 3-12 สัดส่วนของนักศึกษาจากต่างจังหวัด จำแนกตามเพศและระดับการศึกษาที่จบปีการศึกษา 2553

หน่วย: ร้อยละ

ระดับการศึกษาที่จบ	สัดส่วนนักศึกษาจากต่างจังหวัด (%)	
	ชาย	หญิง
ม.3	23.32	21.94
ม.6	25.44	28.31
ปวช.	4.00	4.00
ปวส./อนุปริญญา	22.44	10.80

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Supply รายงานผลข้อ ข.4

แผนภูมิที่ 3-12 สัดส่วนของนักศึกษาจากต่างจังหวัดจำแนกตามระดับชั้นและเพศ

1.3) อัตราการมีงานทำ

ผลการสำรวจอัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบในปีการศึกษา 2553 พบว่าระดับมัธยมศึกษา มีอัตราการมีงานทำไม่สูงมากนัก เนื่องจากส่วนใหญ่เลือกที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีอัตราการมีงานทำสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 14.17 ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 13.69 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 7.45 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 10.75

ในระดับอาชีวศึกษา นักศึกษาที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำสูงขึ้นเมื่อเทียบกับระดับมัธยมศึกษา โดยระดับ ปวช. นักศึกษาชายมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 14.16 ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 15.71 ในขณะที่ระดับ ปวส./อนุปริญญา นักศึกษาชายมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 37.09 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 38.28 ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าระดับอุดมศึกษามีอัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา แต่อัตราการมีงานทำก็ยังน้อยกว่าอัตราการเรียนต่อ ที่ได้นำเสนอไว้แล้วในหัวข้อที่ 1.1 (ตารางที่ 3-28)

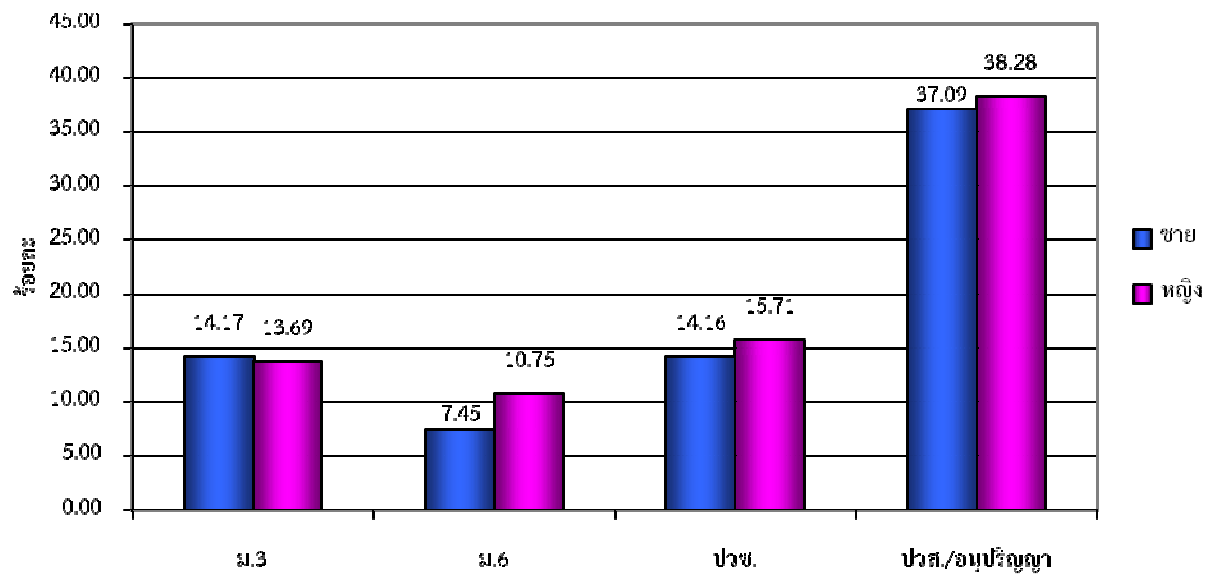
ตารางที่ 3-13 อัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบปีการศึกษา 2553
จำแนกตามเพศและระดับการศึกษา

หน่วย: ร้อยละ

ระดับการศึกษาที่จบ	อัตราการมีงานทำ (%)	
	ชาย	หญิง
ม.3	14.17	13.69
ม.6	7.45	10.75
ปวช.	14.16	15.71
ปวส./อนุปริญญา	37.09	38.28

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> ส่วน Supply รายงานผลข้อ ข.4

แผนภูมิที่ 3-13 อัตราการมีงานทำของนักศึกษาหลังเรียนจบ จำแนกตามระดับชั้นและเพศ

บทที่ 4

การคาดการณ์ความต้องการแรงงาน

ผลการคาดการณ์ความต้องการแรงงานในระดับจังหวัด เป็นการนำเสนอผลการคาดการณ์อุปสงค์ในระยะ 10 ปี (ปี พ.ศ.2554-2563) การคาดการณ์การใช้โปรแกรม (Software) การคาดการณ์ความต้องการกำลังคนที่ทางสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทยและสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังพัฒนาขึ้นใน “โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บข้อมูลตลาดแรงงานในระดับจังหวัด เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน” ของสำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน โดยมีเนื้อหาโดยสรุปดังต่อไปนี้

4.1 ผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนโดยรวม

1) จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม

จากผลการประมาณการความต้องการกำลังคนโดยรวม พบว่า ในช่วงปี พ.ศ.2554-2563 จังหวัดพังงามีความต้องการกำลังคนโดยรวมเพิ่มขึ้นคิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 1.20 ต่อปี โดยปี พ.ศ.2563 สาขาที่มีจำนวนการจ้างงานมากที่สุด คือ ภาคบริการ จำนวน 79.77 พันคน รองลงมาได้แก่ ภาคเกษตรกรรม จำนวน 56.66 พันคน และภาคอุตสาหกรรม จำนวน 22.37 พันคน ตามลำดับ นอกจากนี้ เมื่อจำแนกตามอัตราการเติบโตของจำนวนการจ้างงานโดยรวม พบว่าในภาคอุตสาหกรรมมีอัตราการเติบโตสูงสุดคิดเป็นอัตราการเติบโตเฉลี่ยร้อยละ 4.15 ต่อปี รองลงมาได้แก่ ภาคบริการมีอัตราการเติบโตเฉลี่ยร้อยละ 1.30 ต่อปี และภาคเกษตรกรรมมีอัตราการเติบโตเฉลี่ยร้อยละ 0.11 ต่อปี สาขาที่มีจำนวนการจ้างงานโดยรวมเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ แม่พิมพ์ คิดเป็นอัตราเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 11.41 ต่อปี รองลงมาได้แก่ อัญมณีและเครื่องประดับ เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.57 ต่อปี และอุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.34 ต่อปี ส่วนสาขาที่มีจำนวนการจ้างงานโดยรวมลดลงในอัตราเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ โรงแรมและภัตตาคาร คิดเป็นอัตราลดลงเฉลี่ยร้อยละ 5.40 (ตารางที่ 4-1)

**ตารางที่ 4-1 ผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมหลัก
ของจังหวัดพังงา ปี พ.ศ.2554-2563**

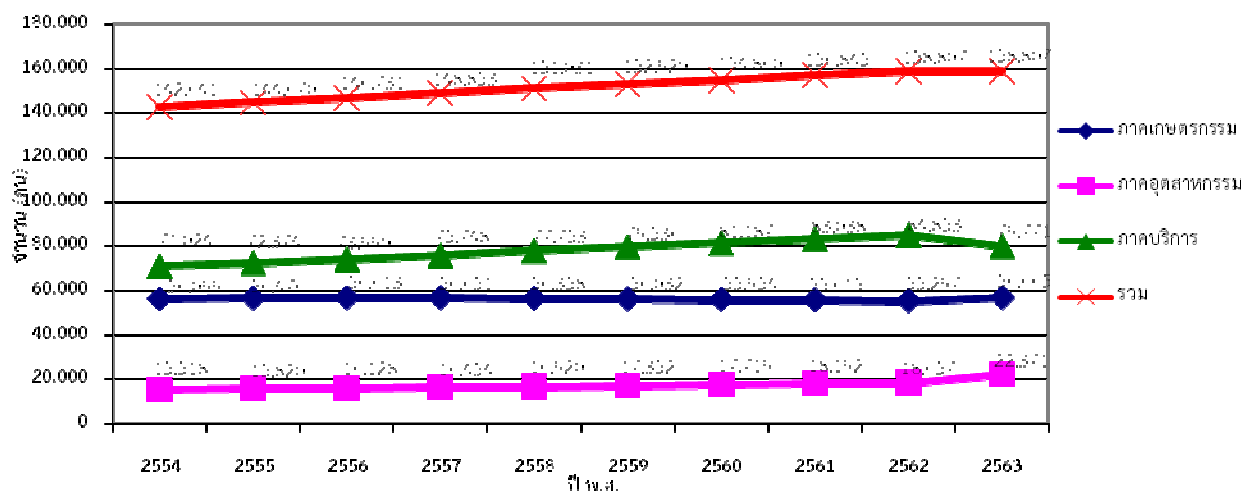
หน่วย: คน

สาขาการผลิต	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560	2561	2562	2563	อัตรา ขยายตัว
ภาคเกษตรกรรม	56,099	56,476	56,613	56,651	56,358	56,032	55,954	55,615	55,297	56,665	0.11
การเกษตร สัตว์ และป่าไม้	50,355	50,711	50,819	50,833	50,618	50,357	50,259	49,913	49,647	51,657	0.28
การเลี้ยงสัตว์บก สัตว์น้ำ และการประมง	5,744	5,765	5,794	5,818	5,740	5,675	5,695	5,702	5,650	5,008	-1.51
ภาคอุตสาหกรรม	15,518	15,820	16,128	16,454	16,920	17,352	17,719	18,192	18,657	22,371	4.15
การผลิต	6,011	6,086	6,141	6,181	6,250	6,319	6,397	6,489	6,547	8,251	3.58
อาหารและอาหารสัตว์	1,932	1,927	1,924	1,922	1,903	1,886	1,887	1,887	1,872	2,508	2.94
สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	459	464	467	472	482	490	502	510	514	515	1.29
รองเท้าและเครื่องหนัง											
อัญมณีและเครื่องประดับ	14	15	15	15	16	17	16	16	16	27	7.57
ไม้และเครื่องเรือน	1,891	1,928	1,975	1,991	2,025	2,053	2,113	2,160	2,177	1,818	-0.44
กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ											
ปิโตรเลียม											
ปิโตรเคมี		1		1		1		1		1	Div
เคมี		1		1		1		1		1	Div
ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	177	181	186	190	193	198	216	230	233	225	2.70
ผลิตภัณฑ์พลาสติก	177	181	186	190	193	198	216	230	233	225	2.70
เซรามิกและแก้ว	34	35	35	36	37	38	39	40	41	45	3.16
เหล็กและเหล็กกล้า											
แม่พิมพ์	499	499	490	478	475	485	498	522	551	1,320	11.41
เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์											
ยานยนต์และชิ้นส่วน											
อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	828	854	863	885	926	952	910	892	910	1,566	7.34
เหมืองแร่และเหมืองหิน	150	157	162	167	172	177	177	180	185	98	-4.62
ก่อสร้าง	9,090	9,299	9,538	9,812	10,196	10,545	10,833	11,205	11,600	13,652	4.62
การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	267	278	287	294	302	311	312	318	325	370	3.69
ภาคบริการ	71,024	72,374	73,990	75,748	77,753	79,536	81,187	83,038	84,853	79,771	1.30
การขายส่ง การขายปลีก	23,586	23,773	24,197	24,755	25,348	25,883	26,007	26,439	27,075	32,433	3.60
โรงแรม และภัตตาคาร	17,833	18,671	19,453	20,104	20,718	21,303	22,230	22,918	23,399	10,816	-5.40
การขายส่ง สถานที่เก็บสินค้า และคมนาคม	3,623	3,590	3,634	3,719	3,817	3,902	3,978	4,097	4,200	6,354	6.44
การท่องเที่ยว	3,524	3,492	3,535	3,617	3,712	3,795	3,869	3,984	4,085	6,179	6.44
การเป็นตัวกลางทางการเงิน	1,278	1,310	1,351	1,401	1,457	1,511	1,616	1,697	1,748	1,375	0.82
กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	1,955	2,004	2,046	2,085	2,139	2,188	2,235	2,280	2,319	2,065	0.61
งานด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	2,457	2,481	2,501	2,524	2,560	2,583	2,626	2,655	2,668	3,119	2.69
การบริการอื่นๆ	16,768	17,053	17,273	17,543	18,002	18,371	18,626	18,968	19,359	17,430	0.43
รวม	142,641	144,670	146,731	148,853	151,031	152,920	154,860	156,845	158,807	158,807	1.20

ที่มา: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (เบื้องต้น)

อัตราขยายตัว : $(EXP(LN(ปี2563/ปี2554)/9)-1) \times 100$

**แผนภาพที่ 4-1 แนวโน้มผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามสาขา
อุตสาหกรรมหลักของจังหวัดพังงา ปี พ.ศ.2554-2563**

2) จำแนกตามระดับการศึกษา

เมื่อจำแนกผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนโดยรวมตามระดับการศึกษา พบว่าในปี 2563 มีการจ้างงานในระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนต่อจำนวนการจ้างงานรวมร้อยละ 57.05 รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นสัดส่วนต่อจำนวนการจ้างงานรวมร้อยละ 15.19 และระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า คิดเป็นสัดส่วนต่อจำนวนการจ้างงานรวมร้อยละ 9.89 แต่เมื่อพิจารณาการเติบโตของจำนวนความต้องการโดยรวม พบว่าระดับการศึกษาที่มีอัตราการจ้างงานเพิ่มขึ้นมากที่สุดได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) คิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 9.36 ต่อปี รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 8.33 ต่อปี และระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า คิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 5.67 ต่อปี ส่วนในระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีความต้องการโดยรวมเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดเฉลี่ยร้อยละ 1.89 ต่อปี (ตารางที่ 4-2)

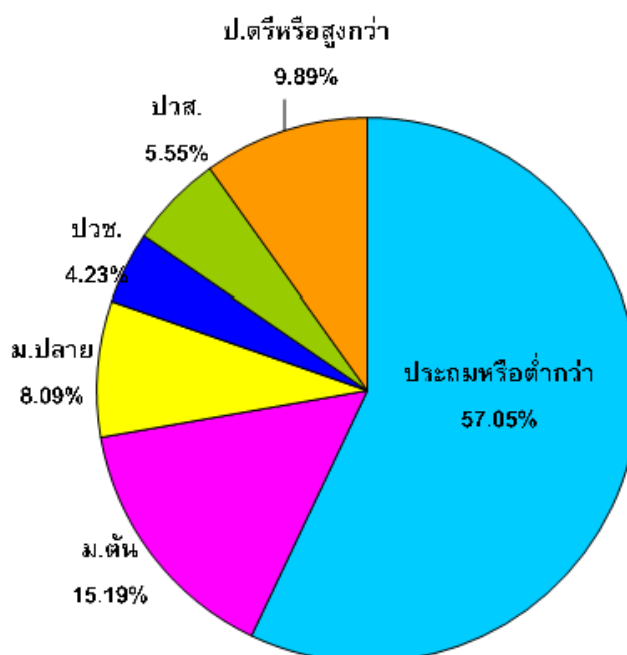
ตารางที่ 4-2 ผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมหลักของจังหวัดพังงา ปี พ.ศ.2554-2563

หน่วย: คน

สาขาการผลิต	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560	2561	2562	2563	สัดส่วนต่อ ความต้องการ รวม ปี 2563	อัตรา การเติบโต เฉลี่ยต่อปี
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	85,955	83,180	83,320	84,864	86,094	87,055	88,247	88,431	89,223	90,918	57.05	1.89
มัธยมศึกษาตอนต้น	20,636	22,308	22,960	22,529	23,079	23,507	23,809	24,367	24,704	24,213	15.19	5.47
มัธยมศึกษาตอนปลาย	10,137	11,853	12,097	12,498	12,197	12,265	12,537	12,960	13,132	12,887	8.09	8.33
ปวช.	5,976	5,991	6,213	6,233	6,459	6,694	6,677	6,807	6,953	6,741	4.23	4.10
ปวส.	6,767	7,851	8,316	8,270	8,585	8,686	8,594	8,939	9,128	8,850	5.55	9.36
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	13,365	13,866	14,278	14,973	15,262	15,283	15,480	15,869	16,219	15,770	9.89	5.67
รวม	142,836	145,049	147,184	149,367	151,676	153,490	155,344	157,373	159,359	159,379	100.00	1.23

ที่มา: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (เบืองตัน)

แผนภาพที่ 4-2 สัดส่วนการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของจังหวัดพังงา ปี พ.ศ.2563

4.2 ผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม

1) จำแนกตามระดับการศึกษา

ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มรวมจำแนกตามระดับการศึกษา จะเห็นว่าความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มส่วนใหญ่อยู่ในระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า โดยเฉลี่ยตั้งแต่ปี 2554-2563 ประมาณ 2,300 คนต่อปี รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยประมาณ 599 คนต่อปี เมื่อพิจารณาแยกเป็นความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยายหรือลดตำแหน่งงานส่วนใหญ่พบว่ายังคงมีการขยายตำแหน่งงาน โดยเฉพาะระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีการขยายตำแหน่งงานมากที่สุดเฉลี่ยประมาณ 727 คนต่อปี รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเฉลี่ยประมาณ 212 คนต่อปี ส่วนความต้องการกำลังคนเพื่อลดตำแหน่งงานมีการลดตำแหน่งงานในระดับ ปวส. โดยเฉลี่ยประมาณ 26 คนต่อปี สำหรับความต้องการส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป พบว่าระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีจำนวนมากที่สุด จำนวน 1,573 คนต่อปี รองลงมาได้แก่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 416 คนต่อปี และระดับปริญญาตรี จำนวน 269 คนต่อปี ตามลำดับ (ตารางที่ 4-3)

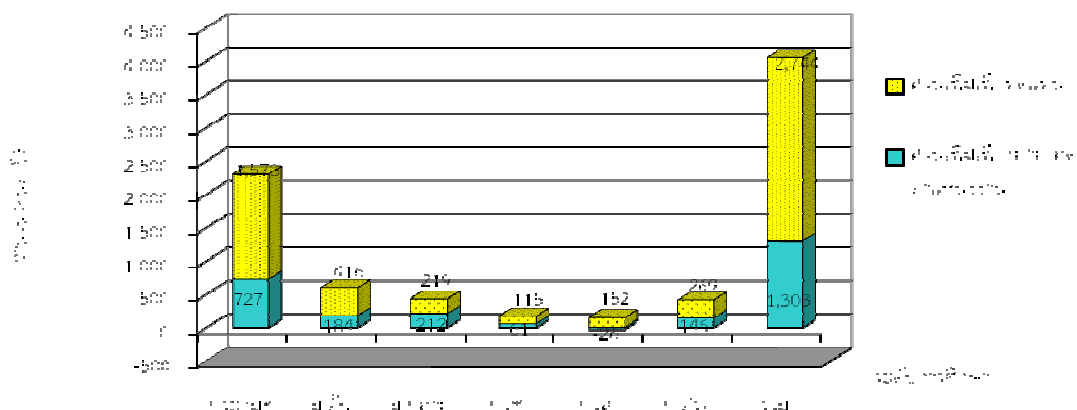
ตารางที่ 4-3 ผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มจำแนกตามระดับการศึกษา ของจังหวัดพังงา ปี พ.ศ.2554-2563

หน่วย: คน

ระดับการศึกษา	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560	2561	2562	2563	ค่าเฉลี่ย
ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม											
รวม	-916	4,834	4,790	4,878	5,041	4,577	4,655	4,863	4,852	2,895	4,047
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	3,808	-1,256	1,659	3,088	2,796	2,546	2,798	1,794	2,415	3,353	2,300
มัธยมศึกษาตอนต้น	-1,351	2,071	1,060	-27	962	845	727	992	775	-60	599
มัธยมศึกษาตอนปลาย	-446	1,928	461	627	-85	286	497	654	403	-16	431
ปวช	-47	123	330	129	339	353	101	252	268	-93	176
ปวส	-2,184	1,220	612	100	466	254	61	500	352	-121	126
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	-696	748	668	961	563	293	471	671	639	-168	415
ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยาย/ลดตำแหน่งงาน											
รวม	-3,509	2,213	2,135	2,183	2,309	1,814	1,854	2,029	1,986	20	1,303
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	2,309	-2,775	140	1,544	1,230	961	1,192	184	792	1,695	727
มัธยมศึกษาตอนต้น	-1,742	1,672	652	-431	550	428	302	558	337	-491	184
มัธยมศึกษาตอนปลาย	-635	1,716	244	401	-301	68	272	423	172	-245	212
ปวช	-155	15	222	20	226	235	-17	130	146	-212	61
ปวส	-2,340	1,084	465	-46	315	101	-92	345	189	-278	-26
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	-946	501	412	695	289	21	197	389	350	-449	146
ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อการทดแทนแรงงานเก่า											
รวม	2,593	2,621	2,655	2,695	2,732	2,763	2,801	2,834	2,866	2,875	2,744
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	1,499	1,519	1,519	1,544	1,566	1,585	1,606	1,610	1,623	1,658	1,573
มัธยมศึกษาตอนต้น	391	399	408	404	412	417	425	434	438	431	416
มัธยมศึกษาตอนปลาย	189	212	217	226	216	218	225	231	231	229	219
ปวช	108	108	108	109	113	118	118	122	122	119	115
ปวส	156	136	147	146	151	153	153	155	163	157	152
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	250	247	256	266	274	272	274	282	289	281	269

ที่มา: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (เป็องตัน)

แผนภาพที่ 4-3 สัดส่วนความต้องการส่วนเพิ่มเฉลี่ยต่อปีจำแนก ตามระดับการศึกษาของจังหวัดพังงา ปี พ.ศ.2554-2563

3) จำแนกตามอาชีพ

ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มจำแนกตามอาชีพ อาชีพผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตร และการประมง มีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มมากที่สุด โดยเฉลี่ยประมาณ 6.52 พันคนต่อปี รองลงมาได้แก่ อาชีพพนักงานบริการและพนักงานขายในร้านค้าและตลาด จำนวน 3.81 พันคนต่อปี และอาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ โดยเฉลี่ยประมาณ 2.51 พันคนต่อปี

สำหรับความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อการขยายหรือลดตำแหน่งงาน พบว่าอาชีพส่วนใหญ่ มีการขยายตำแหน่งงาน โดยอาชีพที่มีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อการขยายตำแหน่งงานมากที่สุด ได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง โดยเฉลี่ยประมาณ 5.62 พันคนต่อปี รองลงมา ได้แก่ อาชีพพนักงานบริการและพนักงานขายในร้านค้าและตลาด โดยเฉลี่ยประมาณ 3.30 พันคนต่อปี และอาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ โดยเฉลี่ยประมาณ 2.17 พันคนต่อปี ตามลำดับ

ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป อาชีพผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือ ในด้านการเกษตรและการประมง มีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนมากที่สุด จำนวนโดยเฉลี่ยประมาณ 1.00 พันคนต่อปี รองลงมาได้แก่ พนักงานบริการและพนักงานขายในร้านค้าและตลาด จำนวน 0.56 พันคนต่อปี และอาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ มีจำนวนโดยเฉลี่ยประมาณ 0.37 พันคนต่อปี ตามลำดับ (ตารางที่ 4-4)

ตารางที่ 4-4 ผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มจำแนกตามอาชีพของจังหวัดพังงา ปี พ.ศ.2554-2563

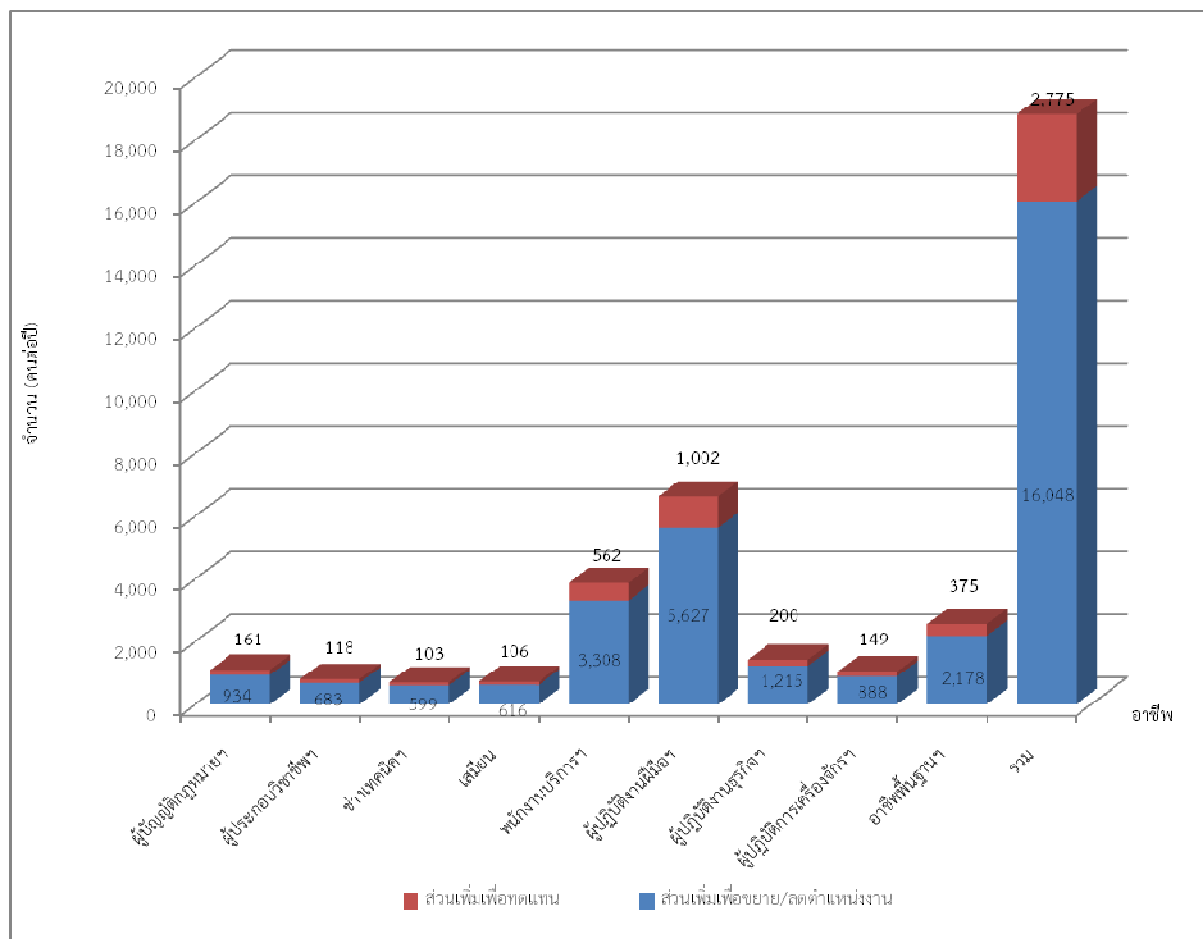
หน่วย: คน

อาชีพ	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560	2561	2562	2563	ค่าเฉลี่ย
ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม											
รวม	143,260	5,116	4,919	5,140	5,248	4,400	4,523	4,976	4,918	2,958	18,546
ผู้บัญญัติกฎหมายฯ	10,932	-1,486	-592	-52	387	834	649	-75	199	-4	1,079
ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านต่างๆ	5,881	74	397	461	258	135	154	268	304	-49	788
ช่างเทคนิคสาขาต่างๆ	5,405	159	181	47	340	287	193	222	216	-137	691
เสมียน	5,265	97	323	294	446	304	14	288	289	-206	711
พนักงานบริการฯ	27,064	2,297	1,490	2,016	1,566	1,169	666	1,628	1,452	-1,211	3,814
ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือฯ	51,132	2,050	1,339	1,072	957	885	564	852	766	5,672	6,529
ผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจฯ	10,419	586	811	389	222	171	654	544	551	-399	1,395
ผู้ปฏิบัติการเครื่องจักรฯ	8,009	53	369	388	182	349	342	372	371	-211	1,022
อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ	19,153	1,286	601	525	890	266	1,287	877	770	-497	2,516
ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยาย/ลดตำแหน่งงาน											
รวม	143,260	2,492	2,253	2,430	2,494	1,616	1,708	2,128	2,034	64	16,048
ผู้บัญญัติกฎหมายฯ	10,932	-1,649	-743	-199	236	672	476	-242	31	-170	934
ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านต่างๆ	5,881	-31	287	344	140	16	34	146	180	-172	683
ช่างเทคนิคสาขาต่างๆ	5,405	63	83	-48	239	182	88	114	106	-242	599
เสมียน	5,265	4	228	193	339	192	-95	176	175	-315	616
พนักงานบริการฯ	27,064	1,794	972	1,470	1,004	595	90	1,035	844	-1,787	3,308
ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือฯ	51,132	1,058	339	71	-44	-113	-427	-134	-216	4,601	5,627
ผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจฯ	10,419	405	618	194	26	-24	451	333	334	-604	1,215
ผู้ปฏิบัติการเครื่องจักรฯ	8,009	-84	228	243	36	200	188	215	210	-366	888
อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ	19,153	932	241	162	518	-104	903	485	370	-881	2,178

อาชีพ	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560	2561	2562	2563	ค่าเฉลี่ย
ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อการทดแทนแรงงานเก่า											
รวม		2,624	2,666	2,710	2,754	2,784	2,815	2,848	2,884	2,894	2,775
ผู้บัญญัติกฎหมาย		163	151	147	151	162	173	167	168	166	161
ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านต่างๆ		105	110	117	118	119	120	122	124	123	118
ช่างเทคนิคสาขาต่างๆ		96	98	95	101	105	105	108	110	105	103
เสมียน		93	95	101	107	112	109	112	114	109	106
พนักงานบริการ		503	518	546	562	574	576	593	608	576	562
ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือ		992	1,000	1,001	1,001	998	991	986	982	1,071	1,002
ผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจ		181	193	195	196	195	203	211	217	205	200
ผู้ปฏิบัติการเครื่องจักร		137	141	145	146	149	154	157	161	155	149
อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ		354	360	363	372	370	384	392	400	384	375

ที่มา: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (เบื้องต้น)

แผนภาพที่ 4-4 สัดส่วนความต้องการส่วนเพิ่มเฉลี่ยต่อปีจำแนกตามอาชีพ
ของจังหวัดพังงา ปี พ.ศ.2554-2563

4.3 สรุปผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคน

ตลาดแรงงานของจังหวัดพังงาในอนาคตคาดว่าจะขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 1.20 ต่อปี ภาคอุตสาหกรรมมีการขยายตัวมากที่สุดร้อยละ 4.15 ต่อปี โดยสาขาที่สำคัญได้แก่ การก่อสร้าง และการไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา แต่การทำเหมืองแร่และเหมืองหินหดตัวลงถึงร้อยละ 4.62 ต่อปี ส่วนภาคบริการมีการขยายตัวร้อยละ 1.30 ต่อปี โดยสาขาที่สำคัญได้แก่ สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการท่องเที่ยว ขณะที่สาขาโรงแรมและภัตตาคารหดตัวลงร้อยละ 5.40 ต่อปี ส่วนภาคเกษตรกรรมมีการขยายตัวร้อยละ 0.11 ต่อปี โดยสาขาที่สำคัญได้แก่ สาขาการเกษตร ลำสัตว์ ป่าไม้ แต่การเลี้ยงสัตว์บก สัตว์น้ำ การประมง ยังคงหดตัวร้อยละ 1.51 ต่อปี

ในส่วนการคาดการณ์ฯ ในปี 2563 จำแนกตามระดับการศึกษา ตลาดแรงงานมีความต้องการกำลังคนระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามากที่สุดประมาณ 9.09 หมื่นคนต่อปี คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 57.05 ต่อจำนวนการจ้างงานทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ กำลังคนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นประมาณ 2.42 หมื่นคนต่อปี คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 15.19 ต่อจำนวนการจ้างงานทั้งหมด จะเห็นได้ว่าตลาดแรงงานยังคงต้องการกำลังคนที่จบการศึกษาในระดับล่างเป็นจำนวนมาก

สำหรับความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม โดยรวมในอนาคตตลาดแรงงานมีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มในระดับการศึกษาที่ไม่สูงมากนักเป็นจำนวนมากได้แก่ ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าส่วนใหญ่แล้วเป็นความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่า ส่วนความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มจำแนกตามอาชีพนั้น อาชีพที่มีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มมากที่สุด ได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง โดยส่วนใหญ่แล้วเป็นความต้องการส่วนเพิ่มเพื่อขยายตำแหน่งงาน

4.4 การคาดการณ์อุปทานแรงงานใหม่ที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน

1) ผลการคาดการณ์จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา

จากการเก็บข้อมูลจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับชั้นของจังหวัดพังงา ปี 2553 ซึ่งสามารถเก็บข้อมูลได้ทั้งสิ้น 94 แห่ง¹ จำแนกเป็นโรงเรียนมัธยมต้น 84 แห่ง มัธยมปลาย 30 แห่ง ปวช. 10 แห่ง และ ปวส. 10 แห่ง เมื่อนำมาประมวลผลแล้ว คาดว่าในปี 2554 จังหวัดพังงาจะมีผู้สำเร็จการศึกษารวมทั้งสิ้น 26,865 คน โดยเป็นผู้จบการศึกษาในระดับมัธยมต้นมากที่สุด 16,830 คน รองลงมาได้แก่ระดับ ปวส. 4,185 คน และระดับ ปวช. 3,459 คน

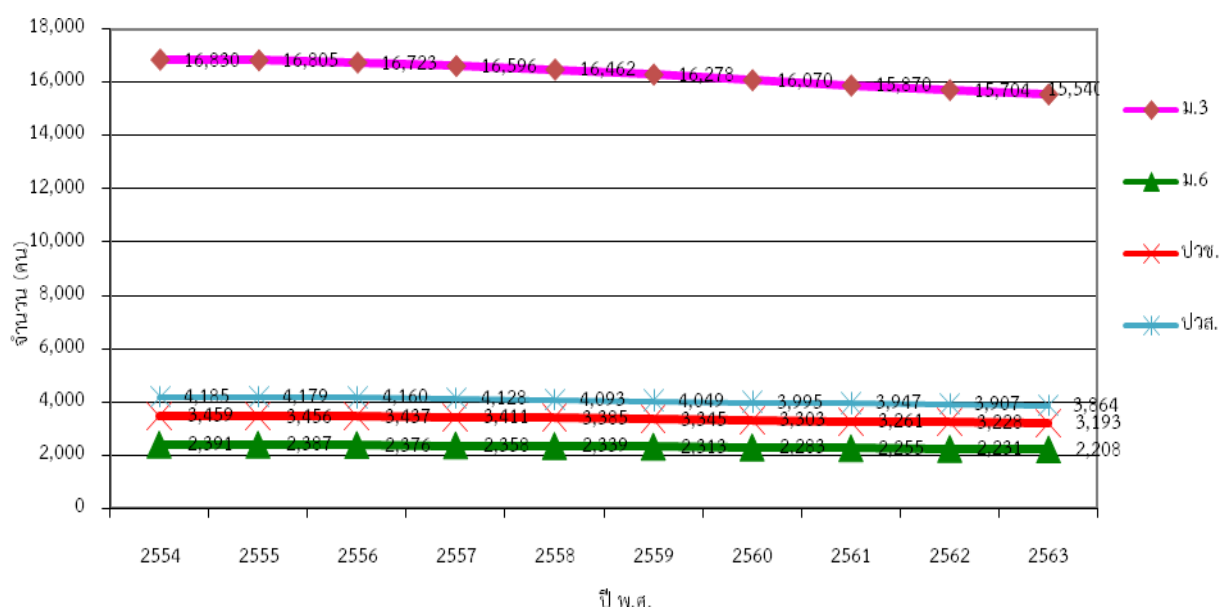
แนวโน้มในอนาคตคาดว่าจะมีผู้สำเร็จการศึกษาลดลงทุกปี อันเป็นผลมาจากประชากรวัยเรียนของจังหวัดพังงาที่มีแนวโน้มลดลง ส่งผลให้ในปี 2563 คาดว่าจะมีผู้จบการศึกษาทั้งหมดลดลงเหลือ 24,805 คน (ตารางที่ 4-5)

¹ จากการเก็บข้อมูลสถานศึกษา พบว่าสถานศึกษาบางแห่งมีการเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนหลายระดับชั้นรวมกัน

ตารางที่ 4-5 คาดประมาณจำนวนผู้สำเร็จการศึกษา ปี 2554-2563 จำแนกตามระดับการศึกษา

หน่วย: คน

ระดับการศึกษา	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560	2561	2562	2563
ม. 3	16,830	16,805	16,723	16,596	16,462	16,278	16,070	15,870	15,704	15,540
ม. 6	2,391	2,387	2,376	2,358	2,339	2,313	2,283	2,255	2,231	2,208
ปวช.	3,459	3,456	3,437	3,411	3,385	3,345	3,303	3,261	3,228	3,193
ปวส.	4,185	4,179	4,160	4,128	4,093	4,049	3,995	3,947	3,907	3,864
รวม	26,865	26,827	26,696	26,493	26,279	25,985	25,651	25,333	25,070	24,805

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> (ส่วน Supply -> เรียกดูรายงานประมาณการ -> ผู้สำเร็จการศึกษา)หมายเหตุ: ผลการคาดการณ์ผู้สำเร็จการศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่จบโดยละเอียด สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้บนเว็บไซต์ <http://manpower.mol.go.th>แผนภาพที่ 4-5 คาดประมาณจำนวนผู้สำเร็จการศึกษา ปี 2554-2563
จำแนกตามระดับการศึกษา

2) ผลการคาดการณ์จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาแล้วไม่ได้เรียนต่อ

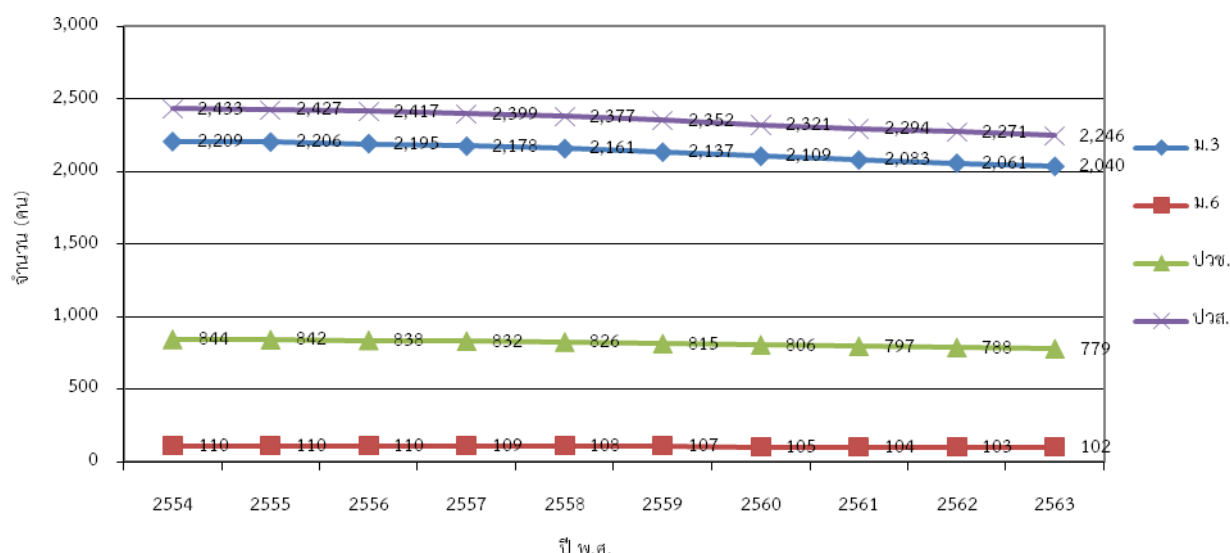
ในกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดจะมีบางส่วนที่ไม่ได้ไปเรียนต่อ โดยในปี 2554 กลุ่มคนที่จบการศึกษาแล้วไม่ได้เรียนต่อมีรวมทั้งสิ้น 5,596 คน โดยเป็นผู้ที่จบระดับ ปวส. มากที่สุด 2,433 คน รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 2,209 คน และระดับ ปวช. 844 คน

แนวโน้มในอนาคต คาดว่าจะมีผู้สำเร็จการศึกษาแล้วไม่ได้เรียนต่อลดลงเรื่อยๆ ส่งผลให้ในปี 2563 จะมีผู้จบการศึกษาแล้วไม่ได้เรียน 5,167 คน (ตารางที่ 4-6)

ตารางที่ 4-6 คาดประมาณจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาแล้วไม่ได้เรียนต่อ ปี 2554-2563 จำแนกตามระดับการศึกษา

หน่วย: คน

ระดับการศึกษา	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560	2561	2562	2563
ม. 3	2,209	2,206	2,195	2,178	2,161	2,137	2,109	2,083	2,061	2,040
ม. 6	110	110	110	109	108	107	105	104	103	102
ปวช.	844	842	838	832	826	815	806	797	788	779
ปวส.	2,433	2,427	2,417	2,399	2,377	2,352	2,321	2,294	2,271	2,246
รวม	5,596	5,585	5,560	5,518	5,472	5,411	5,341	5,278	5,223	5,167

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> (ส่วน Supply -> เรียกดูรายงานประมาณการ -> ผู้สำเร็จการศึกษาแล้วไม่ได้เรียนต่อ)หมายเหตุ: ผลการคาดการณ์ผู้สำเร็จการศึกษาแล้วไม่ได้เรียนต่อจำแนกตามสาขาวิชาที่จบโดยละเอียด สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้บนเว็บไซต์ <http://manpower.mol.go.th>แผนภาพที่ 4-6 คาดประมาณจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาแล้วไม่ได้เรียนต่อ ปี 2554-2563
จำแนกตามระดับการศึกษา

3) ผลการคาดการณ์อุปทานแรงงานใหม่

อุปทานแรงงานใหม่ในแต่ละปี คือผู้ที่จบการศึกษาแล้วไม่ได้เรียนต่อและมีความพร้อมที่จะเข้าทำงานทันที ในปีนั้นๆ ทั้งนี้ในจังหวัดพังงา คาดว่าจะมีอุปทานแรงงานใหม่ในปี 2554 ทั้งสิ้น 4,557 คน โดยเป็นแรงงานที่จบการศึกษาระดับ ปวส. มากที่สุด 2,115 คน รองลงมาได้แก่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 1,657 คน และระดับ ปวช. 704 คน ตามลำดับ

แนวโน้มในอนาคต คาดว่าจะมีอุปทานแรงงานใหม่ลดลงเรื่อยๆ เช่นเดียวกับผู้สำเร็จการศึกษา ทั้งนี้คาดว่าในปี 2563 จังหวัดพังงาจะมีอุปทานแรงงานใหม่ทั้งสิ้น 4,228 คน (ตารางที่ 4-7)

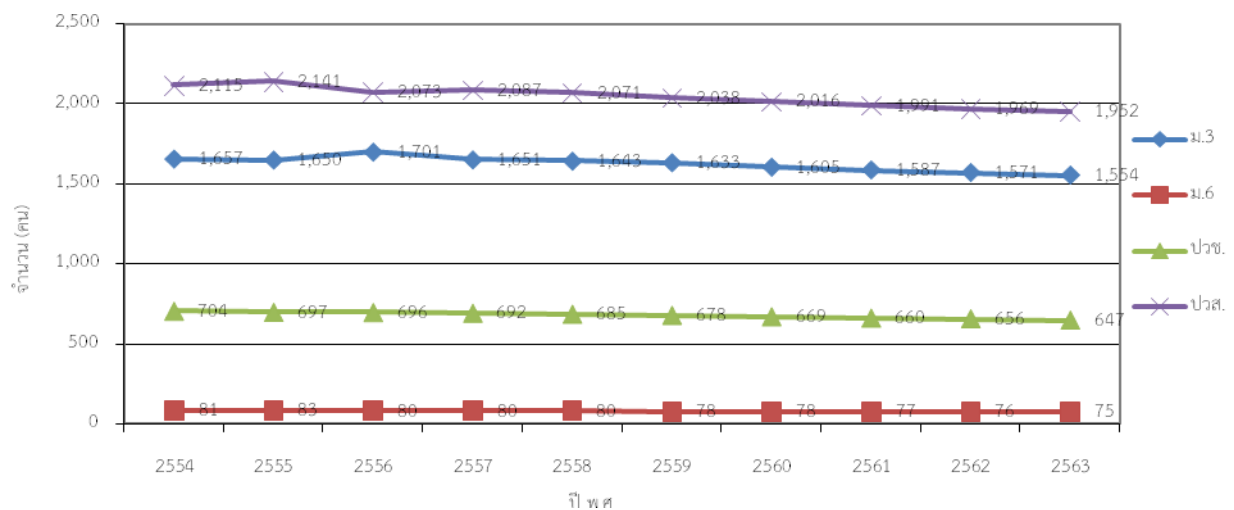
ตารางที่ 4-7 คาดประมาณอุปทานแรงงานใหม่ ปี 2554-2563 จำแนกตามระดับการศึกษา

หน่วย: คน

ระดับการศึกษา	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560	2561	2562	2563
ม. 3	1,657	1,650	1,701	1,651	1,643	1,633	1,605	1,587	1,571	1,554
ม. 6	81	83	80	80	80	78	78	77	76	75
ปวช.	704	697	696	692	685	678	669	660	656	647
ปวส.	2,115	2,141	2,073	2,087	2,071	2,038	2,016	1,991	1,969	1,952
รวม	4,557	4,571	4,550	4,510	4,479	4,427	4,368	4,315	4,272	4,228

ที่มา: <http://manpower.mol.go.th> (ส่วน Supply -> เรียกดูรายงานประมาณการ -> กำลังแรงงาน)หมายเหตุ: ผลการคาดอุปทานแรงงานใหม่จำแนกตามสาขาวิชาที่จบโดยละเอียด สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้บนเว็บไซต์ <http://manpower.mol.go.th>

แผนภาพที่ 4-7 คาดประมาณอุปทานแรงงานใหม่ ปี 2554-2563 จำแนกตามระดับการศึกษา

ภาคผนวก

สถานการณ์ตลาดแรงงานจังหวัดพังงา

ครึ่งปี 2554 (กรกฎาคม-ธันวาคม)

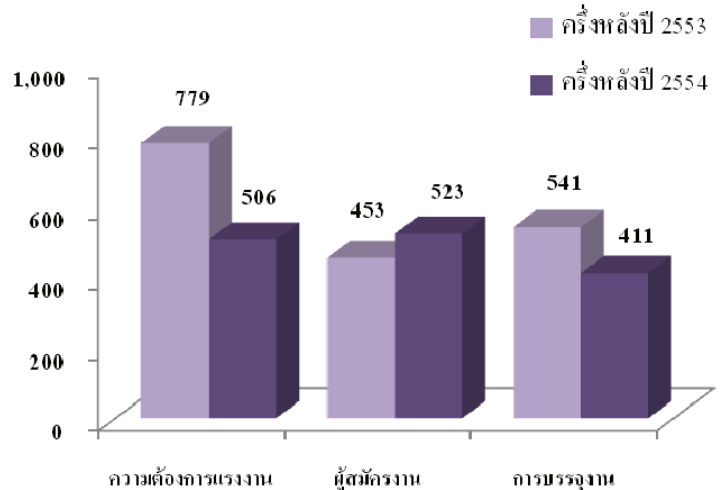
บริการจัดหางานในประเทศ

จากข้อมูลการให้บริการจัดหางานผ่านระบบ Online กรมการจัดหางาน พบว่า ครึ่งหลังของปี 2554 (กรกฎาคม-ธันวาคม) นายจ้าง/สถานประกอบการแจ้งความต้องการแรงงาน จำนวน 506 อัตรา มีผู้ลงทะเบียนสมัครงาน จำนวน 523 คน และการบรรจุงาน จำนวน 411 คน เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน ผู้สมัครงาน เพิ่มขึ้นร้อยละ 15.45 ขณะที่ความต้องการแรงงาน และการบรรจุงาน ลดลงร้อยละ 35.05 และ 24.03

ความต้องการแรงงาน

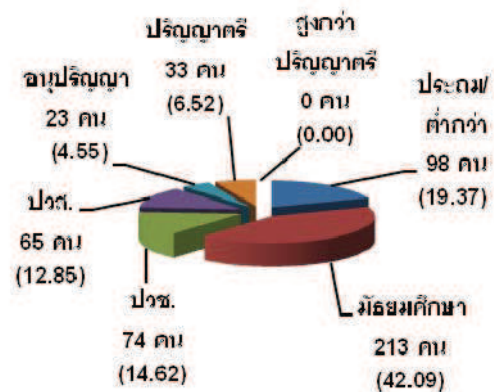
ประเภทอุตสาหกรรมที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด ได้แก่ ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร จำนวน 208 อัตรา (ร้อยละ 41.11) รองลงมาการขายส่งและการขายปลีก จำนวน 135 อัตรา (ร้อยละ 26.68) และการผลิต จำนวน 68 อัตรา (ร้อยละ 13.44) เมื่อพิจารณาประเภทอาชีพที่นายจ้างต้องการส่วนใหญ่ต้องการแรงงานในอาชีพพนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด จำนวน 237 อัตรา (ร้อยละ 46.84) รองลงมาอาชีพเสมียน เจ้าหน้าที่ จำนวน 96 อัตรา (ร้อยละ 18.97) และอาชีพงานพื้นฐาน จำนวน 81 อัตรา (ร้อยละ 16.01) โดยนายจ้างแจ้งความต้องการแรงงานที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษามากที่สุด จำนวน 213 อัตรา (ร้อยละ 46.10) รองลงมาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า จำนวน 98 อัตรา (ร้อยละ 19.37) และต้องการแรงงานอยู่ในช่วงอายุ 18-24 ปี มากที่สุด จำนวน 203 อัตรา (ร้อยละ 40.12)

แผนภูมิแสดง ตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน และการบรรจุงาน
เปรียบเทียบ ครึ่งหลังปี 2553 และ ปี 2554

ที่มา : ระบบสารสนเทศการจัดหางานในประเทศ กรมการจัดหางาน
รวบรวมโดย : ศูนย์ข่าวสารตลาดแรงงานจังหวัดสงขลา

แผนภูมิแสดง จำนวนตำแหน่งงานว่าง
จำแนกตามระดับการศึกษา ครึ่งหลังปี 2554

ที่มา : ระบบสารสนเทศการจัดหางานในประเทศ กรมการจัดหางาน
รวบรวมโดย : ศูนย์ข่าวสารตลาดแรงงานจังหวัดสงขลา

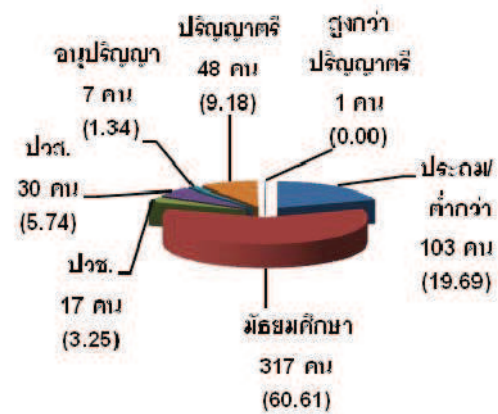
ผู้สมัครงาน

ผู้สมัครงานที่ลงทะเบียนสมัครงานมีทั้งหมดจำนวน 523 คน อาชีพที่ผู้สมัครงานมากที่สุดคือ อาชีพพนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาดจำนวน 322 คน (ร้อยละ 61.57) รองลงมาอาชีพงานพื้นฐาน จำนวน 58 คน (ร้อยละ 11.09) และอาชีพเสมียน เจ้าหน้าที่ จำนวน 57 คน (ร้อยละ 10.90) ส่วนใหญ่เป็นผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษามากที่สุดจำนวน 317 คน (ร้อยละ 60.61) รองลงมาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่าจำนวน 103 คน (ร้อยละ 19.69) และอยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี มากที่สุด จำนวน 203 คน (ร้อยละ 38.82)

การบรรจุงาน

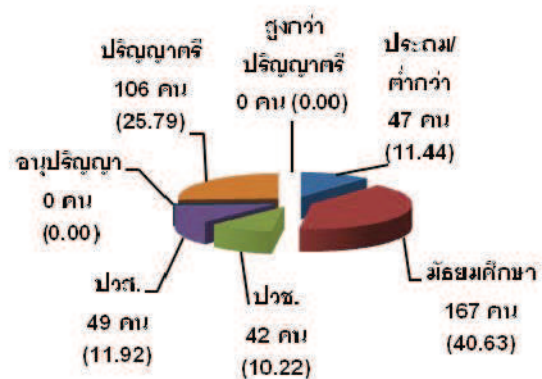
ประเภทอุตสาหกรรมที่ได้รับการบรรจุงานมากที่สุด คือที่พักแรมและบริการด้านอาหาร จำนวน 154 คน (ร้อยละ 37.47) รองลงมา การขายส่งและการขายปลีก จำนวน 120 คน (ร้อยละ 29.20) เมื่อพิจารณาอาชีพที่ได้รับการบรรจุงานมากที่สุดคืออาชีพพนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด จำนวน 175 คน (ร้อยละ 42.58) รองลงมาอาชีพเสมียน เจ้าหน้าที่ จำนวน 91 คน (ร้อยละ 22.14) และอาชีพงานพื้นฐาน จำนวน 81 คน (ร้อยละ 19.71) ผู้ที่ได้รับการบรรจุงานส่วนใหญ่เป็นผู้จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 167 คน (ร้อยละ 40.63) และอยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี มากที่สุดจำนวน 172 คน (ร้อยละ 41.85)

แผนภูมิแสดง จำนวนผู้สมัครงาน
จำแนกตามระดับการศึกษา ครั้งที่ปี 2554

ที่มา : ระบบสารสนเทศการจัดหางานในประเทศ กรมการจัดหางาน
รวบรวมโดย : ศูนย์ข่าวสารตลาดแรงงานจังหวัดสงขลา

แผนภูมิแสดง จำนวนการบรรจุงาน
จำแนกตามระดับการศึกษา ครั้งที่ปี 2554

ที่มา : ระบบสารสนเทศการจัดหางานในประเทศ กรมการจัดหางาน
รวบรวมโดย : ศูนย์ข่าวสารตลาดแรงงานจังหวัดสงขลา

ตารางแสดง ประเภทอุตสาหกรรม 5 อันดับแรกของความต้องการแรงงาน และการบรรจุงาน
ครั้งที่ปี 2554 (กรกฎาคม-ธันวาคม)

ตำแหน่งงานว่าง	การบรรจุงาน
1. โรงแรม รีสอร์ท และห้องชุด (39.13 %)	1. โรงแรม รีสอร์ท และห้องชุด (35.04 %)
2. การขายปลีกสินค้า (7.12 %)	2. การขายปลีกสินค้า (8.27 %)
3. ร้านขายปลีกอุปกรณ์การสื่อสารโทรคมนาคม (4.15 %)	3. ร้านขายปลีกอุปกรณ์การสื่อสารโทรคมนาคม (4.62 %)
4. การผลิตรองเท้าไม้ (0.82 %)	4. การผลิตรองเท้าไม้ (2.92 %)
5. การผลิตปูนซีเมนต์ (0.82 %)	5. การผลิตปูนซีเมนต์ (2.92 %)

ตารางแสดง ประเภทอาชีพ 5 อันดับแรกของความต้องการแรงงาน ผู้สมัครงาน และการบรรจุนาน
 ครั้งหลังปี 2554 (กรกฎาคม-ธันวาคม)

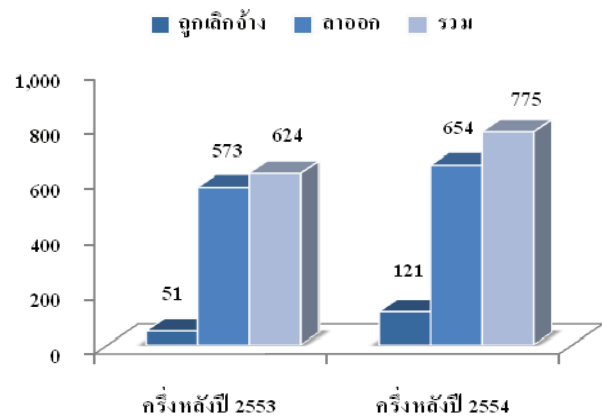
ตำแหน่งงานว่าง	ผู้สมัครงาน	การบรรจุนาน
1. ผู้ให้บริการทั่วไปในโรงแรม (14.82 %)	1. ผู้ให้บริการทั่วไปในโรงแรม (46.46 %)	1. ผู้ให้บริการทั่วไปในโรงแรม (17.52 %)
2. บริการ พนักงานเสิร์ฟ (10.87 %)	2. เสมียน พนักงานธุรการ (6.69 %)	2. แรงงานด้านการผลิต (7.79 %)
3. แรงงานด้านการผลิต (6.33 %)	3. พนักงานขาย และผู้นำเสนอสินค้า (4.40 %)	3. แรงงานในด้านการผลิต/แรงงานทั่วไป (6.57 %)
4. พนักงานขาย และผู้นำเสนอสินค้า (6.13 %)	4. แรงงานในด้านการผลิต/แรงงานทั่วไป (3.44 %)	4. บริการ พนักงานเสิร์ฟ (6.33 %)
5. พนักงานขายสินค้า (ประจำร้าน) (5.53 %)	5. บริการ พนักงานเสิร์ฟ (2.49 %)	5. พนักงานขาย และผู้นำเสนอสินค้า (6.08 %)

สถานการณ์การเลิกจ้าง

การเลิกจ้าง ในช่วงครึ่งหลังปี 2554 พบว่า จังหวัดพังงา มีผู้ว่างงานมาขึ้นทะเบียนการว่างงาน จำนวน 775 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้ถูกเลิกจ้าง จำนวน 121 คน (ร้อยละ 15.61) และเป็นผู้สมัครใจลาออกเอง จำนวน 654 คน (ร้อยละ 84.39) เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีก่อน จำนวน 151 คน (ร้อยละ 24.20)

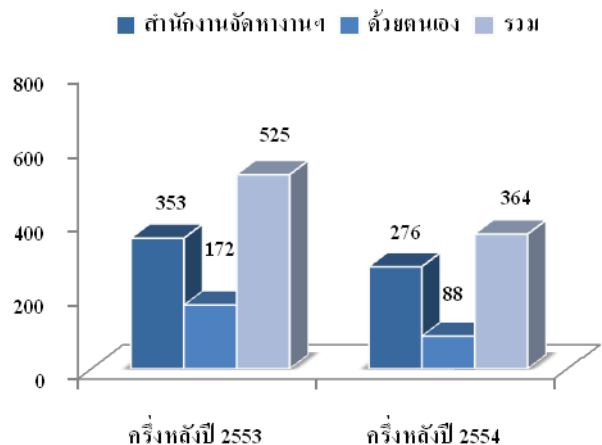
การบรรจุนานของผู้ออกจากงาน จากฐานข้อมูล การขึ้นทะเบียนขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงานของ ผู้ประกันตน พบว่า มีผู้ประกันตนมาขึ้นทะเบียน ณ สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา จำนวน 775 คน ได้รับการบรรจุนาน จำนวน 364 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 46.97 โดยเป็นการบรรจุนานจากการดำเนินการช่วยเหลือของสำนักงานจัดหางาน จำนวน 276 คน ส่วนที่เหลือจำนวน 88 คน เป็นการบรรจุนานด้วยตนเอง เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน พบว่า การบรรจุนานมีจำนวนลดลง จำนวน 161 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 30.67

แผนภูมิ แสดงสาเหตุการออกจากงาน เปรียบเทียบ ครึ่งหลังปี 2553 และ ปี 2554

ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

แผนภูมิ แสดงการบรรจุนานของผู้ออกจากงาน เปรียบเทียบ ครึ่งหลังปี 2553 และ ปี 2554

ที่มา : สำนักงานประกันสังคม

การทำงานของคนต่างด้าว

ณ เดือน ธันวาคม 2554 จำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานในจังหวัดพังงา มีจำนวนทั้งสิ้น 25,487 คน จำแนกเป็นคนต่างด้าวเข้าเมืองถูกกฎหมาย จำนวน 12,933 คน (ร้อยละ 50.74) และคนต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมาย จำนวน 12,554 คน (ร้อยละ 49.26)

1. คนต่างด้าวเข้าเมืองถูกต้องตามกฎหมาย จำนวน 12,933 คน จำแนกเป็น

1.1 ตามมาตรา 9

ประเภทตลอดชีพ หมายถึง ผู้ที่ได้รับอนุญาตทำงานตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 322 พ.ศ. 2515 ข้อ 10 (1) ให้ใช้ได้ตลอดชีวิตของคนต่างด้าว เว้นแต่คนต่างด้าวจะเปลี่ยนอาชีพใหม่ จังหวัดพังงาไม่มีแรงงานต่างด้าวประเภทตลอดชีพ

ประเภททั่วไป หมายถึง คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว มี PASSPORT และได้รับการตรวจลงตรา (VISA) ให้อยู่ในราชอาณาจักรมีขึ้นที่ท่องเที่ยวหรือผู้เดินทางผ่านมีจำนวน 348 คน คิดเป็นร้อยละ 2.69

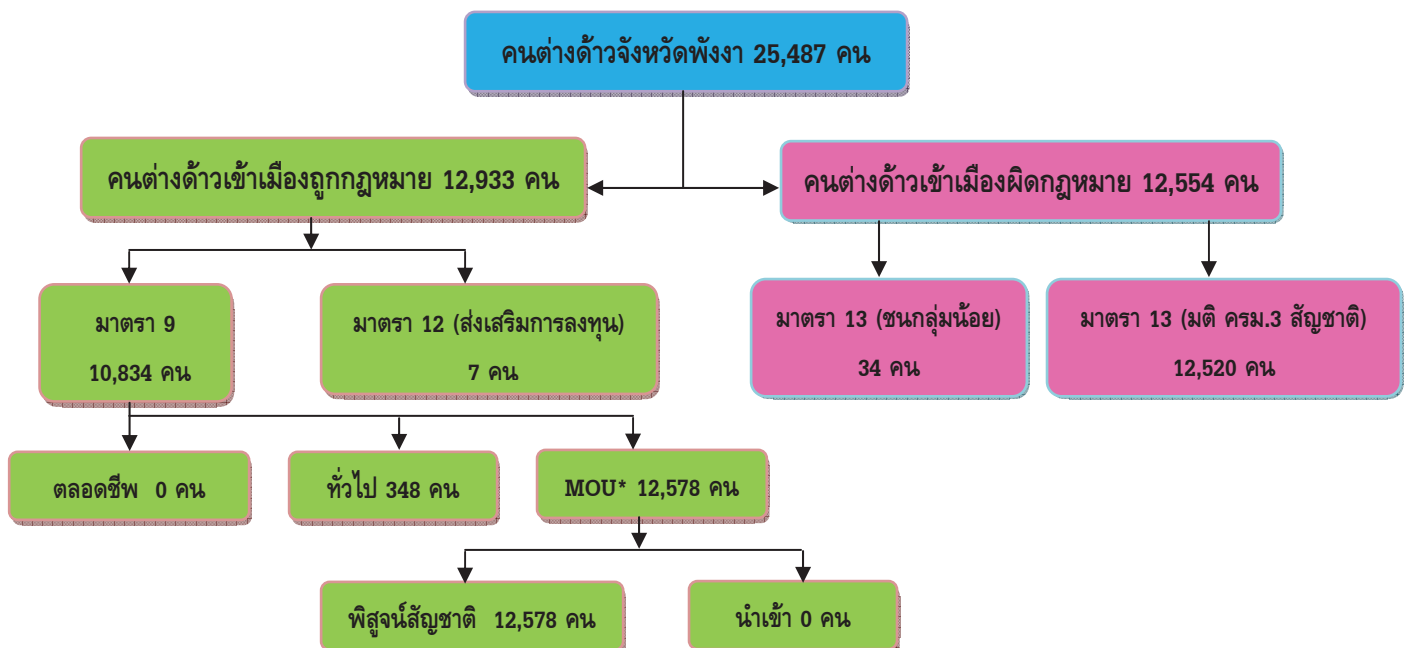
ประเภท MOU* หมายถึง คนต่างด้าว (พม่า ลาว กัมพูชา) ที่ได้รับการพิสูจน์สัญชาติและนำเข้าตาม MOU และได้รับอนุญาตทำงานในประเทศไทย มีจำนวน 12,578 คน คิดเป็นร้อยละ 97.26)

1.2 ตามมาตรา 12

ประเภทส่งเสริมการลงทุน (BOI) หมายถึง ได้รับอนุญาตให้ทำงานตามกฎหมายส่งเสริมการลงทุนหรือกฎหมายอื่น จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 0.06

2. คนต่างด้าวเข้าเมืองผิดกฎหมาย ตามมาตรา 13 จำนวน 12,554 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ **ชนกลุ่มน้อย** จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 0.27 และ **ผู้ที่ได้รับผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามมติคณะรัฐมนตรี(พม่า ลาว กัมพูชา)** จำนวน 12,520 คน คิดเป็นร้อยละ 99.73

แผนภูมิแสดง จำนวนคนต่างด้าว จำแนกตามลักษณะการเข้าเมือง ณ เดือนธันวาคม 2554

หมายเหตุ : * คนต่างด้าวมาตรา 9 ตลอดชีพ เป็นยอดสำรวจ

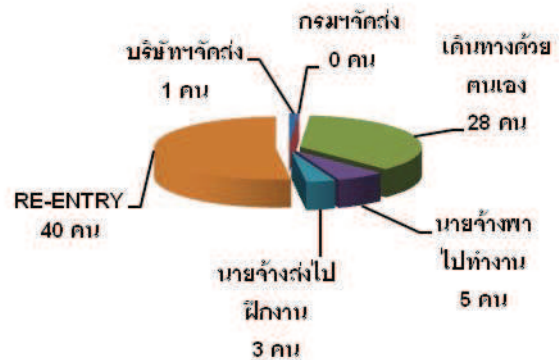
* คนต่างด้าวมาตรา 9 MOU (บันทึกข้อตกลงว่าด้วย การจ้างแรงงานต่างด้าวกับประเทศคู่ภาคี : (Memorandum of Understanding)

เฉพาะ 3 สัญชาติ ได้แก่ สัญชาติพม่า ลาวและกัมพูชา อนุญาตให้ทำงาน 2 ตำแหน่ง คือ คนรับใช้ในบ้านและกรรมกร

การไปทำงานต่างประเทศ

ช่วงครึ่งหลังปี 2554 (กรกฎาคม-ธันวาคม) จังหวัดพังงา มีแรงงานไทยเดินทางไปทำงานต่างประเทศ รวมทั้งสิ้น จำนวน 77 คน แยกเป็นชาย จำนวน 74 คน และหญิง จำนวน 3 คน ส่วนใหญ่เป็นการเดินทางกลับไปทำงาน (RE-ENTRY) จำนวน 40 คน รองลงมาเดินทางด้วยตนเอง จำนวน 28 คน ประเทศที่แรงงานไทยได้รับอนุญาตให้เดินทางไปทำงานมากที่สุด คือ ประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 40 คน รองลงมาประเทศอินเดีย จำนวน 21 คน

แผนภูมิแสดง จำนวนแรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตให้เดินทางไปทำงานต่างประเทศ จำแนกตามวิธีการเดินทาง ครึ่งหลังปี 2554

ที่มา : ระบบสารสนเทศการจัดการงานในประเทศ กรมการจัดหางาน
รวบรวมโดย : ศูนย์ข่าวสารตลาดแรงงานจังหวัดสงขลา

ภาวะการลงทุน

ช่วงครึ่งหลังปี 2554 จังหวัดพังงา มีโรงงานที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการใหม่จากกรมโรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 1 แห่ง เงินลงทุน 21.00 ล้านบาท และทำให้เกิดการจ้างงาน จำนวน 11 คน (ร้อยละ 0.43 ของการจ้างงานคนไทยจากกิจการที่ได้รับการอนุญาตให้ประกอบกิจการใหม่ทั้งหมดในภาคใต้) ส่วนโครงการที่ได้รับอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน (BOI) มี 2 โครงการ ได้แก่ ยางแท่ง และเลี้ยงปลา เงินลงทุน 39.40 ล้านบาท มีการจ้างงานคนไทย 46 คน

ประชากรและกำลังแรงงาน

ตาราง จำนวนประชากรจังหวัดพังงา จำแนกตามสถานภาพแรงงาน				
สถานภาพ	ไตรมาส 4		การเปลี่ยนแปลง	
	ปี 2553	ปี 2554	จำนวน	%
1. ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป	208,151	211,107	2,956	1.42
1.1 ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน	148,486	149,329	843	0.57
1.1.1 ผู้ที่มีงานทำ	147,105	146,203	-902	-0.61
1.1.2 ผู้ว่างงาน	1,381	3,126	1,745	126.36
1.1.3 ผู้ที่รอฤดูกาล	-	-	-	-
1.2 ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน	59,665	61,778	2,113	3.54
อัตราว่างงาน	0.93	2.09	1.16	
อัตราการมีส่วนร่วม	71.34	70.74		

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุ : อัตราว่างงาน = $\frac{\text{ผู้ว่างงาน} \times 100}{\text{ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน}}$

ผลการสำรวจการทำงานของประชากรในจังหวัดพังงา ไตรมาส 4 ปี 2554 (ตุลาคม-ธันวาคม) พบว่า มีประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 2.11 แสนคน เป็นผู้อยู่ในกำลังแรงงาน จำนวน 1.49 แสนคน ประกอบด้วย ผู้มีงานทำ จำนวน 1.46 แสนคน ผู้ว่างงาน จำนวน 3,126 คน และส่วนที่เหลือเป็นผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน จำนวน 6.18 หมื่นคน อัตราการว่างงานร้อยละ 2.09 เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 1.16 ส่วนอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานร้อยละ 70.74 ลดลงร้อยละ 0.60

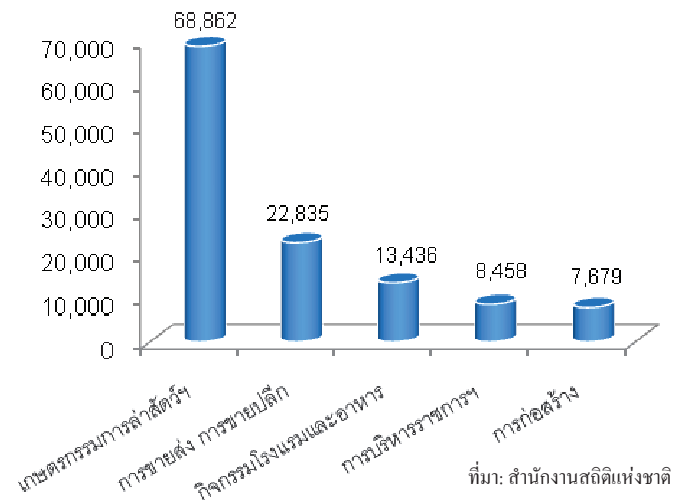
ภาวะการมีงานทำ

ผู้มีงานทำในจังหวัดพังงา ช่วงไตรมาส 4 ปี 2554 มีจำนวนทั้งสิ้น 1.46 แสนคน ลดลงร้อยละ 0.61 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน เมื่อพิจารณาตามประเภทอุตสาหกรรม พบว่า ผู้มีงานทำในภาคเกษตรกรรม จำนวน 6.89 หมื่นคน (ร้อยละ 47.10 ของผู้มีงานทำทั้งหมด) และนอกภาคเกษตรกรรม จำนวน 7.73 หมื่นคน (ร้อยละ 52.90 ของผู้มีงานทำทั้งหมด) โดยทำงานในสาขาเกษตรกรรมการล่าสัตว์ ป่าไม้และการประมงมากที่สุด จำนวน 68,862 คน รองลงมาคือการขายส่ง การขายปลีก กิจกรรมโรงแรมและอาหาร การบริหารราชการและการป้องกันประเทศ และการก่อสร้าง

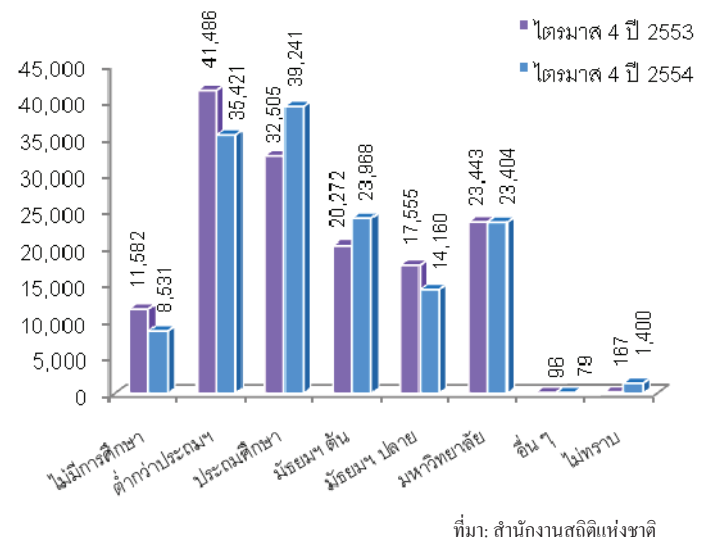
เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษา พบว่า ผู้มีงานทำที่มีระดับประถมศึกษามากที่สุด จำนวน 39,241 คน รองลงมาระดับต่ำกว่าประถมศึกษา จำนวน 35,421 คน เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน ทุกระดับการศึกษามีผู้มีงานทำลดลง ยกเว้นระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนปลาย และที่ไม่ทราบวุฒิการศึกษา ที่มีจำนวนเพิ่มขึ้น

เมื่อพิจารณาชั่วโมงการทำงานต่อสัปดาห์ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้มีงานทำตั้งแต่ 35 ชั่วโมงขึ้นไป มีจำนวน 100,058 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 68.44 ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด รองลงมาคือ ผู้มีงานทำต่ำกว่า 35 ชั่วโมง มีจำนวน 33,337 คน คิดเป็นร้อยละ 22.80 สำหรับผู้ที่มีการทำงานที่ไม่ได้ทำงาน ในช่วงเวลาที่สำรวจ มีจำนวน 12,807 คน คิดเป็นร้อยละ 8.76 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน พบว่า ผู้มีงานทำต่ำกว่า 35 ชั่วโมง ลดลงร้อยละ 28.80 สำหรับผู้มีงานทำตั้งแต่ 35 ชั่วโมงขึ้นไป เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.86 และผู้มีงานทำที่ไม่ได้ทำงานในช่วงเวลาที่สำรวจ เพิ่มขึ้นร้อยละ 1,084.74

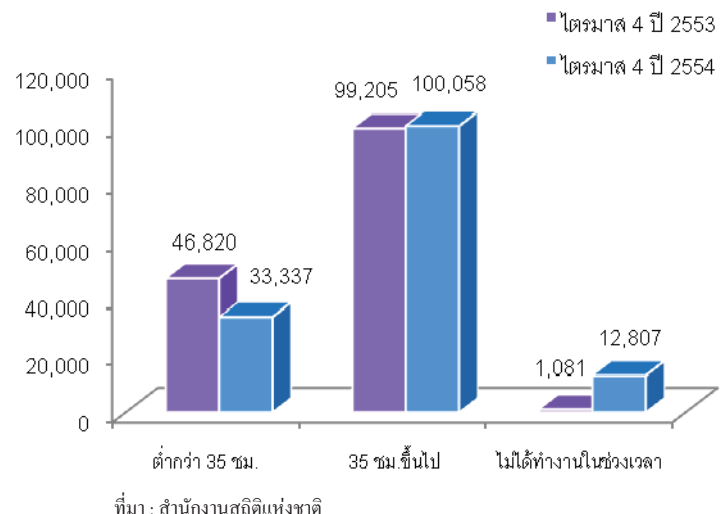
แผนภูมิแสดง ผู้มีงานทำที่มีการจ้างงานมากที่สุด 5 อันดับแรก
จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ไตรมาส 4 ปี 2554

แผนภูมิแสดง ผู้มีงานทำจำแนกตามระดับการศึกษา
เปรียบเทียบ ไตรมาส 4 ปี 2553 และ ปี 2554

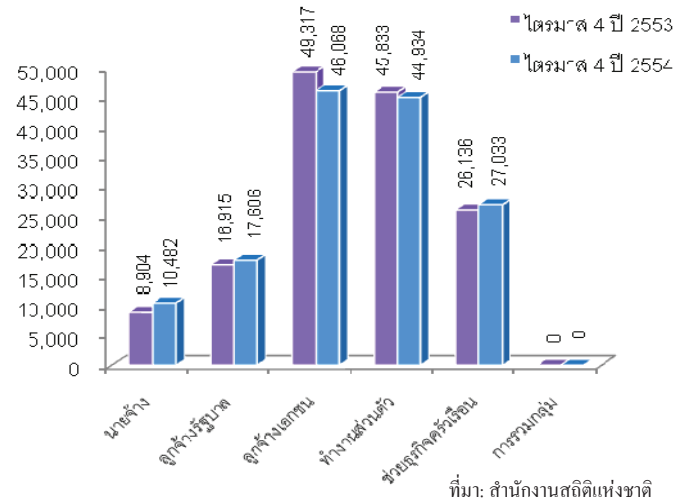

แผนภูมิแสดง ผู้มีงานทำจำแนกตามชั่วโมงการทำงาน
เปรียบเทียบ ไตรมาส 4 ปี 2553 และ ปี 2554

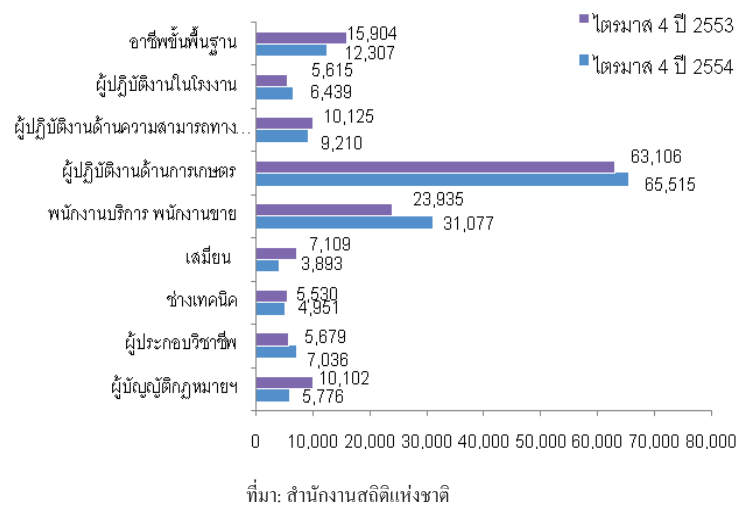
เมื่อพิจารณาถึงสภาพการทำงานของผู้มีงานทำพบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีสภาพเป็นลูกจ้างเอกชน จำนวน 46,068 คน คิดเป็นร้อยละ 31.51 ของผู้มีงานทำทั้งหมด รองลงมาทำงานส่วนตัว จำนวน 44,934 คน คิดเป็นร้อยละ 30.73 และช่วยธุรกิจครัวเรือน จำนวน 27,033 คน คิดเป็นร้อยละ 18.49 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน พบว่า ทุกสภาพการทำงานมีจำนวนเพิ่มขึ้น ยกเว้นผู้ที่เป็นลูกจ้างเอกชน และทำงานส่วนตัว ที่มีจำนวนลดลง

แผนภูมิแสดง ผู้มีงานทำจำแนกสภาพการทำงาน
เปรียบเทียบ ไตรมาส 4 ปี 2553 และ ปี 2554

เมื่อพิจารณารายอาชีพ พบว่า เป็นผู้มีงานทำในอาชีพผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมงจำนวนมากที่สุด 65,515 คน (เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.82 จากช่วงเดียวกันของปีก่อน) รองลงมาอาชีพพนักงานบริการและพนักงานในร้านค้าและตลาด จำนวน 31,077 คน (เพิ่มขึ้นร้อยละ 29.84) และอาชีพชั้นพื้นฐานต่างๆ ในด้านการขายและการให้บริการ จำนวน 12,307 คน (ลดลงร้อยละ 22.62)

แผนภูมิแสดง ผู้มีงานทำจำแนกตามประเภทอาชีพ
เปรียบเทียบ ไตรมาส 4 ปี 2553 และ ปี 2554

ภาวะการว่างงาน

ผู้ว่างงานจังหวัดพังงา มีจำนวน 3,126 คน อัตราการว่างงาน 2.09 และเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน พบว่า อัตราการว่างงานเพิ่มขึ้น 1.16 (จากเดิมอัตราการว่างงาน 0.93)

ประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง
เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ ๖)

ด้วยคณะกรรมการค่าจ้างได้มีการประชุมศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับอยู่ ประกอบกับข้อเท็จจริงอื่นตามที่กฎหมายกำหนด เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ และมีมติเห็นชอบให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เพื่อใช้บังคับแก่นายจ้างและลูกจ้างทุกคน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๙ (๓) และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการค่าจ้างจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ ๕) ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อ ๒ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสามร้อยบาท ในท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี ภูเก็ต สมุทรปราการ และสมุทรสาคร

ข้อ ๓ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยเจ็ดสิบสามบาท ในท้องที่จังหวัดชลบุรี

ข้อ ๔ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยหกสิบเก้าบาท ในท้องที่จังหวัด ฉะเชิงเทรา และสระบุรี

ข้อ ๕ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยหกสิบห้าบาท ในท้องที่จังหวัด พระนครศรีอยุธยา

ข้อ ๖ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยหกสิบสี่บาท ในท้องที่จังหวัดระยอง

ข้อ ๗ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยห้าสิบเก้าบาท ในท้องที่จังหวัดพังงา

ข้อ ๘ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยห้าสิบแปดบาท ในท้องที่จังหวัดระนอง

ข้อ ๙ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยห้าสิบเจ็ดบาท ในท้องที่จังหวัดกระบี่

ข้อ ๑๐ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยห้าสิบห้าบาท ในท้องที่จังหวัด นครราชสีมา และปราจีนบุรี

ข้อ ๑๑ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยห้าสิบสี่บาท ในท้องที่จังหวัดลพบุรี

ข้อ ๑๒ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยห้าสิบสองบาท ในท้องที่จังหวัดกาญจนบุรี

ข้อ ๑๓ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยห้าสิบเอ็ดบาท ในท้องที่จังหวัด เชียงใหม่ และราชบุรี

ข้อ ๑๔ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยห้าสิบบาท ในท้องที่จังหวัดจันทบุรี และเพชรบุรี

ข้อ ๑๕ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสี่สิบหกบาท ในท้องที่จังหวัดสงขลา และสิงห์บุรี

ข้อ ๑๖ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสี่สิบสี่บาท ในท้องที่จังหวัดตรัง

ข้อ ๑๗ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสี่สิบสามบาท ในท้องที่จังหวัด นครศรีธรรมราช และอ่างทอง

ข้อ ๑๘ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสี่สิบเอ็ดบาท ในท้องที่จังหวัดชุมพร พัทลุง เลย สตูล และสระแก้ว

ข้อ ๑๙ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสี่สิบบาท ในท้องที่จังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์ ยะลา สมุทรสงคราม และสุราษฎร์ธานี

ข้อ ๒๐ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสามสิบเก้าบาท ในท้องที่จังหวัด
นราธิวาส อุตรธานี และอุบลราชธานี

ข้อ ๒๑ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสามสิบเจ็ดบาท ในท้องที่จังหวัด
นครนายก และปัตตานี

ข้อ ๒๒ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสามสิบหกบาท ในท้องที่จังหวัดตราด
บึงกาฬ ลำพูน และหนองคาย

ข้อ ๒๓ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสามสิบสี่บาท ในท้องที่จังหวัด
กำแพงเพชร และอุทัยธานี

ข้อ ๒๔ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสามสิบสามบาท ในท้องที่จังหวัด
กาฬสินธุ์ ขอนแก่น ชัยนาท และสุพรรณบุรี

ข้อ ๒๕ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสามสิบสองบาท ในท้องที่จังหวัด
เชียงราย นครสวรรค์ บุรีรัมย์ เพชรบูรณ์ ยโสธร ร้อยเอ็ด และสกลนคร

ข้อ ๒๖ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยสามสิบบาท ในท้องที่จังหวัดชัยภูมิ
มุกดาหาร ลำปาง สุโขทัย และหนองบัวลำภู

ข้อ ๒๗ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยยี่สิบเก้าบาท ในท้องที่จังหวัดนครพนม

ข้อ ๒๘ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยยี่สิบเจ็ดบาท ในท้องที่จังหวัดพิจิตร
พิษณุโลก แพร่ มหาสารคาม แม่ฮ่องสอน อำนาจเจริญ และอุดรดิตถ์

ข้อ ๒๙ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยยี่สิบหกบาท ในท้องที่จังหวัดตาก
และสุรินทร์

ข้อ ๓๐ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยยี่สิบห้าบาท ในท้องที่จังหวัดน่าน

ข้อ ๓๑ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยยี่สิบสามบาท ในท้องที่จังหวัดศรีสะเกษ

ข้อ ๓๒ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละสองร้อยยี่สิบสองบาท ในท้องที่จังหวัดพะเยา

ข้อ ๓๓ เพื่อประโยชน์ตามข้อ ๒ ถึงข้อ ๓๒ คำว่า “วัน” หมายถึง เวลาทำงานปกติของลูกจ้าง
ซึ่งไม่เกินชั่วโมงทำงานดังต่อไปนี้ แม้นายจ้างจะให้ลูกจ้างทำงานน้อยกว่าเวลาทำงานปกติเพียงใดก็ตาม

(๑) เจ็ดชั่วโมง สำหรับงานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างตาม
กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

(๒) แปดชั่วโมง สำหรับงานอื่นซึ่งไม่ใช่ตาม (๑)

ข้อ ๓๔ ห้ามมิให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างเป็นเงินแก่ลูกจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

ข้อ ๓๕ ประกาศคณะกรรมการค่าจ้างฉบับนี้ ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕
เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

(นายสมเกียรติ ฉายะศรีวงศ์)

ปลัดกระทรวงแรงงาน

ประธานกรรมการค่าจ้าง

คำชี้แจง
ประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง
เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ ๖)

ตามที่คณะกรรมการค่าจ้างได้ออกประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ ๖) ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นต้นไปนั้น เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำครั้งนี้ คณะกรรมการค่าจ้างจึงขอชี้แจงให้ทราบทั่วกัน ดังนี้

๑. อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ หมายถึง อัตราค่าจ้างที่คณะกรรมการค่าจ้างกำหนดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยคณะกรรมการค่าจ้างมีแนวคิดเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำว่า “เป็นอัตราค่าจ้างที่เพียงพอสำหรับแรงงานเพื่อพัฒนาฝีมือ” ๑ คน ให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้ตามสมควรแก่สภาพเศรษฐกิจและสังคม โดยมีมาตรฐานการครองชีพที่เหมาะสมตามความสามารถของธุรกิจในพื้นที่นั้น

๒. การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการค่าจ้าง ซึ่งเป็นองค์กรไตรภาคีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบด้วย ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และผู้แทนฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายละ ๕ คนเท่ากัน

๓. ในการพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ คณะกรรมการค่าจ้างได้ศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ คือ อัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับอยู่ดัชนีค่าครองชีพ อัตราเงินเฟ้อ มาตรฐานการครองชีพ ต้นทุนการผลิต ราคาของสินค้าและบริการ ความสามารถของธุรกิจ ผลผลิตแรงงาน ผลผลิตมวลรวมของประเทศ และสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

๔. คณะกรรมการค่าจ้างได้กระจายอำนาจการพิจารณาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไปยังภูมิภาค โดยได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกรุงเทพมหานคร และคณะอนุกรรมการอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด รวม ๗๖ คณะ เป็นองค์กรไตรภาคีเช่นเดียวกับคณะกรรมการค่าจ้าง เพื่อให้ทำหน้าที่เสนออัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละพื้นที่มากยิ่งขึ้น

๕. สำหรับการพิจารณาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ปี ๒๕๕๕ คณะกรรมการค่าจ้างได้กำหนดกรอบแนวทางการพิจารณา โดยแบ่งข้อมูลประกอบการพิจารณาตามหลักเกณฑ์เป็น ๓ กลุ่ม ตามลำดับความสำคัญ คือ กลุ่มความจำเป็นในการครองชีพของลูกจ้าง กลุ่มความสามารถในการจ่ายของนายจ้าง และกลุ่มสภาพเศรษฐกิจและสังคม โดยให้คำนึงถึงคุณภาพชีวิตของแรงงาน

๖. การพิจารณาของคณะกรรมการค่าจ้างนี้อยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาค และรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย ผลการพิจารณาจะนำไปสู่ข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันของทุกฝ่าย เพื่อให้นายจ้างสามารถประกอบธุรกิจอยู่ได้ ลูกจ้างสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างเป็นสุข

๗. อัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามประกาศฉบับนี้ไม่มีผลบังคับใช้กับราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ นายจ้างที่จ้างลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับงานบ้านอันมิได้มีการประกอบธุรกิจรวมอยู่ด้วย นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสงหากำไรในทางเศรษฐกิจ

* คณะกรรมการค่าจ้างมีมติเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เห็นชอบปรับปรุงแก้ไขคำว่า “แรงงานไร้ฝีมือ” เป็น “แรงงานเพื่อพัฒนาฝีมือ (แรงงานทั่วไปแรกเข้าทำงาน)” เพราะคำว่า แรงงานไร้ฝีมือก่อให้เกิดความรู้สึกที่ไม่สร้างสรรค์ต่อแรงงานที่เพิ่งเข้าสู่ตลาดแรงงานว่าเป็นแรงงานที่ไม่มีฝีมือหรือไม่มีการพัฒนาตนเอง และในข้อเท็จจริงแรงงานไร้ฝีมือสามารถเรียนรู้ ผักผ่อน พัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน ให้เป็นแรงงานกึ่งฝีมือ และหรือฝีมือได้ หากมีความขยัน อดทน ตั้งใจจริง และไม่เรียนรู้

นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานประมงทะเล นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานบรรทุกหรือขนถ่ายสินค้าเรือเดินทะเล นายจ้างที่ตกลงจ้างผู้รับงานไปทำที่บ้าน นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานเกษตรกรรมซึ่งมิได้จ้างลูกจ้างทำงานตลอดปี หรือมิได้ให้ลูกจ้างทำงานในลักษณะที่เป็นงานอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากงานเกษตรกรรม^๒ ดังกล่าว

งานเกษตรกรรม ได้แก่

งานที่เกี่ยวกับการเพาะปลูก เช่น การทำนา ทำไร่ ทำสวน การปลูกพืช การเพาะพันธุ์ การตัด เก็บเกี่ยวพืชผล การทำนุบำรุงดินเพื่องานเพาะปลูก

งานที่เกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์ เช่น การเพาะเลี้ยงสัตว์ การขยายพันธุ์สัตว์ การจับสัตว์ การเก็บบรรดาสิ่งทั้งปวงที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติของสัตว์

งานที่เกี่ยวกับการป่าไม้ เช่น การตัด ฟัน กาน โคน ลิด เลื่อย ผ่า ถาก ทอน ขุด ซักลากไม้ในป่า การทำสวนป่า การเก็บหาของป่า

งานที่เกี่ยวกับการทำนาเกลือสมุทร หมายถึง การให้ได้มาซึ่งเกลือโดยการนำน้ำเค็มเข้านา หรือพื้นที่ราบ ซึ่งทำเป็นคันกั้นน้ำเป็นแปลง ๆ แล้วตากให้แห้งจนตกผลึกเป็นเกลือ

งานที่เกี่ยวกับการประมงที่มีใช้การประมงทะเล เช่น การเพาะพันธุ์ การขยายพันธุ์ การเลี้ยง จับ ดัก ล่อ ทำอันตราย ฆ่า หรือเก็บสัตว์น้ำ รวมถึงการเตรียมและการซ่อมบำรุงเครื่องมือทำการประมงด้วย

๘. นายจ้างจะต้องจ่ายค่าจ้างเป็นเงินให้แก่ลูกจ้างทุกคนไม่น้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดไม่ว่าลูกจ้างนั้นจะมีเชื้อชาติ สัญชาติ วัย หรือเพศใด สำหรับนายจ้างรายใดได้จ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างเท่ากับหรือสูงกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ถือว่านายจ้างรายนั้นปฏิบัติตามกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำแล้ว ส่วนนายจ้างรายใดที่ยังจ่ายค่าจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำให้ปรับค่าจ้างให้เท่ากับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามที่ที่สถานประกอบกิจการดำเนินการอยู่

๙. อัตราค่าจ้างขั้นต่ำนี้มุ่งที่จะคุ้มครองแรงงานเพื่อพัฒนาฝีมือที่เข้าสู่ตลาดแรงงานใหม่ในปี ๒๕๕๕ เพื่อให้แรงงานเข้าใหม่เหล่านี้สามารถดำรงชีพอยู่ได้ตามสมควรแก่ภาวะการครองชีพในปี ๒๕๕๕ สำหรับแรงงานที่เข้าสู่ตลาดแรงงานมาไม่น้อยกว่า ๑ ปี จะเป็นแรงงานที่มีทักษะฝีมือมากขึ้น มีผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้น นายจ้างควรพิจารณาปรับค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างมากกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

จึงชี้แจงมาเพื่อทราบ และขอความร่วมมือเจ้าของสถานประกอบกิจการปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ ๖) ดังกล่าวโดยทั่วกัน

คณะกรรมการค่าจ้าง

ธันวาคม ๒๕๕๔

^๒ คำชี้แจงกระทรวงแรงงาน เรื่อง กฎกระทรวงว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานในงานเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๔๗ กระทรวงแรงงาน เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

ตารางสรุปอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ปี ๒๕๕๕
ตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ ๖)
โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕

ลำดับ ที่	จำนวน (จังหวัด)	เขตท้องที่บังคับใช้	ค่าจ้าง ขั้นต่ำ (เดิม)	ค่าจ้างขั้นต่ำ(ใหม่) ๑ เม.ย. ๕๕	
				เพิ่ม	เป็นวันละ
๑	๗	ภูเก็ต	๒๒๑	๗๙	๓๐๐
		กรุงเทพฯ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ	๒๑๕	๘๕	๓๐๐
		สมุทรสาคร			
๒	๑	ชลบุรี	๑๙๖	๗๗	๒๗๓
๓	๒	ฉะเชิงเทรา สระบุรี	๑๙๓	๗๖	๒๖๙
๔	๑	พระนครศรีอยุธยา	๑๙๐	๗๕	๒๖๕
๕	๑	ระยอง	๑๘๙	๗๕	๒๖๔
๖	๑	พังงา	๑๘๖	๗๓	๒๕๙
๗	๑	ระนอง	๑๘๕	๗๓	๒๕๘
๘	๑	กระบี่	๑๘๔	๗๓	๒๕๗
๙	๒	นครราชสีมา ปราจีนบุรี	๑๘๓	๗๒	๒๕๕
๑๐	๑	ลพบุรี	๑๘๒	๗๒	๒๕๔
๑๑	๑	กาญจนบุรี	๑๘๑	๗๑	๒๕๒
๑๒	๒	เชียงใหม่ ราชบุรี	๑๘๐	๗๑	๒๕๑
๑๓	๒	จันทบุรี เพชรบุรี	๑๗๙	๗๑	๒๕๐
๑๔	๒	สงขลา สิงห์บุรี	๑๗๖	๗๐	๒๔๖
๑๕	๑	ตรัง	๑๗๕	๖๙	๒๔๔
๑๖	๒	นครศรีธรรมราช อ่างทอง	๑๗๔	๖๙	๒๔๓
๑๗	๕	ชุมพร พัทลุง เลย สตูล สระแก้ว	๑๗๓	๖๘	๒๔๑
๑๘	๔	ประจวบคีรีขันธ์ ยะลา สมุทรสงคราม สุราษฎร์ธานี	๑๗๒	๖๘	๒๔๐
๑๙	๓	นราธิวาส อุตรธานี อุบลราชธานี	๑๗๑	๖๘	๒๓๙
๒๐	๒	นครนายก ปัตตานี	๑๗๐	๖๗	๒๓๗
๒๑	๔	ตราด บึงกาฬ ลำพูน หนองคาย	๑๖๙	๖๗	๒๓๖
๒๒	๒	กำแพงเพชร อุทัยธานี	๑๖๘	๖๖	๒๓๔
๒๓	๔	กาฬสินธุ์ ขอนแก่น ชัยนาท สุพรรณบุรี	๑๖๗	๖๖	๒๓๓
๒๔	๗	เชียงราย นครสวรรค์ บุรีรัมย์ เพชรบูรณ์ ยโสธร	๑๖๖	๖๖	๒๓๒
		ร้อยเอ็ด สกลนคร			
๒๕	๕	ชัยภูมิ มุกดาหาร ลำปาง สุโขทัย หนองบัวลำภู	๑๖๕	๖๕	๒๓๐
๒๖	๑	นครพนม	๑๖๔	๖๕	๒๒๙
๒๗	๗	พิจิตร พิษณุโลกแพร่ มหาสารคาม แม่ฮ่องสอน อำนาจเจริญ	๑๖๓	๖๔	๒๒๗
		อุดรดิตถ์			
๒๘	๒	ตาก สุรินทร์	๑๖๒	๖๔	๒๒๖
๒๙	๑	น่าน	๑๖๑	๖๔	๒๒๕
๓๐	๑	ศรีสะเกษ	๑๖๐	๖๓	๒๒๓
๓๑	๑	พะเยา	๑๕๙	๖๓	๒๒๒

สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน
สำนักเศรษฐกิจการแรงงาน
สำนักงานคณะกรรมการค่าจ้าง

ประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง
เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๓)

ด้วยคณะกรรมการค่าจ้างได้มีการประชุมศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับตามมาตรฐานฝีมือ และมีมติเห็นชอบเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ รวม ๒๒ สาขาอาชีพ โดยใช้มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นเกณฑ์วัดค่าทักษะฝีมือ ความรู้ ความสามารถ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๙ (๔) และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการค่าจ้างจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔ และประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“มาตรฐานฝีมือ” หมายความว่า มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน

ข้อ ๓ อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือในแต่ละสาขาอาชีพและในแต่ละระดับ ให้เป็นดังนี้

(๑) สาขาอาชีพช่างสีรถยนต์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยหกสิบห้าบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยสามสิบบาท

(๒) สาขาอาชีพช่างเคาะตัวถังรถยนต์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยยี่สิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยห้าบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยเก้าสิบบาท

(๓) สาขาอาชีพช่างซ่อมรถยนต์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยหกสิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสี่สิบห้าบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยสามสิบบาท

(๔) สาขาอาชีพผู้ประกอบอาหารไทย ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยสิบบาท

(๕) สาขาอาชีพพนักงานนวดไทย ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสี่สิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยแปดสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละเจ็ดร้อยยี่สิบบาท

(๖) สาขาอาชีพนักส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมสปาตะวันตก (หัตถบำบัด) ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยเก้าสิบบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยห้าสิบบาท

(๗) สาขาอาชีพช่างซ่อมไมโครคอมพิวเตอร์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยบาท

(๘) สาขาอาชีพช่างไฟฟ้าภายในอาคาร ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยบาท

(๙) สาขาอาชีพช่างไฟฟ้าอุตสาหกรรม ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยบาท

(๑๐) สาขาอาชีพช่างเครื่องปรับอากาศในบ้านและการพาณิชย์ขนาดเล็ก ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยบาท

(๑๑) สาขาอาชีพช่างอิเล็กทรอนิกส์ (โทรทัศน์) ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยบาท

(๑๒) สาขาอาชีพช่างเขียนแบบเครื่องกลด้วยคอมพิวเตอร์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยสามสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยเจ็ดสิบบาท

(๑๓) สาขาอาชีพช่างเชื่อมแม็ก ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยบาท

(๑๔) สาขาอาชีพช่างเชื่อมทิก ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยห้าสิบห้าบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยสิบห้าบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าบาท

(๑๕) สาขาอาชีพช่างไม้ก่อสร้าง ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยแปดสิบห้าบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยเก้าสิบห้าบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยห้าบาท

(๑๖) สาขาอาชีพช่างก่ออิฐ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยสี่สิบห้าบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยหกสิบห้าบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยแปดสิบห้าบาท

(๑๗) สาขาอาชีพช่างฉาบปูน ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยแปดสิบห้าบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยเก้าสิบห้าบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยห้าบาท

(๑๘) สาขาอาชีพช่างอะลูมิเนียมก่อสร้าง ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยหกสิบห้าบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยเจ็ดสิบห้าบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยแปดสิบห้าบาท

(๑๙) สาขาอาชีพช่างเย็บ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยยี่สิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยเจ็ดสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยบาท

(๒๐) สาขาอาชีพช่างเครื่องประดับ (ประดับอัญมณี) ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยห้าสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละเจ็ดร้อยห้าสิบบาท

(๒๑) สาขาอาชีพช่างเครื่องเรือนไม้ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยสามสิบห้าบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยแปดสิบห้าบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสามสิบห้าบาท

(๒๒) สาขาอาชีพช่างบุครุภัณฑ์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยยี่สิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยเจ็ดสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยยี่สิบบาท

ข้อ ๔ เพื่อประโยชน์ตามข้อ ๓ (๑) ถึง (๒๒) คำว่า “วัน” หมายถึง เวลาทำงานปกติของลูกจ้าง

ข้อ ๕ นายจ้างที่ให้ลูกจ้างทำงานในตำแหน่งงานหรือลักษณะงานที่ต้องใช้ทักษะฝีมือ ความรู้ความสามารถตามมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพและระดับใด ไม่ว่าจะครอบคลุมมาตรฐานฝีมือนั้นทั้งหมดหรือส่วนหนึ่งส่วนใดก็ตาม ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้ลูกจ้างไม่น้อยกว่าอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพและระดับนั้น

ข้อ ๖ ภายใต้บังคับข้อ ๕ ลูกจ้างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพและระดับใด ไม่มาก่อนหรือหลังประกาศนี้มีผลใช้บังคับ หากประสงค์จะใช้สิทธิให้ยื่นหนังสือรับรองว่าเป็นผู้ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพและระดับนั้นแก่นายจ้างโดยเร็ว

เมื่อนายจ้างได้รับหนังสือรับรองตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้จ่ายค่าจ้างตามอัตราในประกาศนี้ให้แก่ลูกจ้าง นับแต่วันที่ได้รับหนังสือรับรองเป็นต้นไป

ข้อ ๗ ประกาศคณะกรรมการค่าจ้างฉบับนี้ ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

(นายสมเกียรติ ฉายะศรีวงศ์)

ปลัดกระทรวงแรงงาน

ประธานกรรมการค่าจ้าง

คำชี้แจง
ประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง
เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๓)

ตามที่คณะกรรมการค่าจ้างได้ออกประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๓) ลงวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ เพื่อกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ กลุ่มสาขาอาชีพช่างเครื่องกล กลุ่มสาขาอาชีพภาคบริการ กลุ่มสาขาอาชีพช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรม กลุ่มสาขาอาชีพช่างก่อสร้าง และกลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ รวม ๒๒ สาขาอาชีพ เพื่อให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นต้นไปนั้น ดังนั้น เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับการกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ คณะกรรมการค่าจ้างจึงขอชี้แจงให้ทราบทั่วกัน ดังนี้

๑. การกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการค่าจ้าง ซึ่งเป็นองค์กรไตรภาคีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และผู้แทนฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายละ ๕ คนเท่ากัน

๒. ในการพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ คณะกรรมการค่าจ้างได้ศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ คือ อัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับในแต่ละสาขาอาชีพตามมาตรฐานฝีมือที่กำหนดไว้ โดยวัดค่าทักษะฝีมือ ความรู้ และความสามารถ ซึ่งในการจัดทำอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ คณะกรรมการค่าจ้างได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ เพื่อศึกษาและจัดทำร่างอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ รวม ๒๒ สาขาอาชีพ โดยคณะกรรมการค่าจ้างมีมติเห็นชอบ เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕

๓. อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ หมายถึง อัตราค่าจ้างที่คณะกรรมการค่าจ้างกำหนดขึ้นในแต่ละสาขาอาชีพตามมาตรฐานฝีมือ ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑

๔. มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ กลุ่มสาขาอาชีพช่างเครื่องกล กลุ่มสาขาอาชีพภาคบริการ กลุ่มสาขาอาชีพช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรม กลุ่มสาขาอาชีพช่างก่อสร้าง และกลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ รวม ๒๒ สาขาอาชีพ สรุปได้ดังนี้

๔.๑ นิยาม ตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕

มาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า ข้อกำหนดทางวิชาการที่ใช้เป็นเกณฑ์วัดระดับฝีมือ ความรู้ ความสามารถ และทัศนคติในการทำงานของผู้ประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

การทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า การทดสอบฝีมือ ความรู้ ความสามารถ และทัศนคติในการทำงานของผู้ประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า ผู้ทำหน้าที่ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานให้แก่ผู้เข้ารับการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน

ผู้ประกอบการ หมายความว่า ผู้ประกอบกิจการอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือธุรกิจอย่างอื่น ทั้งที่เป็นนายจ้างและมีไชนายจ้างของผู้รับการฝึก

นายจ้าง หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

ลูกจ้าง หมายความว่า ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

นายทะเบียน หมายความว่า อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย
อธิบดี หมายความว่า อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

๔.๒ คุณสมบัติผู้เข้ารับการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ รายละเอียดเป็นไปตาม
ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานในแต่ละสาขาอาชีพ โดยพอจะสรุปในภาพรวมได้ดังนี้

(๑) มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๑ ผู้เข้ารับการทดสอบต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า
๑๘ ปีบริบูรณ์นับถึงวันสมัครเข้ารับการทดสอบ และมีประสบการณ์การทำงานหรือประกอบอาชีพเกี่ยวกับ
สาขาอาชีพตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติของแต่ละสาขาอาชีพ หรือผ่านการฝึกฝีมือแรงงาน
หรือฝึกอาชีพในสาขาอาชีพตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติของแต่ละสาขาอาชีพและมี
ประสบการณ์จากการฝึกหรือปฏิบัติงานในกิจการในสาขาที่เกี่ยวข้องตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานฝีมือแรงงาน
แห่งชาติของแต่ละสาขาอาชีพ หรือเป็นผู้ที่จบการศึกษาไม่ต่ำกว่าประกาศนียบัตรวิชาชีพในสาขาที่เกี่ยวข้อง

(๒) มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๒ ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องมี
ประสบการณ์การทำงาน หรือประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้อง ไม่น้อยกว่า ๑ ปี หรือ ๒ ปี ในบางสาขาอาชีพ
นับตั้งแต่ได้รับหนังสือรับรองมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๑ หรือได้คะแนนรวมในการทดสอบ
ระดับ ๑ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ สามารถเข้ารับการทดสอบได้ทันที โดยไม่ต้องรอรระยะเวลา ๑ ปี

(๓) มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๓ ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องมี
ประสบการณ์การทำงาน หรือประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้อง ไม่น้อยกว่า ๑ ปี หรือ ๒ ปี ในบางสาขาอาชีพ
นับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือรับรองมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๒ หรือได้คะแนนรวมในการทดสอบ
ระดับ ๒ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ สามารถเข้ารับการทดสอบได้ทันที โดยไม่ต้องรอรระยะเวลา ๑ ปี

๔.๓ การทดสอบ เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน
ในแต่ละสาขาอาชีพ

๕. การพิจารณาของคณะกรรมการค่าจ้างขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความเสมอภาค และรับฟัง
ความคิดเห็นของทุกฝ่าย ผลการพิจารณาจะนำไปสู่ข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันของทุกฝ่าย เพื่อให้นายจ้าง
สามารถประกอบธุรกิจอยู่ได้ ลูกจ้างสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างเป็นสุข ซึ่งเมื่อศึกษาและพิจารณาข้อมูล
ตามหลักเกณฑ์จะเห็นได้ว่าแต่ละสาขาอาชีพมีมาตรฐานฝีมือที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงเป็นการเหมาะสมที่จะกำหนด
อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือที่แตกต่างกันตามมาตรฐานฝีมือในแต่ละสาขาอาชีพนั้น ๆ

๖. อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือตามประกาศฉบับนี้ไม่มีผลบังคับใช้กับราชการส่วนกลาง
ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ นายจ้างที่จ้าง
ลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับงานบ้านอันมิได้มีการประกอบธุรกิจรวมอยู่ด้วย นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหา
กำไรในทางเศรษฐกิจ นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานประมงทะเล นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานบรรทุกหรือขนถ่ายสินค้า
เรือเดินทะเล นายจ้างที่ตกลงจ้างผู้รับงานไปทำที่บ้าน นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานเกษตรกรรมซึ่งมิได้จ้างลูกจ้าง
ทำงานตลอดปี หรือมิได้ให้ลูกจ้างทำงานในลักษณะที่เป็นงานอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากงานเกษตรกรรม^๑
ดังกล่าว

งานเกษตรกรรม ได้แก่

งานที่เกี่ยวกับการเพาะปลูก เช่น การทำนา ทำไร่ ทำสวน การปลูกพืช การเพาะพันธุ์
การตัด เก็บเกี่ยวพืชผล การทำนุบำรุงดินเพื่องานเพาะปลูก

งานที่เกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์ เช่น การเพาะเลี้ยงสัตว์ การขยายพันธุ์สัตว์ การจับสัตว์
การเก็บบรรดาสิ่งทั้งปวงที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติของสัตว์

^๑ คำชี้แจงกระทรวงแรงงาน เรื่อง กฎกระทรวงว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานในงานเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๔๗ กระทรวงแรงงาน เดือนเมษายน
พ.ศ. ๒๕๔๘

งานที่เกี่ยวข้องกับการป่าไม้ เช่น การตัด ฟัน กาน โคน ลิด เลื่อย ผ่า ถาก ทอน ขุด ชักลากไม้ในป่า การทำสวนป่า การเก็บหาของป่า

งานที่เกี่ยวข้องกับการทำนาเกลือสมุทร หมายถึง การให้ได้มาซึ่งเกลือโดยการนำน้ำเค็มเข้านา หรือพื้นที่ราบ ซึ่งทำเป็นคันกั้นน้ำเป็นแปลง ๆ แล้วตากให้แห้งจนตกผลึกเป็นเกลือ

งานที่เกี่ยวข้องกับการประมงที่มีใช้การประมงทะเล เช่น การเพาะพันธุ์ การขยายพันธุ์ การเลี้ยง จับ ดัก ล่อ ทำอันตราย ฆ่า หรือเก็บสัตว์น้ำ รวมถึงการเตรียมและการซ่อมบำรุงเครื่องมือทำการประมงด้วย

๗. อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือนี้มุ่งที่จะคุ้มครองลูกจ้างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติในแต่ละสาขาอาชีพและแต่ละระดับ ให้ได้รับค่าจ้างที่เหมาะสมและเป็นธรรม

๘. นายจ้างที่จ้างลูกจ้างตามระดับมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ให้จ่ายค่าจ้างไม่น้อยกว่า อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือที่กำหนด ไม่ว่าลูกจ้างนั้นจะมีเชื้อชาติ สัญชาติ วัย หรือเพศใด สำหรับนายจ้าง รายใดได้จ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างเท่ากับหรือสูงกว่าอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ ถือว่านายจ้างรายนั้นปฏิบัติถูกต้อง ตามกฎหมายค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือแล้ว ส่วนนายจ้างรายใดที่ยังจ่ายน้อยกว่าค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ ให้ปรับค่าจ้างให้ไม่น้อยกว่าอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ

**สรุปมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถที่สำคัญ)
และอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ รวม ๒๒ สาขาอาชีพ**

หน่วย : บาท/วัน

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้าง ไม่น้อยกว่า
๑. กลุ่มสาขาอาชีพช่างเครื่องกล ได้แก่		
๑.๑ ช่างสีรถยนต์		
ระดับ ๑	หมายถึง สามารถเตรียมผิวงานเพื่องานพ่นสีพื้นทุกประเภท โป๊สบนผิวโลหะ ผิวโค้ง และโป๊บบ้าน พ่นสีพื้นและกันสนิมได้ห้องรถ	๔๐๐
ระดับ ๒	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๑ และสามารถซ่อมสีและพ่นสีจริงแห้งเร็ว และแห้งช้า ใช้สารอุดรอยต่อและตะเข็บ เตรียมงานและพ่นสีกันซึม	๔๖๕
ระดับ ๓	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๒ และสามารถเทียบสี ผสมสีและซ่อม รอยต่อสี อดสีโดยใช้เทคโนโลยีระดับสูง ประเมินราคาค่าแรงในการซ่อมสี ตามลักษณะงาน	๕๓๐
๑.๒ ช่างเคาะตัวถังรถยนต์		
ระดับ ๑	หมายถึง สามารถเคาะ ตัดเหล็ก ขึ้นรูป ย้ำหมุดในงานพื้นฐานการเคาะตัวถัง ตกแต่งตัวถังจากอุบัติเหตุที่เสียหายเล็กน้อยและเป็นบริเวณง่าย ๆ ถอดประกอบ และปรับหาดำแหน่งที่เหมาะสมของประตู ฝากระโปรง	๔๒๐
ระดับ ๒	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๑ และสามารถปะผุ เปลี่ยนและตกแต่ง งานตัวถังรถยนต์ทุกชิ้นส่วน ถอดประกอบชิ้นส่วนของรถยนต์เฉพาะจุด ที่เกี่ยวข้องกับการเคาะตัวถัง เช่น ชุดคอนโซลหน้า เป็นต้น รวมทั้งซ่อมและ เชื่อมชิ้นงานพลาสติก	๕๐๕
ระดับ ๓	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๒ และสามารถเชื่อมวัสดุอื่น ๆ นอกเหนือจาก เหล็กและพลาสติก ประเมินราคาค่าแรงในการซ่อมตัวถังและโครงรถยนต์ ในทุกสภาพ	๕๙๐

หน่วย : บาท/วัน

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า
๑.๓ ช่างซ่อมรถยนต์		
ระดับ ๑ หมายถึง สามารถบริการรถยนต์เบื้องต้น เช่น เปลี่ยนหลอดไฟ เปลี่ยนแบตเตอรี่ เปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่อง น้ำมันเฟืองท้าย เติมน้ำมัน ปรับตั้งระยะพรีคั้นเหยียบเบรก คั่นเหยียบคลัตช์ ไล่ลมเบรก เป็นต้น		๓๖๐
ระดับ ๒ หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๑ และสามารถปรับแต่งเครื่องยนต์เบนซิน และเครื่องยนต์ดีเซล บริการระบบส่งถ่ายกำลังขับเคลื่อนรถยนต์และเครื่องล่างรถยนต์ เช่น ถอดและประกอบกระปุกเกียร์ ชุดคลัตช์ เปลี่ยนผ้าเบรก ตั้งศูนย์ล้อ ประเมินราคาซ่อมทั่วไป		๔๔๕
ระดับ ๓ หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๒ และสามารถตรวจสอบหาสาเหตุและแก้ไขข้อขัดข้องของปัญหาในระบบที่ซับซ้อนขึ้น เช่น ระบบเกียร์อัตโนมัติ ระบบเบรก ABS ระบบจุดระเบิดอิเล็กทรอนิกส์		๕๓๐
๒. กลุ่มสาขาอาชีพภาคบริการ ได้แก่		
๒.๑ ผู้ประกอบอาหารไทย		
ระดับ ๑ หมายถึง ผู้ที่มีฝีมือมีความรู้พื้นฐานในการปฏิบัติงานสามารถทำอาหารไทยตามตำรับอาหารได้		๔๐๐
ระดับ ๒ หมายถึง ผู้ที่มีฝีมือ มีความรู้ ความสามารถ ทักษะและประสบการณ์ในการปรุงประกอบอาหารไทยในร้านอาหารที่มีรายการอาหารไทยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ และได้รับมาตรฐาน Clean Food Good Taste จากกระทรวงสาธารณสุข หรือเทียบเท่า/สูงกว่า และสามารถคิดราคาต้นทุนได้		๕๑๐
๒.๒ พนักงานนวดไทย		
ระดับ ๑ หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในการนวดไทยเพื่อผ่อนคลายและรู้ข้อห้ามข้อควรระวังในการนวด พร้อมทั้งมีสุขภาพร่างกาย และจิตใจไม่ขัดต่อจรรยาบรรณ จริยธรรม ในการประกอบอาชีพ		๔๔๐
ระดับ ๒ หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในการนวดไทยเพื่อผ่อนคลาย บรรเทาอาการปวดเมื่อยทั่วไปอย่างน้อย ๑๐ อาการ และรู้ข้อห้ามข้อควรระวังในการนวด พร้อมทั้งมีสุขภาพร่างกายและจิตใจไม่ขัดต่อจรรยาบรรณ จริยธรรม ในการประกอบอาชีพ		๕๘๐
ระดับ ๓ หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในการนวดไทยเพื่อผ่อนคลาย บรรเทาอาการปวดเมื่อยทั่วไป สามารถวินิจฉัย บำบัดรักษาโรค ตามทฤษฎีการแพทย์แผนไทย และรู้ข้อห้ามข้อควรระวังในการนวด พร้อมทั้งมีสุขภาพร่างกาย และจิตใจไม่ขัดต่อจรรยาบรรณ จริยธรรม ในการประกอบวิชาชีพการแพทย์แผนไทย และมีใบประกอบโรคศิลปะตาม พรบ. การประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒		๗๒๐
๒.๓ นักส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมสปาตะวันตก (หัตถบำบัด)		
ระดับ ๑ หมายถึง การส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมแบบพื้นฐานที่บุคคลทั่วไปสามารถดูแลตนเองและผู้อื่นได้ภายใต้คำแนะนำและการสนับสนุนของผู้ที่มีความรู้ความสามารถ		๔๙๐

หน่วย : บาท/วัน

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า
ระดับ ๒	หมายถึง การดูแลส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมที่ต้องมีความรู้ความสามารถและความชำนาญในระดับที่สามารถบรรเทา อาการเจ็บป่วยเบื้องต้นและให้ไปรักษาตนเองต่อได้ ทั้งนี้ใช้เป็นการประกอบโรคศิลปะ	๖๕๐
๓. กลุ่มสาขาอาชีพช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ ได้แก่		
๓.๑ ช่างซ่อมไมโครคอมพิวเตอร์		
ระดับ ๑	หมายถึง เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ พื้นฐานทางด้านไมโครคอมพิวเตอร์ การประกอบ ติดตั้งอุปกรณ์ การติดตั้งโปรแกรมระบบปฏิบัติการ โปรแกรมประยุกต์ การติดตั้งระบบเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต ระบบรักษาความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	๔๐๐
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ การเลือกใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ การติดตั้ง การแก้ไขปัญหาโปรแกรมระบบปฏิบัติการ โปรแกรมประยุกต์ โปรแกรมมอรรถประโยชน์ และโปรแกรมป้องกันไวรัสคอมพิวเตอร์ การติดตั้งระบบเครือข่าย ระบบความปลอดภัย พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	๕๐๐
ระดับ ๓	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ การใช้เครื่องมือเครื่องมือวัดในการวิเคราะห์ ตรวจซ่อม แก้ไขปัญหาของเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงต่าง ๆ แก้ไขปัญหาของระบบปฏิบัติการ และโปรแกรมอื่น ๆ การจัดการไฟล์ระบบ การสำรองและกู้คืนข้อมูล วางแผนและติดตั้งระบบเครือข่าย และการแก้ปัญหาระบบความปลอดภัยของคอมพิวเตอร์	๖๐๐
๓.๒ ช่างไฟฟ้าภายในอาคาร		
ระดับ ๑	หมายถึง ผู้ที่สามารถเดินสายไฟฟ้าด้วยเข็มขัดรัดสาย ติดตั้งและประกอบต่อสายไฟและแผงจ่ายไฟระบบ ๑ เฟส	๔๐๐
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ และสามารถติดตั้งร้อยท่อระบบไฟ ๑ เฟส และ ๓ เฟส รวมทั้งสามารถตรวจหาสาเหตุข้อขัดข้องในวงจรแผงเมนสวิตซ์ได้	๕๐๐
ระดับ ๓	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ และสามารถติดตั้ง วิเคราะห์ แก้ไขข้อขัดข้อง บำรุงรักษามอเตอร์ไฟฟ้า หม้อแปลงไฟฟ้า อุปกรณ์ตัดวงจรอัตโนมัติ ระบบสัญญาณเตือนภัย และวงจรควบคุมอาคาร	๖๐๐
๓.๓ ช่างไฟฟ้าอุตสาหกรรม		
ระดับ ๑	หมายถึง ผู้ที่สามารถอ่านแบบไฟฟ้าแสงสว่างในโรงงาน เดินสาย ต่อสาย และติดตั้งมอเตอร์ไฟฟ้า ตามแบบที่กำหนด	๔๐๐
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ และสามารถติดตั้งและเดินสายไฟฟ้าในท่อโลหะ แผงควบคุมมอเตอร์ และแผงเครื่องมือวัดในวงจรแผงจ่ายไฟ	๕๐๐
ระดับ ๓	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ และสามารถติดตั้ง ตรวจซ่อม และบำรุงรักษาวงจรควบคุมมอเตอร์กระแสไฟสลับ (AC) และกระแสไฟตรง (DC) หม้อแปลงไฟฟ้าทั้ง ๑ เฟส และ ๓ เฟส	๖๐๐

หน่วย : บาท/วัน

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า
๓.๔ ช่างเครื่องปรับอากาศในบ้านและการพาณิชย์ขนาดเล็ก		
ระดับ ๑	หมายถึง ผู้ที่สามารถเดินและติดตั้งท่อสารทำความเย็น ท่อน้ำทิ้ง และต่อวงจรไฟฟ้าในเครื่องปรับอากาศ	๔๐๐
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ และสามารถติดตั้ง ตรวจสอบส่วนประกอบและอุปกรณ์เครื่องปรับอากาศ ๑ เฟส และ ๓ เฟส	๕๐๐
ระดับ ๓	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ และสามารถควบคุม ติดตั้งเครื่องปรับอากาศตามรายละเอียดและแบบที่กำหนด วินิจฉัยข้อขัดข้องของอุปกรณ์ ซ่อม และปรุงแต่งอุปกรณ์ของเครื่องปรับอากาศ วินิจฉัยหาสาเหตุ และตรวจสอบข้อขัดข้องทางระบบไฟฟ้า ระบบควบคุมทั้งชนิดธรรมดาและอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในเครื่องปรับอากาศ	๖๐๐
๓.๕ ช่างอิเล็กทรอนิกส์ (โทรทัศน์)		
ระดับ ๑	หมายถึง เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในด้าน พื้นฐานทางไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ การทำงานของอุปกรณ์ต่าง ๆ หลักการทำงาน การใช้งานของวงจรอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องมือวัดทางไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ส่วนประกอบ การทำงานของเครื่องรับโทรทัศน์ และการวิเคราะห์อาการเสียของเครื่องรับโทรทัศน์ได้	๔๐๐
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในด้าน การทำงานของภาคต่าง ๆ ของเครื่องรับโทรทัศน์ การส่งสัญญาณและการรับสัญญาณของเครื่องรับโทรทัศน์ การปรับแต่งเครื่องรับโทรทัศน์ ระบบสายอากาศและสายนำสัญญาณของเครื่องรับโทรทัศน์ได้	๕๐๐
๔. กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรม ได้แก่		
๔.๑ ช่างเขียนแบบเครื่องกลด้วยคอมพิวเตอร์		
ระดับ ๑	หมายถึง ช่างเขียนแบบเครื่องกลด้วยคอมพิวเตอร์ ระดับต้น (ช่างลอกแบบ) คือ ผู้ที่สามารถเขียนแบบภาพ ๒ มิติ ตามแบบร่างโดยใช้โปรแกรม CAD	๔๖๐
ระดับ ๒	หมายถึง หมายถึง ช่างเขียนแบบเครื่องกลด้วยคอมพิวเตอร์ ระดับกลาง (ช่างลอกแบบ) คือ ผู้ที่สามารถเขียนแบบแยก และภาพประกอบจากชิ้นงานจริง หรือแบบงาน โดยใช้โปรแกรม CAD	๕๓๐
ระดับ ๓	หมายถึง ช่างเขียนแบบเครื่องกลด้วยคอมพิวเตอร์ ระดับสูง (ช่างเขียนแบบ ๓ มิติ) คือ ผู้ที่สามารถเขียนแบบแยกชิ้น และภาพประกอบเป็นภาพ ๓ มิติจากชิ้นงานจริง หรือแบบงาน โดยใช้โปรแกรม CAD	๖๗๐
๔.๒ ช่างเชื่อมแม่เหล็ก		
ระดับ ๑	หมายถึง ผู้ที่สามารถเชื่อมเหล็กกล้าคาร์บอนต่ำ (เหล็กแผ่นและท่อ) ที่เป็นแนวฟิลเล็ท (Fillet Weld) ในตำแหน่งทำเชื่อมต่างๆ ได้ทุกตำแหน่ง ด้วยกระบวนการเชื่อมแบบอาร์ก โดยใช้ลวดเชื่อมต่อเนื่องและใช้แก๊สคาร์บอน-ไดออกไซด์ หรือแก๊สผสมคาร์บอนไดออกไซด์ - อาร์กอน หรือแก๊สผสมอื่น ๆ	๔๐๐
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่สามารถเชื่อมเหล็กกล้าคาร์บอนต่ำ (เหล็กแผ่น) ที่เป็นแนวเชื่อมต่อ (Butt - Weld) ในตำแหน่ง ทำเชื่อมต่างๆ ได้ทุกตำแหน่ง ด้วยกระบวนการเชื่อมแบบอาร์ก โดยใช้ลวดเชื่อมต่อเนื่องและใช้แก๊สคาร์บอน-ไดออกไซด์ หรือแก๊สผสมคาร์บอนไดออกไซด์ - อาร์กอน หรือแก๊สผสมอื่น ๆ	๕๐๐

หน่วย : บาท/วัน

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า
ระดับ ๓	หมายถึง ผู้ที่สามารถเชื่อมเหล็กกล้าคาร์บอนต่ำ (ท่อ) ที่เป็นแนวเชื่อมต่อชน (Butt - Weld) ในตำแหน่งท่าเชื่อมต่างๆได้ทุกตำแหน่ง ด้วยกระบวนการเชื่อมแบบอาร์ก โดยใช้ลวดเชื่อมต่อเนื่องและใช้แก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ หรือแก๊สผสมคาร์บอนไดออกไซด์ - อาร์กอน หรือแก๊สผสมอื่น ๆ	๖๐๐
๔.๓ ช่างเชื่อมทิก		
ระดับ ๑	หมายถึง ผู้ที่สามารถใช้เครื่องมือวัสดุและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องได้อย่างถูกต้อง และปลอดภัย ปฏิบัติการเชื่อมเหล็กกล้าคาร์บอนต่ำหรือเหล็กกล้าไร้สนิม ประเภทแผ่นและท่อ ที่มีความหนา ๑.๕ - ๓ มม. แนวเชื่อมฟิลเล็ท (ต่อฉาก ต่อมุม ต่อเกย) เช่น งานโครงสร้างทั่วไปได้ทุกตำแหน่งท่าเชื่อมด้วยกระบวนการเชื่อมทิก	๔๕๕
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่สามารถใช้เครื่องมือวัสดุและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องได้อย่างถูกต้อง และปลอดภัย ปฏิบัติการเชื่อมเหล็กกล้าคาร์บอนต่ำหรือเหล็กกล้าไร้สนิม ประเภทแผ่น ที่มีความหนา ๑.๕ - ๓ มม. แนวเชื่อมต่อชน เช่น งานโครงสร้างทั่วไปได้ทุกตำแหน่งท่าเชื่อมด้วยกระบวนการเชื่อมทิก	๖๑๕
ระดับ ๓	หมายถึง ผู้ที่สามารถใช้เครื่องมือวัสดุและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องได้อย่างถูกต้อง และปลอดภัย ปฏิบัติการเชื่อมเหล็กกล้าคาร์บอนต่ำหรือเหล็กกล้าไร้สนิม ประเภทท่อ ที่มีความหนา ๑.๕ - ๔ มม. แนวเชื่อมต่อชน เช่น งานโครงสร้างทั่วไปได้ทุกตำแหน่งท่าเชื่อมด้วยกระบวนการเชื่อมทิก	๗๗๕
๕. กลุ่มสาขาอาชีพช่างก่อสร้าง ได้แก่		
๕.๑ ช่างไม้ก่อสร้าง		
ระดับ ๑	หมายถึง สามารถสร้าง ประกอบ ติดตั้งไม้แบบ คาน เสา พื้น บันได ช่วงพาดเดียว แผ่นพื้นด้วยไม้หรือแผ่น ผลิตภัณฑ์ไม้สำเร็จรูป ฝ้าเพดานด้วย ไม้แปรรูปหรือวัสดุแผ่นอื่น ๆ ระบายเดียว	๓๘๕
ระดับ ๒	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๑ และสามารถสร้างไม้แบบเสากลม บันไดเวียน บันไดหักศอก ชั้มโค้ง ผนังรูปทรงห้าเหลี่ยมและรูปทรงหกเหลี่ยม ที่ไม่สลับซับซ้อน ประกอบติดตั้งโครงหลังคาซ้อน ประกอบติดตั้งและรื้อถอน นั่งร้าน	๔๙๕
ระดับ ๓	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๒ และสามารถประกอบติดตั้งไม้แบบ บันไดเวียน บันไดหักศอก ชั้มโค้ง ผนังรูปทรงห้าเหลี่ยมและรูปทรงหกเหลี่ยม แบบที่มีความสลับซับซ้อน สร้างและประกอบติดตั้งชิ้นส่วนของโครงสร้าง ของระบบผนังรับน้ำหนัก โครงสร้างหลังคาแบบโครงถัก ประมาณราคางาน วางแผน การทำงานและมอบหมายงาน	๖๐๕
๕.๒ ช่างก่ออิฐ		
ระดับ ๑	หมายถึง สามารถก่ออิฐเพื่อฉาบให้ได้ขนาด ระดับ ดิ่ง ฉาก ระบาย	๓๔๕
ระดับ ๒	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๑ และสามารถใช้เครื่องมือกลตัดอิฐ ก่ออิฐ โครงสร้างรับกำลัง รูปทรงโค้ง แนวราบ ประกอบ ติดตั้ง และรื้อถอนนั่งร้าน	๔๖๕
ระดับ ๓	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๒ และสามารถก่ออิฐชั้มโค้ง ก่ออิฐโหวแนว เขียนแบบปฏิบัติงาน ประมาณราคางาน วางแผนการทำงาน และ มอบหมายงาน	๕๘๕

หน่วย : บาท/วัน

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า
๕.๓ ช่างฉาบปูน		
ระดับ ๑	หมายถึง สามารถประกอบ ติดตั้ง และรื้อนั่งร้าน ทำปูนระดับ จับเชี่ยม ฉาบรองพื้น ฉาบทับหน้า ฉาบแต่งร่อง เซาะร่อง	๓๘๕
ระดับ ๒	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๑ และสามารถฉาบแต่งลาย ฉาบฝ้าเพดาน ฉาบท้องคาน ฉาบพื้นผิวโค้ง และติดตั้งบัวสำเร็จรูป	๔๙๕
ระดับ ๓	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๒ สามารถปั้น และติดตั้งบัวลวดลายต่าง ๆ วิเคราะห์และซ่อมแซมแก้ไขปัญหางานฉาบ ฉาบฉนวนกันซึม ฉาบผิวด้วย แอสฟัลต์ อีพ็อกซี วัสดุสังเคราะห์อื่น ๆ	๖๐๕
๕.๔ ช่างอะลูมิเนียมก่อสร้าง		
ระดับ ๑	หมายถึง สามารถประกอบและติดตั้งหน้าต่างมุงลาด ช่องแสงติดตาย และ โครงคร่าวฝ้าเพดานทึบาร	๓๖๕
ระดับ ๒	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๑ และสามารถประกอบและติดตั้ง หน้าต่างบานเลื่อน บานเปิด บานกระทุ้งและประตูบานเลื่อน	๔๗๕
ระดับ ๓	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๒ และสามารถประกอบและติดตั้งประตู บานสวิง ประตูบานเลื่อน ชนิดแขวน โครงคร่าวอะลูมิเนียมรอบอาคาร สร้าง และใช้แม่แบบนำ เขียนแบบปฏิบัติงาน ประมาณราคา ทำใบรายการวัสดุ วางแผนการปฏิบัติงาน และมอบหมายงาน	๕๘๕
๖. กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ ได้แก่		
๖.๑ ช่างเย็บ		
ระดับ ๑	หมายถึง ช่างหรือบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถใช้เครื่องมือและจักร อุตสาหกรรมอย่างปลอดภัย สามารถเย็บและแก้ไขปัญหาคูแลรักษาจักร เบื้องต้นอย่างมีคุณภาพได้ เช่น งานเย็บลายเส้นบนกระดาด เย็บกระเป๋าร้อยด้าย สอย เนา ติดกระดุมด้วยมือ และเย็บตะเข็บ เป็นต้น	๓๒๐
ระดับ ๒	หมายถึง ช่างหรือบุคคลที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ แล้ว มีความรู้ ความสามารถใช้เครื่องมือ และจักรอุตสาหกรรม เพิ่มเติม จักรพั่นริม จักรพิเศษ ที่เหมาะสมกับผ้าทอ และผ้าถักสามารถเย็บประกอบตัวเสื้อ รวมทั้งแก้ไขปัญหาคูแลรักษาจักรอุตสาหกรรม คูแลรักษาเครื่องจักร เปลี่ยนเข็มจักร และการเย็บอย่างมีคุณภาพได้ เช่น งานเย็บประกอบตัวเสื้อเซต หรือเสื้อโปโล เป็นต้น	๓๗๐
ระดับ ๓	หมายถึง ช่างหรือบุคคลที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ แล้ว มีความรู้ ความสามารถวางแผนการผลิต แก้ไขปัญหาการเย็บทุกประเภท ควบคุมประสิทธิภาพและประสิทธิผลการผลิตให้ได้คุณภาพ เช่น จัดทำตารางการไหลของงาน งานประกอบเสื้อตัวอย่าง งานตรวจสอบคุณภาพงานเย็บ แก้ไขชิ้นงานที่บกพร่องและจัดทำรายงานการผลิต เป็นต้น	๕๐๐
๖.๒ ช่างเครื่องประดับ (ประดับอัญมณี)		
ระดับ ๑	หมายถึง ช่างประดับอัญมณีหรือช่างฝังที่มีความรู้ ความสามารถในการใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ และเครื่องจักรได้เหมาะสมกับชิ้นงาน สามารถอ่านแบบ และใบสั่งงานได้อย่างถูกต้อง สามารถฝังหนามเตย ฝังหุ้ม ฝังไขปลา ฝังหินบิ เช่น งานฝังเข็มกลัด หรือจี้แบบง่าย ๆ เป็นต้น	๔๐๐

หน่วย : บาท/วัน

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า
ระดับ ๒	หมายถึง ช่างระดับอัญมณีหรือช่างฝังที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ แล้วมีความสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและกระบวนการผลิตอย่างละเอียดและถูกต้อง สามารถตรวจสอบคุณภาพได้อย่างถูกต้อง แก้ไขปัญหา เจียรระไน ขัด ตกแต่ง ชุบ สอนงาน ถ่ายทอดความรู้ และฝังพลอยสีเหลี่ยม ฝังพลอยเม็ดยอด ฝังงานโบราณ เช่น งานฝังจี๋ หรือเข็มกลัด เป็นต้น	๕๕๐
ระดับ ๓	หมายถึง ช่างระดับอัญมณีหรือช่างฝังที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ แล้วมีความสามารถในการฝังอัญมณีขั้นสูง สามารถวิเคราะห์ วินิจฉัย แก้ไขปัญหา และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการฝังพลอย สามารถนำความรู้และทักษะเกี่ยวกับงานฝังพลอยประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีใหม่ได้ และสามารถเลือกวิธีฝังพลอยให้เหมาะสมกับตัวเรือน เช่น การฝังตัวเรือนที่เป็นเกลียว เป็นต้น	๗๕๐
๖.๓ ช่างเครื่องเรือนไม้		
ระดับ ๑	หมายถึง ช่างที่มีความสามารถใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือพื้นฐานของงานเครื่องเรือนไม้ด้วยความปลอดภัย สามารถดูแบบ รูปแปลนในเรื่องขนาด และระยะของแบบเบื้องต้นได้ สามารถเพลาะโครงงานไม้เครื่องเรือนได้ สามารถประกอบชิ้นปรับระดับได้เบื้องต้น เช่น ทำชั้นโปรง โต๊ะข้าง ม้านั่ง เป็นต้น	๓๓๕
ระดับ ๒	หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ แล้ว มีความสามารถใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือพื้นฐานไม้โครง ไม้อัดได้ถูกต้องตามแบบที่กำหนด สามารถใช้เครื่องมือไฟฟ้าเบื้องต้นของงานช่างไม้เครื่องเรือนด้วยความปลอดภัย สามารถอ่านแบบได้ สามารถเขียนแบบเท่าของจริงได้ (ขยายแบบของรูปตัด) สามารถตัด สามารถประกอบงานเพลาะโครงของชิ้นที่ปรับระดับได้ สามารถประกอบงานเพลาะโครง ติดตั้งอุปกรณ์ยึดติดของตู้ได้ถูกต้อง แม่นยำ เช่น เครื่องเรือนไม้ประเภท Built-in ประเภทถอดประกอบ เป็นต้น	๓๘๕
ระดับ ๓	หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ แล้ว ใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือพื้นฐาน เครื่องมือไฟฟ้า เครื่องเลื่อยวงเดือน เครื่องเล้าเตอร์ เลื่อยปรับองศา และเครื่องจักรกลงานไม้ได้ถูกต้อง สามารถเขียนแบบเท่าของจริงได้ (ขยายแบบของรูปตัด) สามารถอ่านแบบถอดรายการประกอบแบบ อุปกรณ์ที่ระบุมากับแบบ สามารถทำจิ๊กของงานได้ถูกต้อง สามารถถอดและกำหนดการสร้างจิ๊กที่จะนำไปใช้งานได้ สามารถตัดไม้โครง ไม้อัด ไม้จริง ด้วยจิ๊กของแบบได้ สามารถตัดโค้ง ตัดกลม ตามแบบต่าง ๆ ของงานไม้ได้ ด้วยจิ๊กถูกต้องตามแบบที่กำหนดให้ สามารถประกอบงานเพลาะโครงงานไม้เครื่องเรือน สามารถออกแบบเครื่องเรือน สามารถติดตั้งงานเพลาะโครงเครื่องเรือนไม้จริง สามารถทำเครื่องเรือนไม้ด้วยโครงไม้จริง ไม้กรุด้วยไม้จริง ไม้อัด หรือไม้วิทยาศาสตร์ สามารถปิดพื้นผิวหน้าและตกแต่งเครื่องเรือนด้วยวัสดุแผ่น เช่น แผ่นไม้ยาง แผ่นฟอร์เมก้า เป็นต้น	๔๓๕
๖.๔ ช่างบุครุภัณฑ์		
ระดับ ๑	หมายถึง ช่างที่สามารถอ่านแบบ ตัดแบบ เย็บ ประกอบ ตกแต่ง และตรวจสอบคุณภาพของงานได้ สามารถหุ้มของใช้ซึ่งใช้ในอาคาร ยานพาหนะ และอื่น ๆ สำหรับงานที่มีความง่ายและซับซ้อนน้อย เช่น การตัดเย็บเบาะนั่ง รูปสี่เหลี่ยม หรือวงกลม เป็นต้น	๓๒๐

หน่วย : บาท/วัน

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า
ระดับ ๒	หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ แล้ว สามารถอ่านแบบ ตัดแบบ เย็บ ประกอบ ตกแต่ง และตรวจสอบคุณภาพของงานได้ สามารถหุ้มของ ใช้ในอาคาร ยานพาหนะ และอื่น ๆ สำหรับงานที่มีความยากและซับซ้อน มากขึ้น เช่น ห่อหุ้มเก้าอี้ทำงาน สตุล เป็นต้น	๓๗๐
ระดับ ๓	หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ แล้ว สามารถอ่านแบบ ตัดแบบ เย็บ ประกอบ ตกแต่ง และตรวจสอบคุณภาพ ตลอดจนวิเคราะห์ คำนวณ ราคาต้นทุน สำหรับงานที่มีความซับซ้อนและมีขั้นตอนมาก เช่น หุ้มเบาะที่นั่ง คนเดียวประเภทหลุยส์ เป็นต้น	๔๒๐

หมายเหตุ ศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ในมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติแต่ละสาขาอาชีพ ตามประกาศ
คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน ที่เว็บไซต์ของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน <http://www.dsd.go.th>
หรือที่ <http://home.dsd.go.th/standard> หรือสำนักพัฒนามาตรฐานและทดสอบฝีมือแรงงาน กลุ่มงาน
กำหนดมาตรฐานฝีมือแรงงาน โทร/โทรสาร ๐ ๒๖๔๓ ๔๙๘๗

จึงชี้แจงมาเพื่อทราบ และขอความร่วมมือเจ้าของสถานประกอบการปฏิบัติตามประกาศ
คณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๓) ดังกล่าวโดยทั่วกัน

กระทรวงแรงงาน
มีนาคม ๒๕๕๕

สรุปอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ 22 สาขาอาชีพ
ตามมติคณะกรรมการค่าจ้างชุดที่ 18 เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2555

กลุ่มสาขาอาชีพ/ สาขาอาชีพ	ระดับ 1				ระดับ 2				ระดับ 3			
	เดิม	เพิ่ม	ร้อยละ	ใหม่	เดิม	เพิ่ม	ร้อยละ	ใหม่	เดิม	เพิ่ม	ร้อยละ	ใหม่
1. ช่างเครื่องกล												
1.1 ช่างสีรถยนต์	315	85	27.0	400	380	85	22.4	465	445	85	19.1	530
1.2 ช่างเคาะตัวถังรถยนต์	335	85	25.4	420	420	85	20.2	505	505	85	16.8	590
1.3 ช่างซ่อมรถยนต์	275	85	30.9	360	360	85	23.6	445	445	85	19.1	530
2. ภาคบริการ												
2.1 ผู้ประกอบอาหารไทย	280	120	42.9	400	360	150	41.7	510	ไม่มีระดับ3			
2.2 พนักงานนวดไทย	310	130	41.9	440	410	170	41.5	580	510	210	41.2	720
2.3 นักส่งเสริมสุขภาพแบบ องค์รวม สປาตะวันตก (หัตถบำบัด)	350	140	40.0	490	460	190	41.3	650	ไม่มีระดับ 3			
3. ช่างไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์												
3.1 ช่างซ่อมไมโครคอมพิวเตอร์	300	100	33.3	400	400	100	25.0	500	500	100	20.0	600
3.2 ช่างไฟฟ้าภายในอาคาร	300	100	33.3	400	400	100	25.0	500	500	100	20.0	600
3.3 ช่างไฟฟ้าอุตสาหกรรม	300	100	33.3	400	400	100	25.0	500	500	100	20.0	600
3.4 ช่างเครื่องปรับอากาศในบ้าน และการพาณิชย์ขนาดเล็ก	300	100	33.3	400	400	100	25.0	500	500	100	20.0	600
3.5 ช่างอิเล็กทรอนิกส์(โทรทัศน์)	300	100	33.3	400	400	100	25.0	500	ไม่มีระดับ 3			
4. ช่างอุตสาหกรรม												
4.1 ช่างเขียนแบบเครื่องกลด้วย คอมพิวเตอร์	330	130	39.4	460	430	100	23.3	530	550	120	21.8	670
4.2 ช่างเชื่อมแม็ก	300	100	33.3	400	380	120	31.6	500	500	100	20.0	600
4.3 ช่างเชื่อมทิก	370	85	23.0	455	500	115	23.0	615	690	85	12.3	775
5. ช่างก่อสร้าง												
5.1 ช่างไม้ก่อสร้าง	300	85	28.3	385	410	85	20.7	495	520	85	16.3	605
5.2 ช่างก่ออิฐ	260	85	32.7	345	380	85	22.4	465	500	85	17.0	585
5.3 ช่างฉาบปูน	300	85	28.3	385	410	85	20.7	495	520	85	16.3	605
5.4 ช่างอะลูมิเนียมก่อสร้าง	280	85	30.4	365	390	85	21.8	475	500	85	17.0	585
6. ช่างอุตสาหกรรมศิลป์												
6.1 ช่างเย็บ	250	70	28.0	320	340	30	8.8	370	430	70	16.3	500
6.2 ช่างเครื่องประดับ (ประดับอัญมณี)	300	100	33.3	400	400	150	37.5	550	550	200	36.4	750
6.3 ช่างเครื่องเรือนไม้	300	35	11.7	335	350	35	10.0	385	400	35	8.8	435
6.4 ช่างบุครุภัณฑ์	250	70	28.0	320	315	55	17.5	370	380	40	10.5	420

หน่วยงานในสังกัดกระทรวงแรงงานจังหวัดพังงา

สำนักงานแรงงานจังหวัดพังงา

9/5-6 ถ.เทศบาลบำรุง ต.ท้ายช้าง อ.เมือง จ.พังงา 82000

โทรศัพท์/โทรสาร 0-7641-3968-9 สป.มท. 67350

E-mail : phangnga@mol.go.th

Web site : <http://phangnga.mol.go.th>

สำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงา

71 หมู่ 3 ต.ถ้ำน้ำผุด อ.เมือง จ.พังงา 82000

โทรศัพท์/โทรสาร 0-7646-0671-4 สป.มท. 67359

E-mail : pna@doe.go.th

Web site : <http://www.doe.go.th/phangnga/>

สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงา

1/2-3 ซ.โลหะกิจ ต.ท้ายช้าง อ.เมือง จ.พังงา 82000

โทรศัพท์/โทรสาร 0-7641-2142 , 0-7641-1532 สป.มท. 67351

E-mail : phangnga@labour.mail.go.th

Web site : http://www.phangngaonline.com/phangnga_labour/

สำนักงานประกันสังคมจังหวัดพังงา

294-296 ต.ท้ายช้าง อ.เมือง จ.พังงา 82000

โทรศัพท์/โทรสาร 0-7641-1994 , 0-7644-0336 , 0-7644-0346

E-mail : sorn_3611@sso.go.th

ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดพังงา

168 หมู่ 6 ต.ทับปุด อ.ทับปุด จ.พังงา 82180

โทรศัพท์/โทรสาร 0-7659-9331-2

E-mail : pangnga@dsc.go.th

Web site : <http://www.phdc.go.th>

ที่ปรึกษา

นางมาเรียม

สุมาตรากุล

แรงงานจังหวัดพังงา

นายจรูญชัย

ก่อสร้างพิทักษ์กุล

สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดพังงา

นายเชิดศักดิ์

วิสุทธิกุล

จัดหางานจังหวัดพังงา

นายวิจิตร

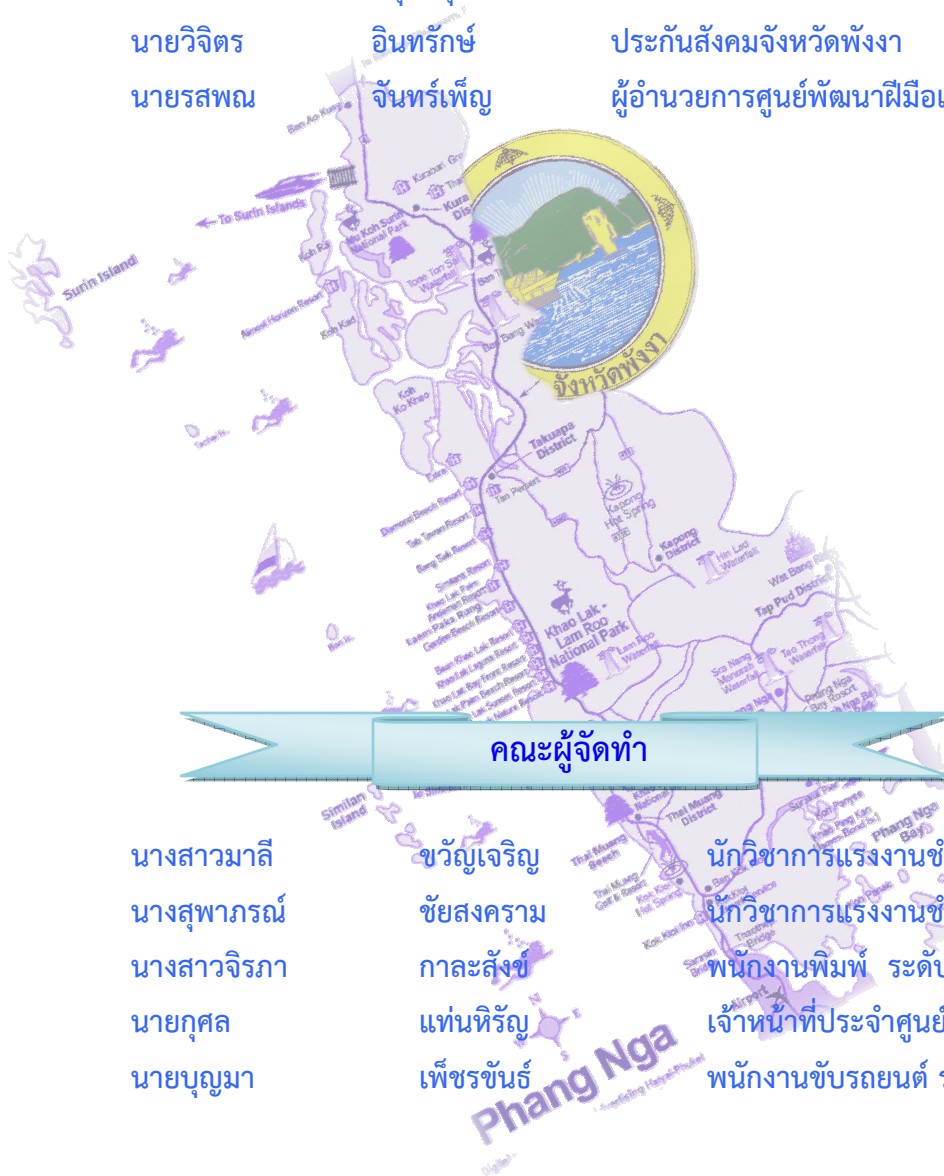
อินทรีรักษ์

ประกันสังคมจังหวัดพังงา

นายรสพน

จันทร์เพ็ญ

ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดพังงา

คณะผู้จัดทำ

นางสาวมาลี

ขวัญเจริญ

นักวิชาการแรงงานชำนาญการ

นางสุภาพรณ

ชัยสงคราม

นักวิชาการแรงงานชำนาญการ

นางสาวจิรภา

กาละลังข

พนักงานพิมพ์ ระดับ ส.๓

นายกุศล

แท่นหิรัญ

เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ข้อมูลแรงงานจังหวัดพังงา

นายบุญมา

เพชรจันทร์

พนักงานขับรถยนต์ ระดับ ส.๑

สำนักงานแรงงานจังหวัดพังงา

<http://phangnga.mol.go.th>

แร่หมื่นล้าน

บ้านกลางน้ำ

อ่ามตา

ภูผาแปลก

แมกไม้จำปูน

บริบูรณ์ด้วยทรัพยากร

